VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

2014. gada 17. jūlijā *

Valsts atbalsts — WestLB pārstrukturēšana — Atbalsts, kas ir paredzēts nopietnu traucējumu novēršanai kādas dalībvalsts tautsaimniecībā — EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkts — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu, ja tiek ievēroti konkrēti nosacījumi — Prasība atcelt tiesību aktu — Individuāla skaršana — Interese celt prasību — Pieņemamība — Koleģialitāte — Pienākums norādīt pamatojumu — Pamatnostādnes par valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturēšanai — Samērīgums — Nediskriminācijas princips — EKL 295. pants — Regulas (EK) Nr. 659/1999 7. panta 4. punkts

Lieta T-457/09

Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband, Minstere (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja *A. Rosenfeld* un *I. Liebach*, vēlāk – *A. Rosenfeld* un *O. Corzilius*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *L. Flynn*, *K. Gross* un *B. Martenczuk*, vēlāk – *L. Flynn*, *B. Martenczuk* un *T. Maxian Rusche*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2009. gada 12. maija Lēmumu 2009/971/EK par valsts atbalstu C 43/08 (ex N 390/08), ko Vācija vēlas sniegt *WestLB AG* pārstrukturēšanai (OV L 345, 1. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*] (referents), tiesneši I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], E. Butidžidžs [*E. Buttigieg*], E. M. Kolinss [*A. M. Collins*] un S. Žervazonī [*S. Gervasoni*],

sekretāre T. Veilere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 6. decembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

Fakti

1. *Saņēmējs*

1 Faktu norises laikā *WestLB AG* bija komercbanka, kas darbojās starptautiskā līmenī un kas ir reģistrēta Vācijas federālajā Ziemeļreinas-Vestfālenes zemē [*Land*] (turpmāk tekstā – "*NRW Land*"). Ar bilances kopsummu 286,5 miljardu euro apmērā (2007. gada 31. decembrī) tā ir viena no lielākajām finanšu pakalpojumu sniedzējām Vācijā. Kā *NRW Land* un Brandenburgas zemes [*Brandenburg Land*] (Vācija) krājkasu centrālā banka tā nodrošina saikni starp šīm bankām un pasaules finanšu tirgiem. *WestLB* piedāvāja universālas bankas produktu un pakalpojumu pilnu klāstu.

2 *WestLB* akcionāri (turpmāk tekstā – "akcionāri") faktu norises laikā bija, pirmkārt, prasītāja, proti, *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband*, otrkārt, *Rheinischer Sparkassen- und Giroverband*, treškārt, *NRW Land*, ceturtkārt, *Landschaftsverband Westfalen-Lippe* un, piektkārt, *Landschaftsverband Rheinland*.

3 Prasītāja un *Rheinischer Sparkassen- und Giroverband* ir divi krājkasu grupējumi attiecīgi no Vestfālenes-Lipes [*Westphalie-Lippe*] federālās zemes (Vācija) un Reinzemes [*Rheinland*] federālās zemes (Vācija), un faktu norises laikā katrai bija 25,03 % *WestLB* akciju. *NRW Land* piederēja 37,4 % akciju. Visbeidzot, *Landschaftsverband Westfalen-Lippe* un *Landschaftsverband Rheinland* bija divi pašvaldību, proti, Vestfālenes-Lipes federālās zemes un Reinzemes federālās zemes, grupējumi, kuriem katram piederēja 6,09 % akciju.

2. *WestLB finansiālās grūtības un paziņojums par nodalīšanas struktūru*

4 Kopš 2007. gada vidus *WestLB* strukturēto portfeļieguldījumu 23 miljardu euro vērtībā, kuru vidū bija augsta riska (*subprime*) hipotekārie kredīti (turpmāk tekstā – "portfelis 23 miljardu euro vērtībā"), vērtība samazinājās. Tā kā *WestLB* neizdevās tirgū refinansēt šo portfeli, tā bija spiesta to konsolidēt savā bilancē, tajā ierakstot arī ievērojamus zaudējumus.

5 2008. gada 20. janvārī steidzamas sanāksmes laikā akcionāri nolēma, pirmkārt, ka iepludinās līdz 2 miljardiem euro *WestLB*, lai kompensētu 2007. gadam paredzētos zaudējumus un bilances vērtību pagaidu samazināšanos, un, otrkārt, ka *WestLB* īstenos pārstrukturēšanas plānus un apspriedīs iespējamu koncentrāciju ar Vācijas federālo zemju (*Länder*) – Heses (*Hesse*) un Tīringenas (*Thuringue*) – *Landesbank* (federālās zemes banka) (turpmāk tekstā – "*Helaba*").

6 2008. gada 7. februārī Vācijas Federatīvā Republika informēja Eiropas Kopienu Komisiju, ka atbalsta pasākumu neesamības gadījumā *WestLB* varētu neizpildīt likumā noteiktās prasības par kapitālu uz 2008. gada 31. martu.

7 2008. gada 8. februārī akcionāri noslēdza nolīgumu, sauktu par "dokumentu par galvenajiem jautājumiem" (*Eckpunktepapier*). Šajā nolīgumā bija paredzēts pasākums, ar kuru tiek aizstāti 2008. gada 20. janvārī plānotie pasākumi, proti, izveidot nodalīšanas struktūru (turpmāk tekstā – "nodalīšanas struktūra") ar mērķi nodalīt *WestLB* no riskiem, kurus radīja portfelis 23 miljardu euro vērtībā. Tajā pašā dienā Vācijas Federatīvā Republika informēja Komisiju par nolīguma esamību, par kuru tika paziņots 2008. gada 27. martā.

8 2008. gada 31. martā akcionāri apstiprināja nodalīšanas struktūras īstenošanu ar nosacījumu, ka tam piekritīs *NRW Land* parlaments.

3. *Nodalīšanas struktūras izklāsts*

9 Nodalīšanas struktūras īstenošana iekļāva portfeļa 23 miljardu euro vērtībā – par tā nominālvērtību – pārdošanu uz 2008. gada 31. martu Īrijā reģistrētam ārpusbilances ieguldījumu fondam *Phœnix Light SF Ltd* (turpmāk tekstā – "*Phoenix Light*"). Šī sabiedrība uzņēmās turpināt refinansēt minēto portfeli.

10 Lai samaksātu pirkuma cenu, *Phoenix Light* emitēja parādzīmes 23 miljardu euro nominālvērtībā. Parādzīmes tika pārdotas divās daļās. Pirmo daļu veidoja augstākas kategorijas parādzīmes (turpmāk tekstā – "*Senior Notes*") 18 miljardu euro nominālvērtībā. Otro daļu veidoja zemākas kategorijas parādzīmes, ko prioritāri skar neveiktie maksājumi saistībā ar nodotajiem aktīviem (turpmāk tekstā – "*Junior Notes*"), piecu miljardu euro kopējā nominālvērtībā.

11 *NRW Land* ir atbildīga par visa kapitāla, uz kuru attiecas *Junior Notes*, atmaksu to turētājiem. Saskaņā ar *Eckpunktepapier* tā attiecībā uz visu atmaksu, kas veikta saskaņā ar šādu garantiju (turpmāk tekstā – "strīdīgā garantija"), divu miljardu euro apmērā var pieprasīt kompensāciju no pārējiem četriem akcionāriem atbilstīgi to akciju skaitam *WestLB*. Papildu 3 miljardu euro prasības gadījumā *NRW Land* var prasīt, lai šie akcionāri tai nodod atbilstīgu *WestLB* akciju skaitu. Akcionāri arī varēja vienoties par kompensāciju skaidrā naudā.

12 *Phœnix Light* par strīdīgo garantiju ik gadu maksāja komisijas maksu. Tai bija arī jāsamaksā parādzīmju turētājiem. Šīs izmaksas un visas administratīvās izmaksas sedza atlīdzība par *Phoenix Light* nodotajiem vērtspapīriem.

13 *WestLB* pēc tam nopirka *Junior Notes*, pamatojoties uz diviem apsvērumiem. Pirmkārt, tā kā šīs parādzīmes garantēja *NRW Land*, auditori atšķirībā no portfeļa 23 miljardu euro vērtībā atteicās koriģēt to vērtību *WestLB* bilancē, samazinot to. Otrkārt, *Junior Notes* varēja izmantot kā nodrošinājumu, lai to pirkumam saņemtu nepieciešamos līdzekļus.

14 *WestLB* arī nopirka *Senior Notes*.

4. *Papildu paziņojums*

15 2008. gada 11. aprīlī Vācijas Federatīvā Republika nosūtīja Komisijai papildu paziņojumu par nodalīšanas struktūru. Tā norādīja, ka pēc apstiprināšanas *NRW Land* parlamentā šī struktūra tika īstenota, un, piebilstot, ka tā īstenošana iekļāva valsts atbalsta piešķiršanu, lūdza to tūlītēji atļaut kā glābšanas atbalstu. Vācijas Federatīvā Republika apņēmās sniegt Komisijai sešu mēnešu laikā, kas beidzās 2008. gada 8. augustā, vai nu *WestLB* pārstrukturēšanas plānu, vai arī pierādījumu par strīdīgās garantijas pilnīgu izbeigšanu. Tā norādīja, ka pēdējā minētajā gadījumā *WestLB* būtu jāatmaksā "maksājumi", kurus tā eventuāli būtu saņēmusi, un tiktu atceltas visas garantijas ekonomiskās sekas.

5. *Strīdīgās garantijas atļaušana uz sešu mēnešu laikposmu*

16 2008. gada 30. aprīlī Komisija pieņēma lēmumu C(2008) 1628, galīgā redakcija, par nodalīšanas struktūru, ko izveido Vācijas Federatīvā Republika par labu *WestLB* (atbalsts NN 25/2008, ex CP 15/08) (turpmāk tekstā – "pagaidu lēmums").

17 Šajā lēmumā, pirmkārt, Komisija uzskatīja, ka strīdīgā garantija bija valsts atbalsts EKL 87. panta izpratnē (pagaidu lēmuma 28.–39. apsvērums).

18 Otrkārt, Komisija norādīja, ka iepriekšējā punktā minētais atbalsts nebija paredzēts nopietnu traucējumu novēršanai kādas dalībvalsts tautsaimniecībā. Tādējādi to nevarēja uzskatīt par saderīgu ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu. Tomēr pēc tam, kad atbalsts tika

izvērtēts, ņemot vērā Kopienas pamatnostādnes par valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturēšanai (OV 2004, C 244, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnes"), Komisija uzskatīja, ka tas var tikt atļauts saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu (pagaidu lēmuma 41.–58. apsvērums).

19 Šajā ziņā Komisija norādīja, pirmkārt, ka *WestLB* bija grūtībās nonācis uzņēmums Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu izpratnē. Komisija norādīja, ka, ja nebūtu tikusi piešķirta strīdīgā garantija, no vienas puses, *WestLB* nebūtu varējusi ievērot likumā noteiktās prasības par kapitalizāciju un, no otras puses, tās kredītzīme samazinātos tādējādi, ka būtu grūti to refinansēt un tas radītu papildu zaudējumus, kas ietvertu tās darbību izbeigšanu vidējā termiņā (pagaidu lēmuma 44. un 45. apsvērums).

20 Otrkārt, Komisija norādīja, ka strīdīgā garantija bija līdzvērtīga "kapitāla aizdevumam", ar kuru *WestLB* varēja izpildīt likumā noteiktās prasības par kapitalizāciju un līdz ar to turpināt savu darbību. Komisija piebilda, ka ar šo garantiju tika izpildīti Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs paredzētie ierobežojumi, ciktāl, no vienas puses, šī garantija tika izveidota uz sešu mēnešu laikposmu un tā bija reversīva un, no otras puses, atbalsta iezīme, kuru tā sevī iekļāva, bija nepieciešamais minimums, lai nodrošinātu darbības turpinātību (pagaidu lēmuma 47.–49., 52., 54. un 55. apsvērums).

21 Komisija norādīja, treškārt, ka piešķirto atbalstu pamatoja nopietnas sociālās grūtības, un tas neizraisīja nekādas nesamērīgi negatīvas sekas, un tas bija pirmais atbalsts glābšanai vai pārstrukturēšanai, kuru saņēma *WestLB* pēdējos desmit gados, atbilstoši tam, kas tika prasīts Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs (pagaidu lēmuma 56. un 57. apsvērums).

22 Pagaidu lēmuma rezolutīvajā daļā Komisija secināja, ka strīdīgā garantija bija valsts atbalsts saskaņā ar EKL 87. panta 1. punktu, kas īstenots, pārkāpjot EKL 88. panta 3. punktu, un kas ir saderīgs ar kopējo tirgu atbilstoši EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam. Komisija norādīja, ka Vācijas Federatīvajai Republikai vēlākais 2008. gada 8. augustā ir jāpaziņo tai vai nu *WestLB* pārstrukturēšanas plāns, vai arī pierādījums par strīdīgās garantijas pilnīgu izbeigšanu. Komisija norādīja, ka Vācijas Federatīvā Republika šajā pēdējā minētajā gadījumā uzņēmās atcelt "spēkā esošo nolīgumu starp *NRW Land* un *Phœnix Light*" par strīdīgo garantiju. Tā rezultātā *WestLB* būs jāatmaksā saskaņā ar šo nolīgumu saņemtie maksājumi.

23 Visbeidzot, Komisija atļāva attiecīgo atbalstu līdz 2008. gada 8. augustam un norādīja, ka gadījumā, ja Vācijas Federatīvā Republika tai paziņos ticamu pārstrukturēšanas plānu, atļauja principā tiks pagarināta līdz galīgā lēmuma šajā jautājumā pieņemšanai.

6. *Paziņošana par nodalīšanas struktūras pagarināšanu un tās izvērtēšana*

24 Komisija, Vācijas Federatīvā Republika, *WestLB* un akcionāri regulāri sazinājās, lai pieņemtu pārstrukturēšanas plānu. Prasītāja norāda, ka Komisija 2008. gada 15. jūlija sanāksmē ar *WestLB* un akcionāriem norādīja kritērijus, saskaņā ar kuriem, tāsprāt, ir jāparedz nosacījumi tās atļaujas izdošanai, proti, ka ar šo plānu konkrētos saistošos termiņos varētu panākt 50 % samazinājumu no *WestLB* bilances apmēra un grozīt akcionāru struktūru.

25 Ar 2008. gada 8. augusta vēstuli Vācijas Federatīvā Republika paziņoja Komisijai par savu nodomu pārveidot nodalīšanas struktūru par pastāvīgo struktūru. Paziņojumam tika pievienots *WestLB* pārstrukturēšanas plāns (turpmāk tekstā – "sākotnējais pārstrukturēšanas plāns") un akcionāru noslēgtais nolīgums, tā sauktais "nolīgums par galvenajiem jautājumiem" (*Eckpunktevereinbarung*).

26 Sākotnējā pārstrukturēšanas plānā it īpaši bija paredzēts veikt daudzus *WestLB* bilances samazināšanas pasākumus, kā arī darbības un grozīt tās akcionāru struktūru, kas nodrošinātu, ka 2009. gada 30. septembrī akcionāriem vairs nebūtu kontroles vairākuma (akcionāri un Vācijas Federatīvā Republika apņēmās šajā ziņā sniegt Komisijai precīzāku informāciju līdz 2008. gada 31. decembrim).

27 *Eckpunktevereinbarung* akcionāri apņēmās atrast tādus risinājumus *WestLB* grūtībām, kuri būtu saderīgi ar stabilu Vācijas federālo zemju banku sektora reformu. Tie norādīja, ka akcionāri plāno Komisijai līdz 2008. gada 31. decembrim iesniegt pārstrādātu pārstrukturēšanas plānu, kurā ietverti tādi samazināšanas pasākumi, kuri pārsniedz sākotnējā pārstrukturēšanas plānā paredzētos un ņem vērā izmaiņas akcionāru struktūrā.

28 Ar 2008. gada 1. oktobra vēstuli, kurā bija ietverts uzaicinājums iesniegt apsvērumus saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu (Valsts atbalsts – Vācija – Valsts atbalsts C 43/08 (ex N 390/08) - *WestLB*) (OV C 322, 16. lpp.; turpmāk tekstā – "lēmums par procedūras uzsākšanu"), Komisija paziņoja Vācijas Federatīvajai Republikai savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru (turpmāk tekstā – "oficiālā izmeklēšanas procedūra") attiecībā uz "akcionāru piešķirto garantiju *WestLB*".

29 Vispirms Komisija apstiprināja vērtējumus, kurus tā bija izdarījusi pagaidu lēmumā par valsts atbalsta esamību (lēmuma par procedūras uzsākšanu 34. un 35. apsvērums) un par iespēju izvērtēt tā saderību ar kopējo tirgu tikai saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu. Tā uzskatīja, ka krīzes "augsta riska kredītu tirgū" rezultātā vēl netika nopietni traucēta tautsaimniecība EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta izpratnē (lēmuma par procedūras uzsākšanu 43. un 45. apsvērums). Komisija norādīja, ka Vācijas Federatīvā Republika plānoja pārveidot nodalīšanas struktūru par pastāvīgo struktūru, un tādējādi attiecīgais atbalsts ir jāizvērtē kā pārstrukturēšanas atbalsts (lēmuma par procedūras uzsākšanu 33. apsvērums).

30 Turpinājumā Komisija izteica šaubas par sākotnējā pārstrukturēšanas plāna saderīgu ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm un norādīja, ka tai bija vajadzīga papildu informācija (lēmuma par procedūras uzsākšanu 47. apsvērums).

31 Šajā ziņā Komisija norādīja, ka *WestLB* neplānoja atteikties no sava uzņēmējdarbības modeļa, kas ilgākā laikposmā izrādījās nepietiekams. Radikālāki grozījumi tādējādi varētu būt nepieciešami, lai nodrošinātu tās dzīvotspēju. Komisija piebilda, ka *WestLB* grūtības acīmredzami bija radušās tās akcionāru struktūras un akcionāru atšķirīgo interešu dēļ, un izteica šaubas par lietderīgas stratēģiskas pārorientācijas iespēju, ja neatrisina šīs strukturālās problēmas. Komisija pozitīvi novērtēja to, ka sākotnējā pārstrukturēšanas plānā bija paredzēts grozīt akcionāru struktūru, jo tas varētu izmainīt *WestLB* uzņēmējdarbības modeli. Tomēr, tā kā plānā nebija ietverti konkrēti pasākumi šajā jautājumā, nebija iespējams noteikt, kādā veidā ar šo plānu tiks atjaunota šīs bankas dzīvotspēja (lēmuma par procedūras uzsākšanu 48.–50. apsvērums).

32 Visbeidzot Komisija uzaicināja ieinteresētās personas iesniegt savus apsvērumus, ko izdarīja tikai Vācijas Federatīvā Republika 2008. gada 24. novembrī.

33 Vācijas Federatīvā Republika 2008. gada 16. decembrī lūdza pagarināt termiņu, kurā jāiesniedz konkrēta informācija par *WestLB* akcionāru struktūras izmaiņām. Komisija pagarināja šo termiņu līdz 2009. gada 31. martam.

34 Prasītāja uzskata, ka 2009. gada 31. martā sanāksmē ar Vācijas Federatīvo Republiku Komisija prezentēja "projekta plānu", kurā bija ietverti nosacījumi, kuru ievērošana saskaņā ar iepriekš noteiktiem termiņiem ir nepieciešama, lai nodalīšanas struktūru atļautu kā pastāvīgu struktūru, un norādīja, ka tā varētu pieņemt negatīvu lēmumu 2009. gada 13. maijā.

35 No 2009. gada 6. līdz 8. aprīlim notika Komisijas, Vācijas Federatīvās Republikas, *WestLB* un akcionāru sarunas par bankas pārstrukturēšanu un vajadzīgajiem nosacījumiem, lai nepieļautu negatīvu lēmumu.

36 2009. gada 30. aprīlī Vācijas Federatīvā Republika iesniedza pārstrukturēšanas plānu ar dažām izmaiņām, kuras bija apspriestas ar Komisiju, salīdzinājumā ar sākotnējo pārstrukturēšanas plānu (turpmāk tekstā – "galīgais pārstrukturēšanas plāns").

37 Šajā plānā vispirms bija paredzēts *WestLB* akcionāru maiņas konkretizējums līdz 2008. gada 31. decembrim (ar nodomu vēstuli, piemēram). *WestLB* – kopumā vai kā atsevišķas neatkarīgas komerciālas vienības – tiks piedāvāta pārdošanai konkursa procedūrā, kas tiks uzsākta līdz 2010. gada 31. augustam tādējādi, lai darījums notiktu ne vēlāk kā 2012. gada 1. janvārī un saskaņā ar konkrētiem nosacījumiem.

38 Turpinājumā ar mērķi atvieglot *WestLB* pārdošanu tika paredzēti racionalizēšanas pasākumi, ar kuriem varēja samazināt izmaksas un riskus, kā arī tika paredzēta komerciāla pārorientācija, proti, vairāku iestāžu slēgšana, kā arī bilances un riska svērto aktīvu samazināšana par 25 % uz 2010. gada 31. martu un par 50 % uz 2011. gada marta beigām salīdzinājumā ar 2007. gada bilanci un riska svērtajiem aktīviem.

39 Visbeidzot attiecīgajā plānā bija paredzēta vai nu vairāku *WestLB* darbības jomu likvidēšana, vai samazināšana.

7. *Apstrīdētais lēmums*

40 2009. gada 12. maijā Komisija pieņēma Lēmumu 2009/971/EK par valsts atbalstu C 43/08 (ex N 390/08), ko Vācija vēlas sniegt *WestLB* pārstrukturēšanai.

41 Ar 2009. gada 29. maija vēstuli Vācijas Federatīvā Republika informēja Komisiju par to, ka tā uzskata, ka šajā lēmumā ir pieļautas kļūdas un neprecizitātes, it īpaši tā 41. apsvērumā, kura formulējums ir šāds:

"[..] Visas [sākotnējā] pārstrukturēšanas plāna izmaiņas tika apspriestas ar Komisiju, [Vācijas Federatīvā Republika] tām ir piekritusi un pēc tam 2009. gada 30. aprīlī iesniegusi tās Komisijai kā pārstrukturēšanas plāna izmaiņas. Tomēr trīs no pieciem [akcionāriem] oficiāli vēl nav apstiprinājuši [galīgo pārstrukturēšanas] plānu. Tādēļ [galīgo] pārstrukturēšanas plānu nevar uzskatīt par saistošu, kaut arī tam ir piekritusi [Vācijas Federatīvā Republika] un akcionāri. Procedūras laikā Komisija secināja, ka akcionāri neievēroja termiņus un palēninājа procedūru. Tādēļ Komisija uzskata, ka tās lēmums ir jāsaista ar konkrētiem nosacījumiem."

42 Vācijas Federatīvā Republika norādīja, ka šī apsvēruma priekšpēdējais teikums nebija precīzs, jo "termiņa pagarinājumu pamatoja un apstiprināja Komisija".

43 2009. gada 10. jūnijā Komisija ieteica Vācijas Federatīvajai Republikai grozīt šī apsvēruma priekšpēdējā teikuma formulējumu, norādot, ka runa ir tikai par precizējumu, šādā veidā:

"Procedūras laikā Komisija secināja, ka akcionāri nespēja ievērot sākotnējos termiņus attiecībā uz apstiprināto pārstrukturēšanas plānu un lēmumu pieņemšanas struktūru noteiktie termiņi palēninājа procedūru."

44 Tā kā Vācijas Federatīvā Republika ar 2009. gada 22. jūnija elektroniskā pasta vēstuli piekrita jaunajam formulējumam, Komisija 2009. gada 28. jūlijā pieņēma kļūdas labojumu Lēmumam 2009/971. Komisija nosūtīja šo kļūdas labojumu Vācijas Federatīvajai Republikai kopā ar šī lēmuma laboto versiju (OV L 345, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

45 Apstrīdētajā lēmumā, pirmkārt, Komisija konstatēja, ka tā pagaidu lēmumā jau bija uzskatījusi, ka ar nodalīšanas struktūras īstenošanu tiktu sniegts valsts atbalsts *WestLB*, un norādīja, ka šī atbalsta summa, kad nodalīšanas struktūru pārveidotu par pastāvīgu struktūru, visticamāk atbilstu strīdīgās garantijas nominālvērtībai (5 miljardiem euro) (apstrīdētā lēmuma 52., 54.–58. un 60. apsvērums).

46 Otrkārt, Komisija pretēji tam, ko tā bija izdarījusi pagaidu lēmumā un lēmumā par procedūras uzsākšanu, uzskatīja, ka bija iespējams izvērtēt attiecīgā atbalsta saderību ar kopējo tirgu atbilstoši EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktam.

47 Komisija norādīja, ka šīs virziena izmaiņas bija tāpēc, ka pēc lēmuma par procedūras uzsākšanu tā paziņojumā par valsts atbalsta noteikumu piemērošanu pasākumiem, kas veikti attiecībā uz finanšu iestādēm saistībā ar pašreizējo globālo finanšu krīzi (OV 2008, C 270, 8. lpp.; turpmāk tekstā – "paziņojums par pasākumiem, kas veikti saistībā ar finanšu krīzi"), paziņojumā "Finanšu iestāžu rekapitalizācija pašreizējās finanšu krīzes apstākļos – atbalsta ierobežošana līdz nepieciešamajam minimumam un aizsardzības līdzekļi pret pārmērīgiem konkurences traucējumiem" (OV 2009, C 10, 2. lpp.) un paziņojumā par samazinātas vērtības aktīviem piemērojamo režīmu bija konstatējusi, ka atbalsta pasākumi bankām bija tāda veida, lai novērstu nopietnus traucējumus, kuri apdraud Vācijas tautsaimniecību (apstrīdētā lēmuma 61. un 62. apsvērums).

48 Tomēr Komisija norādīja, kā izklāstīts iepriekšējā punktā minētajos paziņojumos, ka atbalsta, kas piešķirts saistībā ar finanšu krīzi, saderība ar kopējo tirgu ir jānovērtē saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm, vienlaicīgi ņemot vērā sistēmas krīzes īpašās iezīmes finanšu tirgos (apstrīdētā lēmuma 63. apsvērums).

49 Treškārt, Komisija izvērtēja atbalsta saderību ar kopējo tirgu. Komisija norādīja, ka tai saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm vispirms ir jāpārbauda, vai ir pārstrukturēšanas plāns, no kura izriet, ka *WestLB* var atjaunot ilgtermiņa dzīvotspēju, vai atbalsts ir laikā un finansiāli ierobežots līdz nepieciešamajam minimumam, vai *WestLB* veic būtisku ieguldījumu pārstrukturēšanas izmaksu segšanā un, visbeidzot, vai atbalsts nerada tādus konkurences izkropļojumus, kas ir pretrunā vispārējām interesēm. Turklāt Komisija atgādināja, ka tā saņēmējam varēja likt izpildīt attiecīgus nosacījumus (apstrīdētā lēmuma 65. apsvērums).

50 Šajā ziņā Komisija vispirms izvērtēja galīgajā pārstrukturēšanas plānā paredzētos pasākumus un secināja, ka ar tiem varēja atjaunot *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspēju (apstrīdētā lēmuma 66.–75. apsvērums).

51 Turpinājumā Komisija uzskatīja, pirmkārt, ka *WestLB* sniegtais pašas ieguldījums pārstrukturēšanā bija ievērojams un maksimāli iespējamais un, otrkārt, ka atbalsta summa bija ierobežota līdz nepieciešamajam minimumam (apstrīdētā lēmuma 76. un 79. apsvērums).

52 Visbeidzot, Komisija apstrīdētā lēmuma 80.–87. apsvērumā izvērtēja, vai galīgajā pārstrukturēšanas plānā bija paredzēti pasākumi, kas līdz minimumam var samazināt atbalsta nelabvēlīgo ietekmi uz konkurentiem, un šī lēmuma 88. apsvērumā secināja, ka kopumā "kompensācijas pasākumi" ir proporcionāli izraisīto konkurences traucējumu ietekmei, nodrošinot, ka maksimāli tiek samazināta šī ietekme.

53 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija uzskatīja, ka atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, ja ir ievēroti attiecīgie nosacījumi (apstrīdētā lēmuma 89. apsvērums).

54 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir formulēta šādi:

“1. pants

Atbalsts, kuru [Vācijas Federatīvā Republika] kā garantiju piecu miljardu euro apmērā vēlas sniegt [*WestLB*], ir saderīgs ar kopējo tirgu, ja tiek ievēroti 2. pantā un pielikumā noteiktie nosacījumi.

2. pants

1. [Galīgais pārstrukturēšanas plāns] ir pilnībā jāīsteno saskaņā ar norādīto grafiku, tostarp visi pielikumā iekļautie nosacījumi.

2. Vajadzības gadījumā [..] Komisija, balstoties uz pietiekami pamatotu [Vācijas Federatīvās Republikas] iesniegumu, var:

a) pagarināt [..] termiņus; vai

b) ārkārtējos apstākļos atteikties no viena vai vairākiem [..] nosacījumiem, tos grozīt vai aizvietot.

[..]”

55 Apstrīdētā lēmuma pielikums ir formulēts šādi:

“Par 2. panta 1. punktu

[..]

2.1. [..] akcionāri pilnībā vai pa daļām pārdod *WestLB* [..] līdz 2011. gada 31. decembrim.

2.2. Ne vēlāk kā līdz 2010. gada 31. augustam [..] akcionāri uzsāk konkursa procedūru un ne vēlāk kā līdz 2011. gada 31. augustam noslēdz pirkuma līgumu ar pircēju, līdz ar to pārdošana notiek ne vēlāk kā 2012. gada 1. janvārī. Pamatotos gadījumos Komisija var piekrist pārdošanai bez starpniekiem vai federālo zemju banku konsolidēšanai [..].

[..]

3.1. Pamatojoties uz auditēto *WestLB* bilances kopsummu 2007. gada 31. decembrī [..], līdz 2010. gada 31. martam kopsavilkuma bilances summa tiek samazināta kopumā par 25 % un līdz 2011. gada 31. martam – kopumā par 50 % [..]

[..]

4.1. *WestLB* galvenās uzņēmējdarbības aktivitātes tiek sadalītas un ne vēlāk kā līdz 2009. gada 30. oktobrim tiek iedalītas šādās [..] segmentētās uzņēmējdarbības apakšjomās:

a) banku operācijas;

b) asociācija/vidējie un mazie uzņēmumi;

c) korporatīvie klienti/kapitāla tirgus/strukturētais finansējums.

4.2. [Šīs dažādās] apakšjomas tiek pārdotas kopā vai atsevišķi līdz 2011. gada 31. decembrim.

4.3. Līdz pārdošanai nevienā no [šīm] apakšjomām nedrīkst paplašināt uzņēmējdarbību, piepērkot vai pievienojot citus uzņēmumus [..]

[..]

4.5. Attiecībā uz aktivitātēm kapitāla tirgū [..] līdz pārdošanai ir noteikti šādi ierobežojumi:

[..]

4.6. Attiecībā uz aktivitātēm uzņēmējdarbības jomas "Korporatīvie klienti/strukturētais finansējums" [..] līdz pārdošanai ir noteikti šādi ierobežojumi:

[..]

5.1. Cik vien iespējams drīz, taču ne vēlāk kā līdz 2010. gada [..], tiek pilnībā pārdotas visas turpmāk minētās [..] akcijas: [minētas 16 akcijas]

[..]

5.8. Līdz pārdošanai zaudējumu gadījumā *WestLB* nemaksā nekādus maksājumus hibrīdkapitāla instrumentiem. Šie instrumenti arī piedalās zaudējumos, ja *WestLB* bilancē parādītos zaudējumi, nerealizējot kapitāla rezerves.

[..]

6.1. *WestLB* pilnībā vai pa daļām tiek pārdota atklātā, pārskatāmā un nediskriminējošā konkursa procedūrā, ievērojot [apstrīdētā lēmuma pielikuma] 2.1. un 2.2. punktā noteiktos termiņus.

6.2. Konkursa procedūra ir pieejama katram potenciālam pircējam Vācijā un ārvalstīs. [..]

[..]

6.4. Attiecīgais pircējs:

a) ir no [..] akcionāriem neatkarīga trešā persona; [..]

b) pamatoti spēj saņemt visas attiecīgo [..] iestāžu [..] atļaujas, kas nepieciešamas [..]; un

c) ņemot vērā finanšu iespējas, jo īpaši kredītvērtējumu, spēj nodrošināt [*WestLB*] ilgstošu maksātspēju.

6.5. Segmentēto uzņēmējdarbības apakšjomu pilnīgai pārdošanai ir priekšroka, salīdzinot ar vienkāršu balsstiesību vairākuma [..] nodošanu. Vienkārša balsstiesību vairākuma nodošana ir pieļaujama tikai tad, ja konkursa procedūrā nav iesniegts neviens piedāvājums par vienas vai vairāku segmentēto uzņēmējdarbības apakšjomu pilnīgu pārņemšanu. [..] Komisija tiek informēta pirms līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas un saglabā tiesības izvirzīt iebildumus.

6.6. Netiek skarta [..] iespēja ar Komisijas piekrišanu veikt pārdošanu bez starpniekiem vai konsolidēt federālo zemju bankas. Turklāt līdzšinējie akcionāri var kļūt par mazākuma akcionāriem, ja tiek pārdots [*WestLB*] kontrolējošais vairākums.

6.7. Uzņēmējdarbības apakšjomas un aktivitātes, kas netiek pārdotas [..], līdz 2011. gada 31. decembrim tiek galīgi izbeigtas vai no šā brīža izbeidzas atbilstīgi tās pamatojošo darījumu termiņiem.

[..]

Par [apstrīdētā lēmuma] 2. panta 2. punktu

Piemērojot [apstrīdētā lēmuma] 2. panta 2. punktā paredzēto pārskatīšanas noteikumu, Komisija atbilstīgi ņem vērā piedāvājuma noteikumus un situāciju kapitāla tirgos."

8. WestLB *situācijas attīstība pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas*

56 Pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas portfeļa 23 miljardu euro apmērā vērtība samazinājās tiktāl, ka strīdīgās garantijas esamība nepietika, lai *WestLB* varētu izpildīt likumā noteiktās prasības par kapitālu. Komisija ar 2009. gada 7. oktobra lēmumu pagaidu kārtā atļāva piešķirt jaunu garantiju *WestLB* par summu 6,4 miljardi euro saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu (valsts atbalsts N 531/2009) (OV C 305, 4. lpp.). Vācijas Federatīvā Republika apņēmās iesniegt jaunus pārstrukturēšanas pasākumus līdz 2009. gada 30. novembrim.

57 2009. gada 10. decembrī Vācijas Federatīvā Republika paziņoja Komisijai par kapitāla iepludināšanu *WestLB* EUR 3 miljardu apmērā un papildu garantiju 1 miljarda euro apmērā, kuras mērķis bija uz jauno nodalīšanas struktūru pārvietot aktīvus 85,1 miljarda euro nominālvērtībā. Komisija šos jaunos pasākumus atļāva pagaidu kārtā ar 2009. gada 22. decembra lēmumu.

58 2009. gada 15. decembrī Vācijas Federatīvā Republika paziņoja Komisijai grozīto pārstrukturēšanas plānu (turpmāk tekstā – "likvidācijas plāns").

59 2011. gada 20. decembrī Komisija pieņēma jaunu lēmumu par atbalsta pasākumiem, kas par labu *WestLB* īstenoti laikā no 2007. gada līdz 2011. gada beigām (atbalsti C 40/2009 un C 43/2008) (turpmāk tekstā – "2011. gada galīgais lēmums"). Šajā lēmumā Komisija atcēla apstrīdēto lēmumu (2011. gada galīgā lēmuma 3. pants). Tā no valsts atbalsta tiesību viedokļa kopumā izvērtēja dažādus kapitāla iepludināšanas pasākumus un piešķirtās garantijas *WestLB* laikā no 2007. gada līdz 2011. gada decembrim, tostarp strīdīgo garantiju. Komisija uzskatīja, ka tas bija pārstrukturēšanas atbalsts, kas ir saderīgs ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu ar nosacījumu, ka tiek īstenoti likvidācijas plānā paredzētie pasākumi.

Tiesvedība

60 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 13. novembrī, prasītāja cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

61 Prasītāja ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēts tajā pašā dienā, lūdza apturēt apstrīdētā akta piemērošanu pagaidu noregulējuma veidā. Ar 2011. gada 18. marta rīkojumu T-457/09 R *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband*/Komisija (Krājumā nav publicēts) pagaidu noregulējuma tiesnesis šo lūgumu noraidīja un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlika.

62 Ar 2012. gada 26. aprīļa vēstuli Komisija paziņoja Vispārējai tiesai par 2011. gada galīgā lēmuma pieņemšanu un apstiprināja, ka pēc šī lēmuma pieņemšanas "prasītājai vairs [nebija] intereses celt prasību, ja tāda vispār kādreiz ir [bijusi]". Tomēr Komisija neizskaidroja šī apstiprinājuma iemeslu.

63 Vispārējā tiesa Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros (turpmāk tekstā – "procesa organizatoriskie pasākumi") uzaicināja prasītāju izteikties par sekām, kādas attiecībā uz šo prasību izriet saistībā ar 2011. gada galīgā lēmuma pieņemšanu.

64 Prasītāja šo lūgumu izpildīja ar 2012. gada 11. jūnija vēstuli.

65 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa ar 2012. gada 28. novembra vēstuli lūdza Komisijai iesniegt savus apsvērumus par prasītājas 2012. gada 11. jūnija vēstuli.

66 Komisija šo lūgumus izpildīja ar 2013. gada 11. janvāra vēstuli. Šajā vēstulē Komisija, sniedzot pamatojumu, lūdza Vispārējai tiesai konstatēt, ka ir jāizbeidz tiesvedība.

67 Ar 2013. gada 4. aprīļa vēstuli prasītāja sniedza apsvērumus par Komisijas izteikto lūgumu izbeigt tiesvedību.

68 Ar 2013. gada 16. oktobra lēmumu Vispārējā tiesa pēc pirmās palātas priekšlikuma nodeva lietu pirmajai palātai paplašinātā sastāvā atbilstoši Reglamenta 14. panta 1. punktam un 51. panta 1. punkta pirmajai daļai.

69 Ar 2013. gada 24. oktobra rīkojumu Vispārējā tiesa (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) Komisijas izteikto lūgumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas pievienoja lietas izskatīšanai pēc būtības.

70 2013. gada 31. oktobrī Vispārējā tiesa procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva dažus rakstveida jautājumus lietas dalībniekiem, kuri šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.

71 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt mutvārdu procesu.

72 Vispārējā tiesa 2013. gada 6. decembra tiesas sēdē uzklausīja lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.

Lietas dalībnieku prasījumi

73 Prasības pieteikumā izklāstītie prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

74 Komisijas iebildumu rakstā izvirzītie prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

75 2012. gada 26. aprīļa vēstulē izklāstītie Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— dot prasītājai iespēju darīt zināmu to, vai tā domā atteikties no prasības;

— ja prasītāja no prasības neatsakās, atzīt, ka prasībai ir zudis priekšmets.

76 2012. gada 11. jūnija vēstulē izklāstītie prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt Komisijas lūgumu par to, lai Vispārējā tiesa atzīst, ka prasībai ir zudis priekšmets;

— pakārtoti, ja uzskatītu, ka prasībai, kas vērsta pret apstrīdēto lēmumu, ir zudis priekšmets, atļaut pielāgot prasītājas pamatus un prasījumus un uzskatīt, ka tie kopš šī brīža attiecas uz 2011. gada galīgā lēmuma daļēju atcelšanu, ciktāl šis lēmums aizstāj apstrīdēto lēmumu.

77 2013. gada 11. janvāra vēstulē Komisija lūdz Vispārējo tiesu:

— atzīt, ka prasības vairs nav jāizskata;

— noraidīt prasītājas lūgumu par pamatu un prasījumu pielāgošanu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

78 2013. gada 4. aprīļa vēstulē izklāstītie prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt Komisijas lūgumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas;

— ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka tiesvedība ir jāizbeidz, piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— organizēt tiesas sēdi.

Juridiskais pamatojums

1. *Par pieņemamību*

Par prasītājas tiesībām celt prasību

79 Vispirms ir jānorāda, ka prasītāja, kas ir publisko tiesību juridiska persona, izmantojot juridiskas personas statusu, var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu, kā tā pareizi bija norādījusi. Tomēr, tā kā apstrīdētais lēmums bija adresēts vienīgi Vācijas Federatīvajai Republikai, atbilstoši šim noteikumam ir jāpārbauda, vai prasītāju minētais lēmums skar individuāli, precizējot, ka nav šaubu par to, ka prasītāju šis lēmums skar tieši, ko turklāt nav apstrīdējis neviens lietas dalībnieks.

80 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru personas, kas nav lēmuma adresāti, var apgalvot, ka ir skarti individuāli tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē šīm personām raksturīgu īpašu pazīmju dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kas šīs personas atšķir no visām citām personām, un tādēļ tās individuāli nošķir tieši tāpat kā šāda lēmuma adresātus (Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedums lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197. lpp., un 2005. gada 13. decembra spriedums lietā C-78/03 P Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, Krājums, I-10737. lpp., 33. punkts).

81 Prasītāja norāda, ka viss apstrīdētais lēmums to skar individuāli iepriekšējā punktā minētās judikatūras izpratnē. Šajā ziņā tā ir iesniegusi vairākus apsvērumus, kuri var tikt apkopoti divos galvenos argumentos attiecībā uz, pirmkārt, to, ka tā ir piedalījusies Komisijas lēmuma pieņemšanā, un, otrkārt, to, ka tā ir īpaši skarta kā akcionāre.

82 Komisija paskaidro, ka prasītāju apstrīdētais lēmums individuāli ir skāris tikai daļēji. Tā šajā ziņā norāda, pirmkārt, ka prasītāja nevar pamatot savas tiesības celt prasību ar savu personas statusu, kas ir noteikusi pasākumu, kurš šajā lēmumā ir kvalificēts par valsts atbalstu. Otrkārt, Komisija apgalvo, ka prasītāju kā akcionāri individuāli skar tikai apstrīdētā lēmuma pielikumā ierakstītie nosacījumi par akcionāru pienākumu pārdot *WestLB* neatkarīgai trešajai personai (turpmāk tekstā – "pārdošanas pienākums").

Par pirmo argumentu attiecībā uz to, ka prasītāja bija piedalījusies pasākuma, kas ar apstrīdēto lēmumu atzīts par valsts atbalstu, noteikšanā

83 No judikatūras izriet, ka personas, kas nav dalībvalsts un kas ir juridiska persona, kura ir noteikusi pasākumu, kurš Komisijas galīgajā lēmumā ir atzīts par valsts atbalstu (turpmāk tekstā – "atbalsta piešķīrēja"), juridisko stāvokli šis lēmums var individuāli skart, ja tas tai traucē īstenot, kā tā ir paredzējusi, savas attiecīgās pilnvaras, it īpaši attiecīgā atbalsta piešķiršanā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1998. gada 30. aprīļa spriedumu lietā T-214/95 *Vlaams Gewest*/Komisija, *Recueil*, II-717. lpp., 29. punkts, un 2002. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās T-127/99, T-129/99 un T-148/99 *Diputación Foral de Álava* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1275. lpp., 50. un 51. punkts).

84 Prasītāja norāda, pirmkārt, ka tā ir līdzautore pasākumam, kurš apstrīdētajā lēmumā ir atzīts par valsts atbalstu, un, otrkārt, ka tā ir noteikusi šo pasākumu, īstenojot savas attiecīgās pilnvaras. Prasītāja uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu tai tiek traucēts īstenot, kā tā ir paredzējusi, savas pilnvaras, kas šajā gadījumā attiecas uz strīdīgās garantijas piešķiršanu. Līdz ar to prasība esot pieņemama saskaņā ar iepriekšējā punktā minēto judikatūru.

85 Komisija savos rakstveida apsvērumos nav apstrīdējusi to, ka prasītāja var tikt uzskatīta par apstrīdētajā lēmumā izvērtētā atbalsta piešķīrēju. Tā ir norādījusi, ka prasītājai nav bijušas savas intereses, kas saskaņā ar judikatūru tai neļauj likumīgi celt prasību kā atbalsta piešķīrējai. Tomēr, atbildot uz Vispārējās tiesas ar 2013. gada 31. oktobri datētajiem jautājumiem, kā arī tiesas sēdē Komisija norādīja, ka prasītāja nevarēja tikt uzskatīta par atbalsta piešķīrēju. Komisija uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā izvērtēto atbalstu vienīgi *NRW Land* bija piešķīrusi *WestLB*.

86 No apstrīdētā lēmuma, kurš attiecas tikai uz "garantiju piecu miljardu euro apmērā" (skat. iepriekš 54. punktu), rezolutīvās daļas izriet, ka strīdīgā garantija ir vienīgais pasākums, kurš formāli šajā lēmumā ir atzīts par valsts atbalstu.

87 Tādējādi ir jāizvērtē, vai prasītāja var tikt uzskatīta par tādu, kurai piešķirta daļa šī atbalsta.

88 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka formāli strīdīgo garantiju attiecībā uz eventuālajiem *Junior Notes* pircējiem ir piešķīrusi *NRW Land*, nevis citi akcionāri (turpmāk tekstā – "citi akcionāri"), un šo citu akcionāru, tostarp prasītājas, piedalīšanās šīs garantijas eventuālajā apstrīdēšanas procesā ir tikai akcionāru iekšējā lieta.

89 Pirmkārt, lai arī no apstrīdētā lēmuma 24. apsvēruma izriet, ka *Junior Notes* pircēji varēs lūgt *NRW Land* sniegt finansiālu kompensāciju, ja tiem būs jāsedz ar šo akciju vērtību pazemināšanos saistīti zaudējumi, nekas apstrīdētajā lēmumā vai lietas materiālos neļauj uzskatīt, ka tie varēja arī lūgt kaut kādu kompensāciju citiem akcionāriem. Strīdīgās garantijas izpildes gadījumā to iesaistīšanās atbilstoši nolīgumiem, kurus ir noslēguši akcionāri, ir ierobežota ar to, ka tie piedāvā kompensāciju *NRW Land* proporcionāli to dalībai kapitālā attiecībā uz pirmajiem iztērētajiem 2 miljardiem euro un attiecībā uz jebkādu papildu summu – vai nu tam nododot *WestLB* akcijas, vai arī vienojoties par kompensāciju skaidrā naudā (skat. iepriekš 11. punktu un apstrīdētā lēmuma 24. apsvērumu).

90 Šajā jautājumā ir jāpiebilst, ka pati prasītāja, atbildot uz Vispārējās tiesas ar 2013. gada 31. oktobri datētajiem jautājumiem, kā arī tiesas sēdē ir apstiprinājusi, ka vienīgi *NRW Land* bija noteikta kā *Junior Notes* nominālvērtības garantijas sniedzēja attiecībā pret šo akciju turētājiem un ka tie nevarēja prasīt jebkādu kompensāciju citiem akcionāriem.

91 Otrkārt, no apstrīdētā lēmuma 24. un 26. apsvēruma un pagaidu lēmuma 20. apsvēruma trešās daļas izriet, ka citu akcionāru iesaistīšanās, atbalstot *NRW Land* strīdīgās garantijas apstrīdēšanas procesā, nav automātiska, bet paredz, lai iepriekš šī *Land* būtu iesniegusi kompensācijas pieteikumu. Tādējādi *NRW Land* ir ne tikai vienīgā *Junior Notes* nominālvērtības garantijas sniedzēja attiecībā pret šo akciju

turētājiem, bet arī galvenā atbildīgā par izmaksu, kuras saistītas ar iespējamo strīdīgās garantijas īstenošanu, sadalīšanu starp akcionāriem ar nosacījumu, ka tiek ievērotas atbildības, par kuru tie ir vienojušies, maksimālās robežas.

92 Turpinājumā pēc būtības ir jānorāda, kā tiesas sēdē ir norādījuši lietas dalībnieki, ka *WestLB* ir strīdīgās garantijas saņēmēja attiecībā uz to, ka saskaņā ar šo garantiju iepriekš 9.–14. punktā aprakstītās darbības, ar kurām tika izveidota nodalīšanas struktūra, tai ir ļāvušas praksē no savas bilances izslēgt aktīvus, kuru vērtība bija ļoti samazinājusies, un ierakstīt tajā jaunus aktīvus, proti, *Junior Notes*, kuru nominālvērtība, kas bija vienāda ar izslēgto aktīvu vērtību, bija garantēta. Taču, lai arī *NRW Land* dalība strīdīgajā garantijā varēja piešķirt priekšrocību *WestLB* šajā kontekstā, citu akcionāru priekšrocība nevar tikt uzskatīta par tādu, kas bija pamatā tās izveidei.

93 Pirmkārt, pretēji prasītājas norādītajam tiesas sēdē, saistības, kuras uzņēmās citi akcionāri attiecībā pret *NRW Land*, ko var interpretēt kā pienākumu daļēji atmaksāt šai *Land* izdevumus, kuri radušies strīdīgās garantijas īstenošanas gadījumā (turpmāk tekstā – "saistības, kuras uzņēmās citi akcionāri"), nevar tikt uzskatīta par "pretī sniegtu garantiju" par labu *Junior Notes* turētājiem, ciktāl šī saistību uzņemšanās neietver pienākumu samaksāt procentus no *Junior Notes* nominālvērtības par labu minētajiem turētājiem divos gadījumos – pirmkārt, kad strīdīgā garantija ir tikusi apstrīdēta un, otrkārt, kad *NRW Land* to neapmaksāja.

94 Otrkārt, attiecībā uz to, vai, kā tiesas sēdē ir norādījusi prasītāja, saistības, kuras uzņēmās citi akcionāri, pastiprina *NRW Land* maksātspēju attiecībā pret *Junior Notes* turētājiem, ir jānorāda, ka, pat pieņemot, ka būtu konstatēts *NRW Land*, kas ir teritoriāla kopiena, kuras autonomija un publiskās varas prerogatīvas izriet no Vācijas konstitūcijas, maksātnespējas risks un ka bankrota gadījumā Vācijas Federatīvajai Republikai saskaņā ar tās iekšējām tiesībām nebūtu pienākuma tai sniegt finansiālu palīdzību, lai segtu tās parādus, nekas lietas materiālos neļauj uzskatīt, ka saistību, kuras uzņēmās citi akcionāri, esamība varētu veicināt *Junior Notes* turētāju tiesības uz strīdīgās garantijas izpildi vai varētu tiem piešķirt prioritāti salīdzinājumā ar citiem parādu turētājiem pret minēto *Land*.

95 No iepriekš minētā izriet, kā ir norādījusi Komisija, ka ar apstrīdēto lēmumu atļauto atbalstu ir piešķīrusi tikai *NRW Land* un citi akcionāri nevar tikt uzskatīti par daļas no šī atbalsta piešķīrējiem.

96 Šo secinājumu nevar atspēkot neviens prasītājas tiesas sēdē izvirzītais arguments.

97 Prasītāja norādīja, pirmkārt, ka pati Komisija apstrīdētajā lēmumā citus akcionārus ir atzinusi par atbalsta piešķīrējiem.

98 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka tas, vai prasītāja ir atbalsta piešķīrēja, ir objektīvs jautājums, kas ir atkarīgs no apstrīdētajā lēmumā izklāstītajiem faktiem, kurus prasītāja neapstrīd, nevis no iespējamā šo faktu novērtējuma, ko veic Komisija.

99 Otrkārt, ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisijai nav precīzi jāidentificē atbalsta piešķīrējs. Kā Komisija pareizi ir uzsvērusi tiesas sēdē, tā varēja tikai minēt iemeslus, kuru dēļ tā ir uzskatījusi, ka strīdīgo garantiju valsts ir piešķīrusi no valsts līdzekļiem. Tā kā strīdīgās garantijas attiecināšanu uz valsti un valsts līdzekļu izmantošanas esamību Vācijas Federatīvā Republika nav apstrīdējusi nevienā administratīvā procesa posmā, jautājums par to, vai citi akcionāri varēja tikt uzskatīti par atbalsta piešķīrējiem, līdz ar to nebija būtisks šī lēmuma kontekstā.

100 Treškārt, saistībā ar šo vērtējumu, protams, pareizi ir tas, ka apstrīdētā lēmuma 23. apsvēruma pirmajā ievilkumā Komisija ir norādījusi, ka strīdīgo garantiju daļēji veido "garantijas vēstule, lai atbilstīgi savu akciju skaitam nodrošinātu *WestLB* prasījumus līdz diviem miljardiem euro pret *Phoenix Light*". Tāpat apstrīdētā lēmuma 23. apsvēruma ceturtajā ievilkumā Komisija norāda, ka *Phoenix Light* par strīdīgās garantijas piešķiršanu maksā ikgadēju komisijas maksu "garantijas devējam". Tomēr Komisija tajā pašā laikā minētā lēmuma 23. apsvēruma trešajā daļā konstatē, ka tā bija *NRW Land*, kas piešķīra garantiju

attiecībā uz *Junior Notes*, un šādā veidā *Junior Notes* tika uzskatītas par drošām parādzīmēm. Visbeidzot, ir jāatgādina, ka Komisija pagaidu lēmuma rezolutīvajā daļā bija norādījusi, ka, ja pārstrukturēšanas plāns tai netiks iesniegts vēlākais līdz 2008. gada 8. augustam, Vācijas Federatīvā Republika apņēmās atcelt "spēkā esošo nolīgumu starp *NRW Land* un *Phœnix Light*" par strīdīgo garantiju (skat. iepriekš 15. un 22. punktu).

101 Otrkārt, prasītāja tiesas sēdē norādīja, ka *NRW Land* nekad nav nolēmusi garantēt *Junior Notes* nominālvērtību, ja nav saistību, kuras uzņēmās citi akcionāri. Līdz ar to šī saistību uzņemšanās ir strīdīgās garantijas *sine qua non* nosacījums.

102 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja nav pamatojusi savu apgalvojumu ne ar vienu pierādījumu. Tādējādi nav iespējams konstatēt, vai tad, ja nebūtu saistību, kuras uzņēmās citi akcionāri, *NRW Land* būtu izlēmusi piešķirt vai nepiešķirt strīdīgo garantiju.

103 Katrā ziņā EKL 87. panta 1. punktā nav paredzēts nodalījums atkarībā no tā, kādi ir valsts iesaistīšanās pasākuma iemesli vai mērķi, bet šie pasākumi ir definēti, ņemot vērā to radītās sekas (skat. Tiesas 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā C-487/06 P *British Aggregates*/Komisija, Krājums, I-10515. lpp., 85. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to subjektīvie iemesli, kuri *NRW Land* lika piekrist būt vienīgajai garantijas devējai par *Junior Notes* nominālvērtību attiecībā pret to turētājiem, nekādi neietekmē jautājumu par to, vai saistības, kuras uzņēmās citi akcionāri, ietver ievērojamu priekšrocību *WestLB* un var tikt uzskatītas par valsts atbalstu par labu šai bankai.

104 Treškārt, prasītāja tiesas sēdē norādīja, ka *NRW Land* bija vienīgā *Junior Notes* nominālvērtības garantijas devēja, jo tā bija vienīgā izvēle no praktiskā viedokļa. Prasītāja uzskata, ka, tā kā šie vērstpapīri varēja tikt izlikti starptautiskajos finanšu tirgos, ar to saistītajai garantijai bija jābūt vienkāršai no juridiskā viedokļa un tādai, kas ļauj investoriem, kuri nevarēja veikt detalizētu analīzi attiecībā uz šāda veida parādzīmju pirkuma darījumiem, no vienas puses, viegli identificēt garantijas devēju un, no otras puses, nevērsties pie citiem garantijas devējiem, ja garantija būtu jāizpilda.

105 Šajā jautājumā vispirms ir jānoraida apgalvojums, saskaņā ar kuru investori neveic detalizētu analīzi attiecībā uz vērstpapīru pirkumu starptautiskajos finanšu tirgos. Šis apgalvojums vispār nav pamatots, kā arī maz iespējams, jo no katra investora tiek prasīts minimāls rūpības pienākums, kas vēl jo stingrāk tiek prasīts attiecībā uz tiem investoriem, kuri izlemj darboties starptautiskajos finanšu tirgos ievērojamas krīzes laikā, kura ietekmē šos tirgus.

106 Turpinājumā ir jānorāda, ka prasītājas arguments neļauj saprast, kāpēc no vienkāršības attiecībā uz *Junior Notes* turētājiem viedokļa nebija iespējamas citas izvēles.

107 Šis arguments neļauj saprast, kāpēc vai nu visu akcionāru solidāras garantijas piešķiršana attiecībā uz daļu no katras akcijas nominālvērtības, kam pievienota *NRW Land* ekskluzīvā garantija attiecībā uz atlikušo daļu, vai arī pretī sniegtas garantijas sistēma, ar kuru citi akcionāri piekrīt segt daļu no minētās *Land* atbildības nesamaksas gadījumā, nav ļāvusi *Junior Notes* pircējiem viegli identificēt šo akciju garantijas devējus un vērsties pie viena garantijas devēja garantijas izpildes gadījumā. Šīs divas alternatīvās sistēmas, kuras var tikt papildinātas ar iekšējiem nolīgumiem attiecībā uz izmaksu par eventuālu garantijas izpildi sadalīšanu, būtu varējušas ietvert – atšķirībā no saistībām, kuras uzņēmās citi akcionāri, šajā lietā – papildu priekšrocību *Junior Notes* turētājiem.

108 Visbeidzot, katrā ziņā jautājums par to, vai akcionāru izvēlētā sistēma, lai garantētu *Junior Notes* nominālvērtību, bija vienīgā iespējamā sistēma, nekādi neietekmē jautājumu par to, vai saistības, kuras uzņēmās citi akcionāri, ir piešķīrušas priekšrocību *WestLB*, kas ir valsts atbalsta saņēmēja, kuru Komisija ir identificējusi apstrīdētajā lēmumā. Tādējādi minētais jautājums arī neietekmē jautājumu par to, vai šie akcionāri var tikt uzskatīti par attiecīgā atbalsta piešķīrējiem.

109 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka nav pierādīts, ka prasītāju apstrīdētais lēmums ir skāris individuāli kā attiecīgā atbalsta piešķīrēju.

Par otro argumentu attiecībā uz to, vai prasītāja ir individuāli skarta kā akcionāre

110 Prasītāja norāda, ka to apstrīdētais lēmums skar individuāli kā akcionāri, tostarp attiecībā uz visiem šajā lēmumā ietvertajiem nosacījumiem.

111 Komisija atzīst, ka pārdošanas pienākums prasītāju individuāli skar kā akcionāri. Savukārt tā apstrīd, ka to individuāli skar pārējie apstrīdētajā lēmumā ietvertie nosacījumi.

112 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru personai ir jāpierāda interese celt prasību, kas atšķiras no tā uzņēmuma intereses, kurā tai pieder kādas kapitāla daļas un uz kuru attiecas Eiropas Savienības pasākums, citādi, lai aizstāvētu savu interesi celt prasību saistībā ar šo pasākumu, tā var tikai īstenot savas tiesības kā šī uzņēmuma, kuram pašam ir tiesības celt prasību, dalībniece (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 20. jūnija spriedumu lietā T-597/97 *Euromin*/Padome, *Recueil*, II-2419. lpp., 50. punkts, un 2011. gada 24. marta spriedumu apvienotajās lietās T-443/08 un T-455/08 *Freistaat Sachsen* un *Land Sachsen-Anhalt*/Komisija, Krājums, II-1311. lpp., 62. punkts, un Vispārējās tiesas 2012. gada 27. marta rīkojumu lietā T-261/11 *European Goldfields*/Komisija, 21. punkts).

113 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai prasītājai ir no *WestLB* atšķirīga interese celt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu.

114 Prasītāja norāda, ka tās interese celt prasību atšķiras no *WestLB* intereses, ciktāl ar apstrīdēto lēmumu tā ir spiesta atteikties no savām īpašumtiesībām un piekrist radikālai šīs bankas pārstrukturēšanai, tostarp bilances samazināšanai par 50 %, ievērojami samazinot akciju vērtību.

115 Vispirms ir jānorāda, kā pati Komisija to atzīst, ka prasītājai ir no *WestLB* atšķirīga interese celt prasību attiecībā uz pārdošanas pienākumu.

116 Šis pienākums attiecas tikai uz akcionāriem, kuri ir spiesti stingri noteiktos termiņos atteikties no savām īpašumtiesībām uz *WestLB*, lai tiktu atļauts atbalsts, kas piešķirts šai bankai un kas ir vajadzīgs tās pārstrukturēšanai. Savukārt *WestLB* nav jāveic nekādi pasākumi saskaņā ar šo pienākumu, kas ietekmē tās īpašumu un neuzliek nosacījumus tās rīcībai tirgū.

117 Tomēr attiecībā uz citiem pārsūdzētajā lēmumā ietvertajiem nosacījumiem, starp kuriem ir nosacījumi par *WestLB* bilances samazināšanu, vispirms ir jānorāda, ka tie ir saistīti ar šīs bankas komercdarbību un tās īpašuma pārdošanu un/vai likvidāciju. *WestLB* varētu pati izvirzīt jebkuru argumentu prasības, kas vērsta pret apstrīdēto lēmumu, ietvaros saistībā ar šo nosacījumu prettiesiskumu vai to nevajadzīgumu.

118 Turpinājumā ir jānorāda, ka Komisija norāda, ko prasītāja nav apstrīdējusi, ka Vācijas akciju sabiedrības akcionāra nepolitiskās tiesības ir ierobežotas, pirmkārt, ar sabiedrības peļņas sadali un, otrkārt, eventuālas papildu naudas saņemšanu uzņēmuma likvidācijas gadījumā. Tādējādi ir jāuzskata, ka saskaņā ar Vācijas tiesībām akcionāra statuss nepiešķir tiesības uz uzņēmuma aktīviem. Līdz ar to nosacījumi par uzņēmuma bilances summas samazināšanu nevar ietekmēt nevienas akcionāru tiesības.

119 Visbeidzot ir jānorāda, ka prasītājas būtībā izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru jebkuru lēmumu, kuru pieņēmusi Komisija un kurš varētu negatīvi ietekmēt akciju sabiedrības akciju vērtību, šīs sabiedrības akcionāri var apstrīdēt Vispārējā tiesā, nav saderīgs ar iepriekš 112. punktā minēto judikatūru un tādēļ ir jānoraida.

120 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā ietvertajiem nosacījumiem, kuri nav pārdošanas pienākums un kuru vidū ir nosacījumi par *WestLB* bilances samazināšanu, prasītājas interese celt prasību sakrīt ar *WestLB* interesi un tādējādi prasītāju apstrīdētais lēmums individuāli neskar. Savukārt prasītāju šis lēmums skar individuāli attiecībā uz to, ka strīdīgās garantijas atļaušana ir tikusi pakļauta pārdošanas pienākuma izpildei.

Secinājumi par prasītājas tiesībām celt prasību

121 No iepriekš minētā izriet, ka prasītājai ir tiesības celt prasību par apstrīdēto lēmumu tikai, ciktāl tajā ir ietverts pārdošanas pienākums.

122 Tādējādi prasītājas izvirzītie pamati un argumenti tās prasības atcelt apstrīdēto lēmumu atbalstam var tikt izvērtēti tikai, ciktāl ar tiem tiek pierādīts šī pienākuma iekļaušanas minētā lēmuma pielikumā prettiesiskums, un pārējie ir jānoraida kā nepieņemami.

Par prasītājas interesi celt prasību

123 Vispirms ir jānorāda, ka 2011. gada galīgajā lēmumā Komisija papildus strīdīgajai garantijai atļāva – ar nosacījumu, ka tiek ievērots pārstrukturēšanas plāns, – sešus atbalsta pasākumus. Šie seši pasākumi ir uzskaitīti minētā lēmuma 1. panta 1. punkta b)–g) apakšpunktā.

124 Likvidācijas plānā, kas aizstāj galīgo pārstrukturēšanas plānu, ir paredzēta *WestLB* izzušana un noteikts, kā ir norādījusi Komisija un ko nav apstrīdējusi prasītāja:

— atsevišķu *WestLB* darbību norīkošana, tās sagrupējot "Verbundbank" (banku grupa), kas darbosies kā pakalpojumu sniedzējs krājbankām *NRW Land* un Brandenburgā un to klientiem;

— liela skaita darbības jomu un *WestLB* daļu pārdošana;

— visa atlikušā *WestLB* portfeļa galīga nodošana jaunai nodalīšanas struktūrai, kura saukta par *EAA*;

— pakalpojumu un portfeļa pārvaldības bankas, kura pagaidu kārtā nosaukta par *SPM Bank* un pēc tam – *Portigon*, kas sniedz pakalpojumus *EEA* un *Verbundbank*, izveidošana;

— *WestLB* licences vispārēju bankas darbību veikšanai ierobežošana, atņemot atsevišķas atļaujas.

125 Tādējādi ir jāuzskata, kā Komisija ir apstiprinājusi tiesas sēdē, ka likvidācijas plānā ir iekļauta uzdotā *WestLB* darbību pārtraukšana, kā arī šo darbību daļas nodošana *Verbundbank*, lai nodrošinātu atsevišķu tādu pakalpojumu turpinātību, kas uzskatāmi par stratēģiskiem attiecībā uz krājbankām, kurām faktu norises laikā *WestLB* kā centrālā banka nodrošināja saikni ar pasaules finanšu tirgiem.

126 Savukārt likvidācijas plānā nav paredzētas nedz vispārējas *WestLB* akcionāru izmaiņas pirms tās likvidācijas, nedz neiespējamība akcionāriem turēt jebkāda veida akcijas pēc šīs likvidācijas atsevišķu *WestLB* darbību turpinātājos, proti, *Verbundbank*, *EEA* vai pakalpojumu un portfeļa pārvaldības bankā, kura pagaidu kārtā nosaukta par *SPM Bank* un pēc tam – *Portigon*.

127 Šajā ziņā Komisija norāda, ko nav apstrīdējusi prasītāja, pirmkārt, ka *Verbundbank* bija pārņēmusi *Helaba* 2012. gada 1. jūlijā un, otrkārt, ka saskaņā ar nolīgumu par *Verbundbank* nodošanu pēdējai minētajai prasītāja kļuva par *Helaba* akcionāri un tādējādi netieši par *Verbundbank* līdzīpašnieci.

128 Ņemot vērā šos faktus, ir jāizvērtē Komisijas lūgums par lietas izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas attiecībā uz to, ka prasītāja ir zaudējusi interesi celt prasību par apstrīdēto lēmumu pēc 2011. gada galīgā lēmuma pieņemšanas.

129 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dienā, kad prasība tiek celta, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasītāja interesei celt prasību, citādi tā ir nepieņemama. Turklāt prasītāja interesei, lai tā prasība tiktu apmierināta, jāilgst līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, citādi tiesvedība ir izbeidzama (šajā ziņā skat. Tiesas 1963. gada 16. decembra spriedumu lietā 14/63 *Forges de Clabecq*/Augstā iestāde, *Recueil*, 719. un 748. lpp., un 2007. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija, Krājums, I-4333. lpp., 42. punkts).

130 Tāpat atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai tiesvedība par prasību atcelt tiesību aktu ir jāizbeidz, ja prasītājam ir zudusi interese panākt apstrīdētā akta atcelšanu sakarā ar tiesvedības laikā notikušu notikumu, kura dēļ šī akta atcelšanai pašai par sevi vairs nevar būt tiesisku seku (skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 9. septembra spriedumu lietā T-475/07 *Dow AgroSciences* u.c./Komisija, Krājums, II-5937. lpp., 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

131 Tomēr, kā prasītāja pareizi ir norādījusi, prasītājs var turpināt pamatot interesi panākt atceltā tiesību akta atcelšanu, ciktāl atcelšanai nav tādas pašas juridiskas sekas kā atcelšanai, ko, iespējams, veiks Vispārējā tiesa. Ar iestādes akta atcelšanu netiek atzīts tā prettiesiskums un tiek radītas *ex nunc* sekas, savukārt spriedums par tiesību akta atcelšanu rada *ex tunc* sekas (skat. iepriekš 130. punktā minēto spriedumu lietā *Dow AgroSciences* u.c./Komisija, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).

132 Turklāt gadījumā, ja tiesību akts ir atcelts ar spriedumu, iestādei, kas ir pieņēmusi tiesību aktu, ir jāveic pasākumi, lai izpildītu spriedumu. Šie pasākumi tostarp attiecas uz spriedumā par tiesību akta atcelšanu konstatēto pārkāpumu seku novēršanu. Šo iemeslu dēļ attiecīgajai iestādei būtu jāatjauno prasītāja iepriekšējais stāvoklis vai jāizvairās pieņemt identisku tiesību aktu (skat. iepriekš 130. punktā minēto spriedumu lietā *Dow AgroSciences* u.c./Komisija, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).

133 Kā norādīts iepriekš 59. punktā, apstrīdētais lēmums un tādējādi visi tajā ietvertie nosacījumi tika atcelti ar 2011. gada galīgo lēmumu. Tomēr Komisija apstrīdēto lēmumu neatsauca. Attiecīgi tas turpināja radīt tiesiskas sekas prasītājas situācijai laika posmā starp tā spēkā stāšanās brīdi un tā atcelšanu (no 2009. gada 12. maija līdz 2011. gada 20. decembrim). It īpaši, kā pareizi ir norādījusi prasītāja, ar apstrīdēto lēmumu tai šajā laikposmā bija uzlikts pienākums atteikties no tās dalības *WestLB*. Tādējādi tā atcelšana pati par sevi var ietekmēt prasītāja tiesisko stāvokli, līdz ar to tas saglabā savu interesi celt prasību (šajā ziņā skat. iepriekš 130. punktā minēto spriedumu lietā *Dow AgroSciences* u.c./Komisija, 70. punkts).

134 Būtībā Komisija ir izvirzījusi divus argumentus, lai atceltu šo secinājumu.

135 Pirmkārt, Komisija uzskata, ka pārdošanas pienākums nav ticis izpildīts, jo nebija iespējams atrast pircēju *WestLB*, un tas vairs neparādās likvidācijas plānā, jo pati prasītāja ir kļuvusi par *Helaba* un līdz ar to – *Verbundbank* kopīpašnieci. Komisija uzskata, ka no tā izriet, ka apstrīdētā lēmuma iespējama atcelšana neizmainītu prasītājas tiesisko stāvokli saistībā ar pārdošanas pienākumu. Tā kā prasība ir pieņemama tikai attiecībā uz šo pienākumu, prasītāja nevarēja iegūt nekādu priekšrocību, ja prasība tiktu apmierināta.

136 Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītājai bija uzlikts pārdošanas pienākums uz ilgāk nekā diviem gadiem. Protams, minētais pienākums praksē netika īstenots. Tomēr prasītāja saglabā interesi lūgt atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā ir ietverts šis pienākums.

137 Prasītājs var saglabāt interesi lūgt atcelt neizpildītu tiesību aktu, kas to skar tieši, lai panāktu, ka Savienības tiesa konstatē, ka attiecībā pret to ir pieļauta prettiesiska rīcība, līdz ar to šāda konstatācija var būt pamats eventuālajai prasībai par zaudējumu atlīdzināšanu ar mērķi panākt adekvātu atlīdzinājumu par zaudējumiem, ko radījis apstrīdētais tiesību akts (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 18. marta spriedumu lietā T-299/*05 Shanghai Excell M&E Enterprise* un *Shanghai Adeptech Precision*/Padome, Krājums, II-565. lpp., 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

138 Tāds ir šis gadījums, jo prasītājai ir radušies izdevumi saistībā ar tās daļas *WestLB* pārdošanu, pat ja gala rezultātā šī pārdošana nav notikusi. Pretēji tam, ko norāda Komisija, pirmkārt, šie izdevumi pietiekami tieši izriet no apstrīdētā lēmuma un, otrkārt, lai gan ir dažādi lēmumi, kuri pieņemti attiecībā uz *WestLB* pēc finanšu krīzes, nav nekāda iemesla uzskatīt, ka nav iespējams saprātīgi identificēt daļu no prasītājai radītajiem izdevumiem, kuri ir saistīti ar pārdošanas pūlēm, kuras tai bija jāveic.

139 Šajā kontekstā prasītāja saglabā interesi, lai tiktu konstatēts apstrīdētā lēmuma prettiesiskums, jo, no vienas puses, šī konstatācija noteiks saistības Savienības tiesai sakarā ar prasību par zaudējumu atlīdzību un, no otras puses, tā varētu būt pamats eventuālām ārpustiesas pārrunām starp Komisiju un prasītāju, lai atlīdzinātu tai iespējami nodarītos zaudējumus (šajā ziņā skat. iepriekš 137. punktā minēto spriedumu lietā *Shanghai Excell M&E Enterprise* un *Shanghai Adeptech Precision*/Padome, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

140 Turklāt piekrist Komisijas argumentam nozīmē atzīt, ka iestāžu pieņemtie tiesību akti, kuri atcelti pēc prasības atcelt tiesību aktu celšanas, bet pirms tam, kad Vispārējā tiesa ir pasludinājusi attiecīgo spriedumu, izvairās no tiesas kontroles, ja tie nav tikuši izpildīti. Taču ir jāuzskata, ka šāda situācija nav saderīga ar LESD 263. panta būtību, saskaņā ar kuru Savienības tiesa izskata jautājumus par to, cik tiesiski ir Eiropas Parlamenta un Padomes kopīgi pieņemtie tiesību akti, kā arī Padomes, Komisijas un Eiropas Centrālās bankas (ECB) pieņemtie tiesību akti, izņemot ieteikumus un atzinumus, kā arī tādi Eiropas Parlamenta tiesību akti, kas pieņemti, lai radītu tiesiskas sekas *vis-a-vis* trešajām personām. Savienība ir tiesību kopiena tajā ziņā, ka ne dalībvalstis, ne arī tās iestādes nevar izvairīties no kontroles pār to rīcības atbilstību pamata konstitucionālajai hartai, t.i., Līgumam un tiesībām, kas izriet no šī līguma (šajā ziņā skat. iepriekš 137. punktā minēto spriedumu lietā *Shanghai Excell M&E Enterprise* un *Shanghai Adeptech Precision*/Padome, 56. un 57. punkts).

141 Līdz ar to ir jānoraida Komisijas pirmais arguments, lai atceltu secinājumu par to, ka prasītāja saglabā interesi celt prasību.

142 Otrkārt, Komisija norāda, ka prasītājai vairs nav intereses celt prasību par apstrīdēto lēmumu, ciktāl visas negatīvās sekas, kuras attiecībā uz tās tiesisko stāvokli varēja radīt šajā lēmumā ietvertie nosacījumi, arī ir radījis 2011. gada galīgais lēmums.

143 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka pretēji tam, ko uzskata Komisija, 2011. gada galīgais lēmums nerada visas iepriekšējā punktā minētās negatīvās sekas. Ar šo lēmumu prasītājai nav uzlikts pārdošanas pienākums, un tādējādi tai ir ļauts turēt principā jebkāda veida daļas *WestLB* sadalītajās darbībās.

144 Tādējādi Komisijas iesniegtais otrais arguments, lai atceltu secinājumu par to, ka prasītāja saglabā interesi celt prasību, arī ir jānoraida.

145 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka prasītāja saglabā interesi celt prasību. Tādējādi Komisijas iesniegtais lūgums par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas ir jānoraida.

146 Līdz ar to nav jāizvērtē prasītājas iesniegtais lūgums par pamatu un prasījumu pielāgošanu pēc 2011. gada galīgā lēmuma pieņemšanas, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka prasībai par apstrīdēto lēmumu ir zudis priekšmets.

2. *Par lietas būtību*

Ievada apsvērumi

147 Lai pamatotu savu prasību, prasītājs izvirza astoņus pamatus. Šie pamati ir par to, ka ir pārkāpts, pirmkārt, koleģialitātes princips, otrkārt, EKL 87. panta 1. punkts, ciktāl nav ticis izvērtēts ar strīdīgo garantiju radītais konkurences izkropļojums, treškārt, EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkts, ceturtkārt, samērīguma princips, piektkārt, vienlīdzīgas attieksmes princips, sestkārt, EKL 295. pants, septītkārt, Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EKL [88]. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 7. panta 4. punkts un, astotkārt, pienākums norādīt pamatojumu.

148 Komisija apstrīd visu šo pamatu pamatotību.

149 Kā norādīts iepriekš 122. punktā, prasītājas izvirzītie pamati ir tikai pieņemami, ciktāl ar tiem paredz pierādīt pārdošanas pienākuma iekļaušanas apstrīdētā lēmuma pielikumā prettiesiskumu.

150 Prasītāja norāda uz šīs iekļaušanas prettiesiskumu ceturtajā, piektajā, sestajā, septītajā un astotajā pamatā. Tomēr šo pašu pamatu ietvaros prasītāja arī iesniedz argumentus par citu nosacījumu, kas iekļauti apstrīdētā lēmuma pielikumā, tiesiskumu. Tā kā šie argumenti ir nepieņemami, tie uzreiz ir jānoraida.

151 Turpinājumā ir jānorāda, ka pārdošanas pienākums nevarētu būt tiesiski iekļauts apstrīdētā lēmuma pielikumā, ja šis lēmums būtu ticis pieņemts, pārkāpjot vai nu koleģialitātes principu, vai EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu vai arī EKL 87. panta 1. punktu un pienākumu norādīt pamatojumu, ciktāl strīdīgā garantija ietekmē konkurenci, kā to norāda prasītāja attiecīgi pirmajos trīs pamatos. Tādējādi ir jāuzskata, ka šie pamati arī ir pieņemami un ir jāizvērtē.

152 Līdz ar to ir jāizvērtē:

— pirmkārt, pirmais pamats par koleģialitātes principa pārkāpumu;

— otrkārt, trešais pamats par EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu;

— treškārt, otrais pamats attiecībā uz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu;

— ceturtkārt, astotais pamats par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi;

— piektkārt, ceturtais, piektais, sestais un septītais pamats par to, ka ir pārkāpts attiecīgi samērīguma princips, vienlīdzīgas attieksmes princips, EKL 295. pants un Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkts.

153 Visbeidzot, otrā pamata ietvaros ir jāizvērtē atsevišķi astotā pamata ietvaros izvirzīti argumenti par apstrīdētā lēmuma pamatojuma nepietiekamību saistībā ar strīdīgās garantijas eventuālo ietekmi uz konkurenci.

Par pirmo pamatu – koleģialitātes principa pārkāpumu

154 Prasības pieteikumā prasītāja norāda, ka apstrīdēto lēmumu nebija pieņēmusi komisāru kolēģija, bet vienīgi Komisijas locekle, kura faktu norises laikā bija atbildīga par konkurenci, proti, *N. Kroes*, un tas pārkāpj koleģialitātes principu, kas izriet no EKL 219. panta un Komisijas Reglamenta (C(2000) 3614) (OV 2000, L 308, 26. lpp.) 1. panta.

155 Tomēr, kā Komisija ir pareizi norādījusi, no Komisijas sekretariāta kancelejas direktora 2009. gada 12. maija notas, ar kuru ir atļauta atsevišķu Komisijas lēmumu pieņemšana tajā pašā dienā (SEC 2009 663/2002), izriet, ka apstrīdēto lēmumu ir pieņēmusi komisāru kolēģija rakstiskā procedūrā, nevis *N. Kroes*.

156 Replikas rakstā prasītāja piebilst, ka iepriekšējā punktā minētā Komisijas sekretariāta kancelejas direktora nota ir pierādījums par to, ka apstrīdētais lēmums tika pieņemts rakstiskā procedūrā. Tomēr prasītāja uztur pirmo pamatu un iesniedz divus jaunus apgalvojumus (turpmāk tekstā – "jaunie apgalvojumi").

157 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka rakstiskā procedūra "parasti notiek piecas dienas". Tomēr Komisija apstrīdētā lēmuma vācu valodas versiju nosūtīja *WestLB* 2009. gada 6. maijā. Prasītāja uzskata, ka no divām Komisijas 2009. gada 6. un 7. maija elektroniskā pasta vēstulēm izriet, ka šī lēmuma teksts tika pārstrādāts 2009. gada 7. maijā. Prasītāja norāda, ka tā nevar saprast, "kurš teksts tika pieņemts [rakstiskā procedūrā] un kurā brīdī tas notika". Prasītāja lūdz Komisijai šajā ziņā "iesniegt vajadzīgos paskaidrojumus".

158 Otrkārt, prasītāja norāda, ka "pierādījums par rakstiskās procedūras norisi neizskaidro [..] iemeslu, kādēļ lēmums, kurš bija jāiesniedz [..] Komisijas 2009. gada 13. maija sanāksmē, tika ātri pasteidzināts par vienu dienu". Prasītāja norāda, ka no Vācijas Ekonomikas ministrijas 2009. gada 11. maija elektroniskā pasta vēstules izriet, ka šīs izmaiņas bija izlēmusi veikt Komisija, "lai atvieglotu trešdienu, kurā bija jāpieņem ļoti daudzi lēmumi". Prasītāja no tā secināja, ka apstrīdēto lēmumu bija paredzēts pieņemt 2009. gada 13. maija sanāksmē, nevis rakstiskā procedūrā. Turklāt prasītāja uzskata, ka šo procesu parasti izmanto tikai attiecībā uz lēmumu par administratīvo vadību ikdienā pieņemšanu. Līdz ar to tās izmantošana, lai pieņemtu lēmumu par pārdošanas pienākumu, esot izslēgta.

159 Komisija uzskata, ka jaunie apgalvojumi ir nepieņemami, jo uzskatāmi par jaunu pamatu iesniegšanu replikas posmā. Katrā ziņā šie apgalvojumi esot acīmredzami nepamatoti.

160 No Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta kopā ar 48. panta 2. punktu izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jānorāda strīda priekšmets un jāietver izvirzīto pamatu kopsavilkums un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad šie pamati ir saistīti ar tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi procesa laikā (Vispārējās tiesas 2007. gada 8. marta spriedums lietā T-340/04 *France Télécom*/Komisija, Krājums, II-573. lpp., 164. punkts).

161 Tomēr pamats, ar ko tiek paplašināts pamats, kurš iepriekš tieši vai netieši norādīts pieteikumā par lietas ierosināšanu un kuram ir cieša saikne ar to, ir jāatzīst par pieņemamu (Vispārējās tiesas 2000. gada 19. septembra spriedums lietā T-252/97 *Dürbeck*/Komisija, *Recueil*, II-3031. lpp., 39. punkts, un 2003. gada 10. aprīļa spriedums lietā T-195/00 *Travelex Global and Financial Services* un *Interpayment Services*/Komisija, *Recueil*, II-1677. lpp., 34. punkts).

162 Prasītāja vairs neapstrīd apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz to, ka to nav pieņēmusi komisāru kolēģija, kā tā bija norādījusi prasības pieteikumā. Tomēr ar jaunajiem apgalvojumiem tā turpina uzskatīt, ka apstrīdēto lēmumu faktiski vai tiesiski nebija pieņēmusi komisāru kolēģija. Līdz ar to ir jāuzskata, ka starp sākotnējo pamatu un jaunajiem apgalvojumiem ir pietiekama saikne, un tādēļ tie ir pieņemami.

163 Tādējādi jaunie apgalvojumi ir jāizvērtē pēc būtības.

164 Ar pirmo no jaunajiem apgalvojumiem prasītāja būtībā norāda, pirmkārt, ka apstrīdētā lēmuma galīgā versija nebija nosūtīta Komisijas locekļiem savlaicīgi un, otrkārt, ka Komisijai bija jānorāda, vai apstrīdētā lēmuma galīgā versija faktiski tika pieņemta rakstiskā procedūrā.

165 Attiecībā uz pirmo jautājumu ir jānorāda, ka prasītāja vienīgi norāda, ka rakstiskā procedūra "parasti notiek piecas dienas" un ka Komisija ir pārstrādājusi apstrīdētā lēmuma tekstu līdz 2009. gada 7. maijam. Tomēr Komisijas Reglamenta 12. pantā, kurā ir paredzēts, ka Komisijas piekrišanu viena vai vairāku locekļu iesniegtam priekšlikumam var iegūt ar rakstisku procedūru, nav noteikts termiņš, lai Komisijas locekļu rīcībā ir attiecīgā priekšlikuma teksts, pirms tas var tikt pieņemts. Šī panta otrajā daļā ir tikai paredzēts, ka "priekšlikuma tekstu visiem Komisijas locekļiem izdala rakstiski [..], ievērojot termiņu, kurā locekļiem jāpaziņo atrunas vai grozījumi, ko viņi vēlas veikt".

166 Turklāt ir jāuzskata, ka Komisija atbildē uz repliku ir norādījusi, ko prasītāja nav apstrīdējusi, ka tekstā izdarītās izmaiņas attiecas tikai uz nedaudziem labojumiem vācu valodas versijā salīdzinājumā ar izmantoto darba valodas versiju, proti, angļu valodu.

167 Tādējādi apgalvojums, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts, Komisijas locekļiem piešķirot pārāk īsu termiņu tā izvērtēšanai, ir jānoraida.

168 Attiecībā uz otro jautājumu pietiek norādīt, ka Komisija jau ir precizējusi, ka apstrīdētā lēmuma galīgā versija ir pieņemta rakstiskā procedūrā 2009. gada 12. maijā. To apstiprina iepriekš 155. punktā minētā Komisijas sekretariāta kancelejas direktora nota, un prasītāja to nav apstrīdējusi.

169 Līdz ar to pirmais no jaunajiem apgalvojumiem ir jānoraida kā nepamatots.

170 Ar otro no jaunajiem apgalvojumiem prasītāja būtībā norāda, ka rakstiskā procedūra nebija jāizmanto apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, ciktāl šo procedūru izmanto vienīgi, lai pieņemtu lēmumus par administratīvo vadību ikdienā.

171 Šajā ziņā pietiek salīdzināt Komisijas Reglamenta 13. un 14. pantu, saskaņā ar kuriem attiecīgi pilnvarošanas un deleģēšanas procedūras izmanto tikai vadības vai administratīvu pasākumu pieņemšanai, ar minētā reglamenta 12. pantu, kurā šāds ierobežojums attiecībā uz rakstisko procedūru nav ietverts.

172 Pretēji tam, ko ir norādījusi prasītāja, šo secinājumu nevar atspēkot Komisijas Reglamenta paskaidrojumi, kuri ietverti Komisijas interneta vietnē un kurus prasītāja ir pievienojusi replikas rakstam. Kā pareizi ir norādījusi Komisija, šiem paskaidrojumiem nav saistoša juridiska spēka, kas arī minēts pašā to tekstā. Turklāt šajos paskaidrojumos ir norādīts, ka "[rakstiskā procedūra, pilnvarošanas procedūra un deleģēšanas procedūra] lielākoties ir domāta, lai atvieglotu kolēģiju no lēmumu, kuri attiecas uz administratīvo vadību ikdienā un par kuriem nav jādiskutē, pieņemšanu", kas nekādi nenozīmē, ka ir izslēgta rakstiskā procedūra, lai pieņemtu lēmumus, kuri uz administratīvo vadību ikdienā neattiecas.

173 No iepriekš minētā izriet, ka otrais no jaunajiem apgalvojumiem arī nav pamatots.

174 Tādējādi šis pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

175 Prasītāja atgādina, ka Komisija ir atļāvusi strīdīgās garantijas piešķiršanu *WestLB* saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, un norāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, piemērojot šo tiesību normu.

176 Prasītāja šajā ziņā iesniedz vairākus argumentus, kuri var tikt iedalīti divās daļās, no kurām pirmā ir galvenā un otrā – pakārtota. Šīs daļas attiecīgi ir par to, ka Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķis bija salīdzināms ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta

mērķi un Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu mērķi, un to, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā kļūdaini ir paredzējusi stingrākus nosacījumus par tiem, kuri var tikt paredzēti saskaņā ar šo pamatnostādņu un EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta kopīgu piemērošanu.

Par pirmo daļu, kas iesniegta kā galvenā un attiecas uz to, ka Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķis bija salīdzināms ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta mērķi un Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu mērķi

177 Prasītāja norāda, ka Komisija, izvērtējot strīdīgās garantijas saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, uzskatīja, ka šīs tiesību normas mērķis bija salīdzināms, pirmkārt, ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta mērķi un, otrkārt, Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu mērķi. Ar to ir pieļauta smaga kļūda vērtējumā.

178 Prasītāja šīs daļas atbalstam būtībā izvirza divus iebildumus, kurus Komisija apstrīd. Pirmais iebildums ir par to, ka mērķis, lai tiktu novērsti traucējumi kādas dalībvalsts tautsaimniecībā, vienmēr esot saderīgs ar kopīgām interesēm. Otrais iebildums ir par to, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi divas kļūdas, attiecīgi – neievērojot EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķi, ciktāl tā ir izvērtējusi strīdīgās garantijas saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm, un strīdīgās garantijas atļaušanu katrā ziņā nepakļaujot vieglākiem nosacījumiem nekā tiem, kuri prasīti, pamatojoties uz EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

– Par pirmo iebildumu, ka mērķis, lai tiktu novērsti traucējumi kādas dalībvalsts tautsaimniecībā, vienmēr ir saderīgs ar kopīgām interesēm

179 Prasītāja norāda, ka EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta mērķis Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs minētajos gadījumos ir palīdzēt grūtībās nonākušam uzņēmumam veselīgā ekonomiskā vidē. Šīs vides esamība ir iemesls, kuras dēļ, pirmkārt, atbalsts, kuram var būt tāds nelabvēlīgs iespaids uz tirdzniecības apstākļiem, kas ir pretrunā kopīgām interesēm, nevar tikt atļauts saskaņā ar šo tiesību normu un, otrkārt, Komisijai ir jānodrošina, ka atļauto atbalstu ietekme uz konkurenci ir minimizēta. Savukārt EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķis ir novērst visas tautsaimniecības traucējumus. Tas vienmēr būs saderīgs ar kopīgām interesēm un būs nepieciešams nosacījums dzīvotspējīgas konkurences pastāvēšanai. Prasītāja no tā ir izsecinājusi, ka atbalsta atļaušana saskaņā ar šo tiesību normu nevar tikt pakļauta nosacījumiem, kuru mērķis ir aizsargāt konkurenci.

180 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir uzskatījusi, ka strīdīgās garantijas mērķis bija atļaut *WestLB* pārstrukturēšanu, kas tās sistēmiskās nozīmības dēļ bija nepieciešama, lai novērstu nopietnus traucējumus Vācijas tautsaimniecībā, kurus radīja plaša finanšu krīze, ko prasītāja neapstrīd.

181 Turpinājumā, ciktāl šis iebildums var tikt interpretēts kā tāds, kas nozīmē, ka Komisijai pēc tam, kad tā ir konstatējusi, ka strīdīgās garantijas mērķis bija novērst nopietnus traucējumus Vācijas tautsaimniecībā, bija jāuzskata to par saderīgu ar kopējo tirgu un tā nevarēja pakļaut tā atļaušanu nosacījumu izpildei, vispirms ir jānorāda, ka no paša EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta formulējuma izriet, ka Komisijai, konstatējot, kā šajā lietā, ka valsts atbalsta mērķis ir novērst nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā, tikai tādēļ vien nav jāuzskata, ka šis atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu.

182 Atšķirībā no atbalsta, uz kuru attiecas EKL 87. panta 2. punktā paredzētie valsts atbalsta vispārīgā aizlieguma izņēmumi un kurš saskaņā ar šo tiesību normu "ir" uzskatāms par saderīgu ar kopējo tirgu, EKL 87. panta 3. punktā ir paredzēts, ka dažas atbalsta kategorijas, to vidū atbalstu, kura mērķis ir novērst traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā, "var" uzskatīt par saderīgām ar šo tirgu.

183 Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 87. panta 3. punkts piešķir Komisijai rīcības brīvību, kuras īstenošana nozīmē, ka tiek izdarīts ekonomiskais un sociālais vērtējums Kopienas kontekstā (Tiesas 1980. gada 17. septembra spriedums lietā 730/79 *Philip Morris*/Komisija, *Recueil*, 2671. lpp., 24. punkts; 1987. gada 24. februāra spriedums lietā 310/85 *List*/Komisija, *Recueil*, 901. lpp., 18. punkts, un 1997. gada 14. janvāra spriedums lietā C-169/95 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-135. lpp., 18. punkts.)

184 Līdz ar to prasītājas uzsvērtais formulējuma atšķirīgums starp EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu, ar kuru var atļaut atbalstu, ja tam "nav tāds nelabvēlīgs iespaids uz tirdzniecības apstākļiem, kas ir pretrunā kopīgām interesēm", un EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, kurā šāds nosacījums nav paredzēts, nevar izraisīt to, ka uzskata, ka Komisija nevar novērtēt saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu atļauta atbalsta ietekmi uz vienu vai vairākiem attiecīgajiem tirgiem visā Savienībā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1995. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no T-447/93 līdz T-449/93 *AITEC* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1971. lpp., 138.–143. punkts; pēc analoģijas skat. arī iepriekš 183. punktā minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 17. punkts).

185 Visbeidzot, Komisijas kompetence saskaņā ar EKL 88. panta 2. punkta pirmo daļu, lai lemtu par to, ka ar EKL 87. pantu nesaderīgs atbalsts ir "jāmaina", noteikti nozīmē, ka lēmumā, ar kuru atbalsts ir atļauts saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu, var tikt ietverti nosacījumi ar mērķi nodrošināt, lai atbalstam nav tāds nelabvēlīgs iespaids uz tirdzniecības apstākļiem, kas ir pretrunā kopīgām interesēm (Vispārējās tiesas 1995. gada 13. septembra spriedums apvienotajās lietās T-244/93 un T-486/93 *TWD*/Komisija, *Recueil*, II-2265. lpp., 53.–55. punkts).

186 Līdz ar to ir jākonstatē, ka EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkts netraucē Komisijai strīdīgās garantijas atļaušanu pakļaut nosacījumu izpildei.

187 Attiecībā uz to, vai šie nosacījumi var būt ar mērķi labot atļautā atbalsta ietekmi uz konkurenci, pietiek norādīt, ka no apstrīdētā lēmuma 68. un 69. apsvēruma, kuri attiecas uz pārdošanas pienākumu, un to vietas apstrīdētā lēmuma sadaļā, kura veltīta galīgajā pārstrukturēšanas plānā paredzēto pasākumu, kuri ļauj nodrošināt *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspēju, vērtējumam, izriet, ka strīdīgās garantijas atļaušana nebija pakļauta pārdošanas pienākuma izpildei, lai minimizētu tās ietekmi uz konkurenci, bet lai nodrošinātu *WestLB* dzīvotspēju.

188 Līdz ar to pirmais iebildums ir noraidāms.

– Par otro iebildumu, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi divas kļūdas attiecīgi, neievērojot EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķi, ciktāl tā ir izvērtējusi strīdīgās garantijas saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm, un strīdīgās garantijas atļaušanu katrā ziņā nepakļaujot vieglākiem nosacījumiem nekā tiem, kuri prasīti, pamatojoties uz EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu

189 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka Komisija, izvērtējot strīdīgās garantijas saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm, nav ievērojusi EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķi, lai arī tā uzskatīja, ka ar šo garantiju varēja novērst nopietnus traucējumus Vācijas tautsaimniecībā. Otrkārt, prasītāja norāda, ka atbalsta atļaušanai, pamatojoties uz EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, katrā ziņā ir jābūt pakļautai vieglākiem nosacījumiem nekā tiem, kuriem pakļauta atbalsta atļaušana, pamatojoties uz EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

190 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā norādīts iepriekš 183. punktā, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai ir plaša novērtējuma brīvība EKL 87. panta 3. punkta jomā. Tātad kontrolei, ko veic Savienības tiesa, jāaprobežojas ar procesuālo noteikumu ievērošanas un pienākuma norādīt pamatojumu izpildes pārbaudi, kā arī faktu pareizības pārbaudi, būtisku kļūdu vērtējumā pārbaudi un nepareizas pilnvaru

izmantošanas pārbaudi. Savienības tiesa nedrīkst Komisijas novērtējuma vietā sniegt savu ekonomisko novērtējumu (skat. Vispārējās tiesas 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-152/99 *HAMSA*/Komisija, *Recueil*, II-3049. lpp., 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

191 Šīs plašās novērtējuma brīvības ietvaros Komisija pamatoti var izmantot kritērijus, kurus tā uzskata par visatbilstošākajiem, lai novērtētu, vai atbalsts var tikt atzīts par saderīgu ar kopējo tirgu, ja vien šie kritēriji ir atbilstoši, ņemot vērā EKL 3. panta g) punktu un 87. pantu, kā arī precizēt šos kritērijus pamatnostādnēs, kuras atbilst Līgumam. Tas, ka Komisija ir pieņēmusi šādas pamatnostādnes, izriet no tās novērtējuma brīvības izmantošanas un tikai pašierobežo šo brīvību, ievērojot vienlīdzīgas attieksmes principu. Komisija, novērtējot individuālu atbalstu saskaņā ar tās iepriekš pieņemtajām pamatnostādnēm, nevar tikt uzskatīta par tādu, kas pārkāpj savas novērtējuma brīvības robežas vai kas no tām atsakās. No vienas puses, tā saglabā savas tiesības šīs pamatnostādnes atcelt vai grozīt, ja apstākļi to prasa. No otras puses, šīs pamatnostādnes attiecas uz noteiktu jomu, un to pamatā ir rūpes par Komisijas noteiktas politikas turpināšanu (šajā ziņā skat. iepriekš 83. punktā minēto spriedumu lietā *Vlaams Gewest*/Komisija, 89. punkts).

192 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka Komisija pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas ir informējusi dalībvalstis par pamatnostādnēm, kuras tā saskaņā ar pilnvarām, kuras tai ir piešķirtas ar EKL 87. un nākamajiem pantiem, paredz piemērot attiecībā uz atbalstu, kas piešķirts par labu finanšu iestādēm finanšu krīzes dēļ. Tāds it īpaši ir mērķis paziņojumam par pasākumiem, kas veikti saistībā ar finanšu krīzi, uz kuru Komisija ir atsaukusies apstrīdētā lēmuma 63. apsvērumā.

193 No šī paziņojuma 10. punkta izriet, ka pasākumu, kurus dalībvalstis ir noteikušas finanšu krīzes dēļ, saderība ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu it jāizvērtē saskaņā ar vispārīgajiem principiem, kuri minēti Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs, pat ja "konkrētie apstākļi" varētu pamatot ārkārtas pasākumu atļaušanu. Komisija, apstrīdētajā lēmumā piemērojot Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnes, līdz ar to ir ievērojusi savas novērtējuma brīvības, kura tai ir sākotnēji noteikta, pašierobežošanu.

194 Otrkārt, ir jānorāda, ka prasītāja nav iesniegusi nevienu iemeslu, lai pierādītu, ka Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs noteiktie kritēriji, kurus apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā Komisija bija atzinusi par visatbilstošākajiem, lai novērtētu, vai finanšu krīzes dēļ piešķirtais atbalsts varēja tikt uzskatīts par saderīgu ar kopējo tirgu, nav atbilstoši, ņemot vērā EKL 3. panta g) punktu un 87. pantu, salīdzinājumā ar atbalstu, kas atzīts par nepieciešamu, lai novērstu nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā.

195 Turklāt minētās pamatnostādnes var tikt uzskatītas par tādām, kuras principā ir atbilstošas, lai novērtētu šī atbalsta saderību ar kopējo tirgu, it īpaši to, vai saņēmēji, kā šajā lietā, ir sistēmiski nozīmīgas bankas, kuru ekonomiskā dzīvotspēja ir kompromitēta tiktāl, ka ir apdraudēta tās pastāvēšana.

196 No vienas puses, tas, ka šāds atbalsts ir nepieciešams, lai novērstu nopietnus traucējumus kādā tautsaimniecībā, nenozīmē, ka to var uzskatīt par atbalstu par labu grūtībās nonākušam uzņēmumam Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 9. punkta izpratnē, saskaņā ar kuru šāds uzņēmums ir tad, ja tas no saviem resursiem vai ar līdzekļiem, ko tas spēj iegūt no sava īpašnieka/akcionāriem vai kreditoriem, nespēj apturēt zaudējumus, kuri bez valsts iestāžu ārējas iejaukšanās īstermiņā vai vidējā termiņā gandrīz noteikti radīs tā nespēju turpināt darbību. Principā banka, kuras ekonomiskā dzīvotspēja ir kompromitēta tiktāl, ka ir apdraudēta tās pastāvēšana, var tikt uzskatīta par grūtībās nonākušu uzņēmumu.

197 No otras puses, lai varētu uzskatīt, ka pārstrukturēšanas atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs ir prasīts, ka saņēmējam ir jāiesniedz pārstrukturēšanas plāns, kas ļauj saprātīgā termiņā atjaunot tā ilgtermiņa dzīvotspēju, ka kopā ar atbalstu ir jāparedz pasākumi, lai izvairītos no jebkādiem pārmērīgiem konkurences traucējumiem, un ka atbalsts ir jāierobežo līdz

stingram pārstrukturēšanas izmaksu minimumam (attiecīgi minēto pamatnostādņu 35.–37., 38.–42. un 43.–45. punkts). Komisijai ir tiesības prasīt, lai atbalsta, kas piešķirts sistēmiski nozīmīgām bankām finanšu krīzes dēļ, atļaušana ir pakļauta šo nosacījumu izpildei, pat gadījumā, kad atbalsta mērķis ir novērst nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā.

198 Vispirms runājot par pārstrukturēšanas plānu, kas saprātīgā termiņā ļautu atjaunot šo banku ilgtermiņa dzīvotspēju, Komisija principā pamatoti var uzskatīt, ka sistēmiski nozīmīgas bankas, kuras dzīvotspēja nav nodrošināta, pārstrukturēšana nevar veicināt tādu traucējumu novēršanu ilgā laikposmā, kurus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā izraisījušas šai bankai vai visam finanšu sektoram radušās finanšu grūtības. Šī banka ar grūtībām varētu normāli veikt savas darbības, jo neskaidrība par tās darbību turpināšanos un tās finanšu stāvokļa trauslums negatīvi ietekmētu attiecības ar klientiem, kreditoriem un sadarbības partneriem. Ņemot vērā šīs bankas sistēmisko nozīmību, nespēja normāli veikt šīs darbības varētu negatīvi ietekmēt visu valsts finanšu sistēmu, kas varētu tikt pārnesta uz visu tautsaimniecību.

199 Turpinājumā runājot par prasību, ka kopā ar atbalstu ir jāparedz pasākumi, lai izvairītos no jebkādiem pārmērīgiem konkurences traucējumiem, ir jāatgādina, ka, izvērtējot atbalsta ietekmi uz atbilstošo tirgu vai tirgiem un it īpaši tā ietekmi uz tirdzniecības apstākļiem, kas Komisijai ir jādara, kad tā piemēro EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, Komisija var ņemt vērā paredzamo atbalsta ietekmi uz konkurenci un Kopienas iekšējo tirdzniecību (šajā ziņā skat. iepriekš 184. punktā minēto spriedumu lietā *AITEC* u.c./Komisija, 138.–143. punkts). Tādējādi ir jāuzskata, ka Komisija var prasīt, lai pārstrukturēšanas atbalsts izpilda nosacījumus, kuru mērķis ir minimizēt šī atbalsta ietekmi uz konkurenci.

200 Visbeidzot attiecībā uz prasību, saskaņā ar kuru atbalsts ir jāierobežo līdz stingram pārstrukturēšanas izmaksu minimumam, ir jānorāda, ka EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkts kā noteikums, kas paredz izņēmumus, ir jāinterpretē šauri (Tiesas 2003. gada 30. septembra spriedums apvienotajās lietās C-57/00 P un C-61/00 P *Freistaat Sachsen* u.c./Komisija, *Recueil*, I-9975. lpp., 98. punkts). Līdz ar to nevar uzskatīt, ka Komisija nav ievērojusi šo tiesību normu, kad tā izlemj atļaut vienīgi tādu atbalstu, kas ir ierobežots līdz stingram minimumam un kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu saņēmēja pārstrukturēšanu, lai tas varētu pietiekami attīstīt savas darbības ar mērķi novērst nopietnus traucējumus tautsaimniecībā.

201 Treškārt, ir jānorāda, ka Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs ir paredzēti daži īpaši kritēriji, kas piemērojami banku sektoram (skat. paziņojuma par pasākumiem, kas veikti saistībā ar finanšu krīzi, 6. punktu un Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 25. panta a) punktā minēto zemsvītras piezīmi).

202 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāuzskata, ka Komisijai, izvērtējot pārstrukturēšanas atbalsta, kas piešķirts grūtībās nonākušām sistēmiski nozīmīgam bankām, saderību saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā bija tiesības piemērot EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu.

203 Tādējādi, lai pārbaudītu, vai Komisija šajā lietā varēja piemērot Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnes, ir jāizvērtē, vai tā varēja uzskatīt, pirmkārt, ka *WestLB* bija grūtībās nonākusi sistēmiski nozīmīga banka un, otrkārt, ka tā bija saņēmusi pārstrukturēšanas atbalstu.

204 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka starp lietas dalībniekiem nav strīda par to, ka tūlītējs strīdīgās garantijas mērķis bija izvairīties no tā, ka portfeļa 23 miljardu euro vērtībā tirgus vērtības pazemināšanās negatīvi ietekmētu *WestLB* bilanci. Lietas dalībnieki būtībā norāda, ka, ja nebūtu bijis paredzēts šis pasākums vai jebkurš cits atbalsta pasākums ar līdzvērtīgu iedarbību, *WestLB* būtu bijušas nopietnas finanšu grūtības, kas varētu apdraudēt tās banku darbības turpināšanu īsā laikposmā un pat izraisīt tās pazušanu. Tādējādi Komisija, nepieļaujot kļūdu, varēja uzskatīt, ka *WestLB* bija

grūtībās nonācis uzņēmums Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 9. punkta izpratnē, ko tā jau bija norādījusi pagaidu lēmuma 44. un 45. apsvērumā un ko turklāt nebija apstrīdējusi nedz Vācijas Federatīvā Republika, nedz prasītāja.

205 Pretēji prasītājas norādītajam tiesas sēdē, tas, ka strīdīgo garantiju bija piešķīris viens no *WestLB* akcionāriem, nenozīmē, ka šī banka nevar tikt uzskatīta par grūtībās nonākušu uzņēmumu Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 9. punkta izpratnē.

206 Ja piekristu prasītājas apgalvojumam, tad lielu daļu publisko tiesību uzņēmumu sistemātiski nevarētu atzīt par grūtībās nonākušiem uzņēmumiem. Acīmredzami, ka Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 9. punkta mērķis nav izslēgt publisko tiesību uzņēmumus no tā piemērošanas jomas, bet nošķirt uzņēmumus, kuri nespēj nodrošināt savu turpinātību valsts atbalsta nepiešķiršanas gadījumā un kurus atzīst par grūtībās nonākušiem uzņēmumiem, no uzņēmumiem, kuriem šāds atbalsts nav nepieciešams.

207 Tādējādi tas, ka strīdīgo garantiju bija piešķīris viens no *WestLB* akcionāriem, nekādi neietekmē jautājumu par to, vai *WestLB* varēja tikt uzskatīts par grūtībās nonākušu uzņēmumu. Vienīgais šajā ziņā būtiskais jautājums ir par to, vai šī banka varēja pārvarēt savas ekonomiskās grūtības, ja nebūtu valsts palīdzības, kuru varētu atzīt par valsts atbalstu, kas ir jautājums, kuru prasītāja nav izvirzījusi.

208 Turpinājumā ir jāatgādina, ka pati prasītāja ir norādījusi, ka *WestLB* bija sistēmiski nozīmīga Vācijas tautsaimniecībai.

209 Visbeidzot, ir jānorāda, ka prasītāja nav apstrīdējusi to, ka nodalīšanas struktūras izveide varētu tikt uzskatīta par *WestLB* pārstrukturēšanu, vai to, ka strīdīgā garantija varētu tikt uzskatīta par pārstrukturēšanas atbalstu.

210 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka strīdīgās garantijas saderības ar kopējo tirgu izvērtējums varēja tikt veikts saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm.

211 Tādējādi, ciktāl prasītājas argumenti var tikt interpretēti kā tādi, kas norāda, ka Komisija bija pieļāvusi kļūdu tiesību normu piemērošanā, ciktāl tā bija izvērtējusi strīdīgās garantijas saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar šīm pamatnostādnēm, šie argumenti ir jānoraida.

212 Katrā ziņā ir jānorāda, kā pareizi ir minējusi Komisija, ka tā apstrīdētajā lēmumā nebija tikai izvērtējusi strīdīgās garantijas saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs paredzētajiem nosacījumiem. No šī lēmuma 63. un 76.–79. apsvēruma izriet, ka Komisija atteicās prasīt, lai *WestLB* pati iegulda vismaz 50 % no pārstrukturēšanas izmaksām, lai arī šis minimālais ieguldījums principā bija paredzēts minēto pamatnostādņu 44. punktā attiecībā uz lielo uzņēmumu pārstrukturēšanu. Komisija uzskatīja, ka, ņemot vērā *WestLB* ārējo parādu, tai būtu praktiski neiespējami izpildīt šo pašieguldījuma mērķi. Turklāt Komisija norādīja, ka sistēmiskas finanšu krīzes kontekstā varētu būt nelietderīgi prasīt *WestLB* veikt precīzi aprēķinātu ieguldījumu.

213 Līdz ar to Komisijas izvēles atļaut strīdīgās garantijas piešķiršanu *WestLB* saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu no valsts atbalsta aizlieguma sekas ir tādas, ka šī atļauja atsevišķos aspektos ir pakļauta vieglākiem nosacījumiem nekā tiem, kuri ir paredzēti Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs, pretēji tam, ko būtībā ir norādījusi prasītāja.

214 Tādējādi otrais iebildums arī ir jānoraida.

215 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, šī daļa ir noraidāma.

Par otro daļu, kura ir iesniegta pakārtoti un attiecas uz to, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā kļūdaini ir paredzējusi stingrākus nosacījumus par tiem, kuri var tikt paredzēti saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu un EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta kopīgu piemērošanu

216 Prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, pat ja ir jāuzskata, ka EKL 87. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktā paredzētajiem izņēmumiem ir viens un tas pats mērķis, jo Komisija šajā lēmumā ir paredzējusi stingrākus nosacījumus par tiem, kuri var tikt noteikti saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm. Šajā ziņā prasītāja ir iesniegusi salīdzinošu tabulu par atsevišķiem Komisijas pieņemtajiem lēmumiem pirms finanšu krīzes un tās laikā attiecībā uz atbalstu par labu vairākām bankām. Prasītāja uzskata, ka no šīs tabulas izriet, ka atbalsta, kura mērķis bija novērst traucējumus tautsaimniecībā, atļaušana bija pakļauta stingrākiem nosacījumiem nekā tāda atbalsta atļaušana, kura mērķis bija novērst bankrotus veselīgā ekonomiskā vidē. Prasītāja norāda, ka nevienā no šajā tabulā iekļautajiem gadījumiem, izņemot *WestLB* gadījumu, Komisija nebija prasījusi izmainīt saņēmēja akcionāru struktūru.

217 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

218 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, ka prasītājas iesniegtajā salīdzinošajā tabulā attiecībā uz katru minēto lēmumu ir atspoguļota attiecīgā atbalsta saņēmēja bilances samazināšanās, kurai Komisija bija pakļāvusi tā atļaušanu. Prasītāja uzskata, ka, pirmkārt, daži lēmumi ir tikuši pieņemti saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu un daži citi – atbilstoši EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktam un, otrkārt, Komisija visos gadījumos bija piemērojusi Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnes, ko Komisija neapstrīd.

219 Tomēr, kā pareizi ir norādījusi Komisija, šī tabula neļauj izvērtēt nedz faktisko un juridisko kontekstu, kādā atbalsts ir ticis piešķirts, nedz arī Komisijas sniegto pamatojumu katrā gadījumā. Ar to arī nevar izvērtēt nedz citu nosacījumu, kuriem Komisija pakļāva katru atļaušanu, stingrāku vai vieglāku raksturu, nedz Komisijas atļautos izņēmumus no Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs paredzētajiem principiem. Piemēram, no šajā tabulā iekļautās informācijas nevar izsecināt, ka Komisija atteicās prasīt no *WestLB* pašas ieguldījumu vismaz 50 % no pārstrukturēšanas izmaksām apmērā, lai arī šī atteikšanās ir jāņem vērā, lai izvērtētu nosacījumu, kuriem Komisija pakļāva strīdīgās garantijas atļaušanu, stingrāku vai vieglāku raksturu. Līdz ar to prasītājas no šīs tabulas izdarītie secinājumi ir jāatzīst šajā lietā par relatīviem.

220 Otrkārt, attiecībā uz pārdošanas pienākumu prasītāja vispār neizskaidro, kāpēc šis nosacījums ir stingrāks par tiem, kuri paredzēti, kopīgi piemērojot Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnes un EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

221 Katrā ziņā nosacījumu, kuri var tikt ietverti lēmumā un kuru mērķis ir nodrošināt, ka saņēmējs būs dzīvotspējīgs ilgtermiņā, raksturs un nozīmība noteikti ir atkarīga no attiecīgā tirgus vai tirgu ekonomiskās situācijas, kā arī ekonomiskajām grūtībām, ar kurām saskaras saņēmējs.

222 Kā pareizi ir norādījusi Komisija, nekas neļauj izslēgt to, ka šie nosacījumi atsevišķos aspektos nedrīkst būt stingrāki, ja atbalsts ir piešķirts bankai nopietnas finanšu krīzes apstākļos. Ļoti novājināta tirgus kontekstā papildus var būt nepieciešams samazināt grūtībās nonākuša uzņēmuma struktūru un riska profilu, lai nodrošinātu tā izdzīvošanu, un nevar izslēgt, ka tas paredz pieprasīt izmaiņas tā akcionāru struktūrā.

223 Ņemot vērā iepriekš minēto, šī daļa ir jānoraida.

224 Tādējādi trešais pamats ir noraidāms kopumā.

Par otro pamatu – EKL 87. panta 1. punkta un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, ciktāl Komisija nav nedz iesniegusi pierādījumu par strīdīgās garantijas ietekmi uz konkurenci, nedz pietiekami norādījusi iemeslus, kuru dēļ šī garantija radīja konkurences izkropļojumus

225 Prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nebija nedz iesniegusi pierādījumu par strīdīgās garantijas ietekmi uz konkurenci, nedz pietiekami norādījusi iemeslus, kuru dēļ šī garantija radīja konkurences izkropļojumus. Prasītāja uzskata, ka Komisija tādējādi ir pārkāpusi EKL 87. panta 1. punktu, kā arī tās pienākumu norādīt pamatojumu.

226 Šajā kontekstā jau šajā brīdī ir jāizvērtē prasītājas astotajā pamatā izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru "apstrīdētais lēmums ir nepietiekami pamatots, jo tajā nav norādīts, vai ir notikuši strīdīgās garantijas radīti konkurences izkropļojumi finanšu sektorā, kuru iezīmē tirgus sakāve un valstu sniegtā palīdzība, kuru piešķīrušas dalībvalstis 3000 miljardu euro apmērā, un kāds ir šo izkropļojumu raksturs".

227 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

228 Jāatgādina, ka EKL 87. panta 1. punkts aizliedz atbalstu, kas ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus. Tomēr, kā pareizi ir norādījusi Komisija, izvērtējot šos divus nosacījumus, Komisijai nav jākonstatē atbalsta reālā ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm un faktiska konkurences izkropļošana, bet gan tikai jāpārbauda, vai atbalsts varētu ietekmēt šo tirdzniecību un izkropļot konkurenci (Tiesas 2005. gada 15. decembra spriedums lietā C-66/02 Itālija/Komisija, Krājums, I-10901. lpp., 111. punkts).

229 Tādējādi tas, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nav iesniegusi pierādījumu par strīdīgās garantijas radītiem konkurences izkropļojumiem, nevar radīt nedz EKL 87. panta 1. punkta pārkāpumu, nedz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Vienīgie nozīmīgie jautājumi ir par to, pirmkārt, vai Komisija šajā lēmumā ir norādījusi iemeslus, kuru dēļ šī garantija varētu radīt šādu izkropļojumu, un, otrkārt, vai attiecīgā gadījumā prasītājai ir izdevies pierādīt, ka šie iemesli ir kļūdaini.

230 Vispirms ir jāizvērtē pirmais no šiem jautājumiem par pamatojumu un pēc tam otrais – par būtību.

Par apstrīdētā lēmuma pamatojumu attiecībā uz strīdīgās garantijas ietekmi uz konkurenci

231 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt attiecīgu kontroli. Pamatojuma prasība ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un intereses saņemt paskaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu (Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts; 2003. gada 30. septembra spriedums lietā C-301/96 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-9919. lpp., 87. punkts, un 2004. gada 22. jūnija spriedums lietā C-42/01 Portugāle/Komisija, Krājums, I-6079. lpp., 66. punkts).

232 Iepriekšējā punktā minētā principa piemērošana pasākuma kvalifikācijai par atbalstu nozīmē, ka ir jābūt norādītiem iemesliem, kuru dēļ Komisija uzskata, ka attiecīgais pasākums ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā. Šajā ziņā pat tad, ja no apstākļiem, kuros atbalsts ir piešķirts, izriet, ka tas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un kropļot vai draudēt kropļot konkurenci, Komisijai šie apstākļi vismaz ir jāmin sava lēmuma motīvu daļā (Tiesas 1988. gada 7. jūnija spriedums lietā

57/86 Grieķija/Komisija, *Recueil*, 2855. lpp., 15. punkts; 1996. gada 24. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-329/93, C-62/95 un C-63/95 Vācija u.c./Komisija, *Recueil*, I-5151. lpp., 52. punkts, un 2000. gada 19. septembra spriedums lietā C-156/98 Vācija/Komisija, I-6857. lpp., 98. punkts).

233 Tomēr, ja lēmums valsts atbalsta jomā ir ticis pieņemts attiecīgajai valdībai labi zināmā kontekstā un ja šis lēmums saskan ar pastāvīgo lēmumpieņemšanas praksi, it īpaši attiecībā uz šo valdību, šāds lēmums var tikt pamatots kopsavilkuma veidā (skat. Tiesas 2010. gada 21. janvāra rīkojumu lietā C-150/09 P *Iride* un *Iride Energia*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

234 Apstrīdētajā lēmumā nav ietverts īpašs pamatojums par to, vai strīdīgā garantija var izkropļot konkurenci. Komisija šī lēmuma 52. apsvērumā ir norādījusi:

"Jāsecina, ka [strīdīgā] garantija ir akcionāru piešķirtā glābšanas atbalsta turpinājums. Kā jau secināts [pagaidu] lēmumā, [strīdīgā] garantija ir uzskatāma par valsts atbalstu. Vācija[s Federatīvā Republika] to neapstrīd."

235 Tādējādi apstrīdētā lēmuma pamatojums par strīdīgās garantijas kvalificēšanu par atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē un līdz ar to nenovēršami par jautājumu, vai šī garantija var izkropļot konkurenci, pilnībā atsaucas uz pagaidu lēmumā ietverto pamatojumu, kā pati prasītāja to ir norādījusi.

236 Vispirms ir jāizvērtē, vai Komisija varēja tikai atsaukties uz pagaidu lēmumā sniegtu pamatojumu.

237 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka iepriekš 233. punktā minētajā rīkojumā lietā *Iride* un *Iride Energia*/Komisija Tiesa izvērtēja jautājumu par pamatojuma pietiekamību attiecībā uz lēmumu (turpmāk tekstā – "lēmums *Iride*"), kurā Komisija attiecībā uz pasākuma kvalificēšanu par valsts atbalstu vienīgi norādīja, ka tā "konstatēja, ka izvērtējamais pasākums ir [jāuzskata] par valsts atbalstu" (skat. iepriekš 233. punktā minēto rīkojumu lietā *Iride* un *Iride Energia*/Komisija, to lasot, ņemot vērā Vispārējās tiesas 2009. gada 11. februāra spriedumu lietā T-25/07 *Iride* un *Iride Energia*/Komisija, Krājums, II-245. lpp., 67. punkts, pēc kura apelācijas tiesvedībā tika izdots minētais rīkojums).

238 Tiesa, pamatojoties uz diviem apstākļiem, nolēma, ka šis pamatojums ir pietiekams. Pirmkārt, attiecīgā valdība pati savā paziņojumā attiecīgo atbalstu bija kvalificējusi par valsts atbalstu. Otrkārt, lēmuma *Iride* juridiskais un faktu konteksts iekļāva lēmumu par valsts atbalstu par labu citam saņēmējam (turpmāk tekstā – "lēmums *ENEL*"), kas bija pietiekami pamatots un pieņemts saistītā un pietiekami līdzīgā faktu un juridiskajā kontekstā (iepriekš 233. punktā minētais rīkojums lietā *Iride* un *Iride Energia*/Komisija, 24. un 26. punkts).

239 Jānorāda, ka abi apstākļi, uz kuriem pamatojās Tiesa iepriekš 233. punktā minētajā rīkojumā lietā *Iride* un *Iride Ene*rgia/Komisija, lai uzskatītu, ka lēmums *Iride* bija pietiekami pamatots, būtībā pastāv šajā lietā.

240 Pirmkārt, kad 2008. gada 11. aprīlī Vācijas Federatīvā Republika nosūtīja Komisijai papildu paziņojumu par nodalīšanas struktūru un lūdza iepriekšēju atļauju izveidot šo struktūru, tā atzina, ka šī struktūra iekļāva valsts atbalstu par labu *WestLB* (pagaidu lēmuma 4. un 25. apsvērums). No lietas materiāliem neizriet, ka Vācijas Federatīvā Republika būtu vēlāk apstrīdējusi pagaidu lēmumu attiecībā uz to, ka strīdīgā garantija tajā ir kvalificēta par valsts atbalstu.

241 Otrkārt, abi lēmumi – gan apstrīdētais lēmums, gan pagaidu lēmums – attiecas uz vienu un to pašu valsts pasākumu (strīdīgo garantiju), vienu un to pašu saņēmēju (*WestLB*) un vienu un to pašu mērķi (novērst to, ka *WestLB* ir spiesta izbeigt savas darbības tādēļ, ka ir samazinājusies portfeļa 23 miljardu euro apmērā vērtība finanšu krīzes ietvaros). Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka šie abi lēmumi ir pieņemti saistītā un pietiekami līdzīgā faktu un juridiskajā kontekstā.

242 Visbeidzot, svarīgi ir norādīt, ka, lai arī starp lēmuma *ENEL* pieņemšanu (2004. gada 1. decembris) un lēmuma *Iride* pieņemšanu (2006. gada 8. novembris) pagāja 23 mēneši, starp pagaidu lēmuma pieņemšanu (2008. gada 30. aprīlis) un apstrīdētā lēmuma pieņemšanu (2009. gada 12. maijs) bija pagājuši 12 mēneši un 12 dienas.

243 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija varēja vienīgi atsaukties uz kvalificēšanu par valsts atbalstu, kuru tā bija veikusi pagaidu lēmumā.

244 Turpinājumā ir jāizvērtē, vai pagaidu lēmums šajā ziņā ir pietiekami pamatots.

245 Šis pamatojums ir iekļauts pagaidu lēmuma 30. punktā, kurā ir paredzēts:

"Komisija konstatē, ka *WestLB* veic pārrobežu un starptautiska līmeņa darbības, kas nozīmē, ka jebkura priekšrocība, kas piešķirta, izmantojot valsts resursus, traucētu konkurenci banku sektorā un ietekmētu Kopienu iekšējo tirdzniecību (Komisijas 2007. gada 27. jūnija lēmums lietā C 50/2006 *BAWAG*, vēl nav publicēts, 127. punkts)."

246 Pagaidu lēmuma pamatojums ir jāpapildina ar pamatojumu, kas iekļauts Komisijas 2007. gada 27. jūnija lēmumā par valsts atbalstu C 50/2006 (ex NN 68/2006, CP 102/2006), ko Austrijas Republika sniedza *BAWAG-PSK* (OV 2008, L 83, 7. lpp.; turpmāk tekstā – "lēmums *BAWAG-PSK*"), uz kuru Komisija ir atsaukusies. Kā ir norādījusi pati Komisija, atbildot uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, Komisija, atsaucoties uz lēmuma *BAWAG-PSK* 127. apsvērumu, kurš neattiecas uz jautājumu par to, vai atbalsts, uz kuru attiecas šis pēdējais minētais lēmums, varēja radīt konkurences izkropļojumu, pagaidu lēmuma 30. apsvērumā bija pieļāvusi pārrakstīšanās kļūdu. Šī jautājuma vērtējums faktiski ir iekļauts lēmuma *BAWAG-PSK* 121.–125. apsvērumā, saskaņā ar kuriem:

"121. EK līguma 87. panta 1. punkts aizliedz atbalstus, kas ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm un rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus.

122. Tiesiskajā novērtējumā Komisijai jāpierāda nevis atbalsta faktiskā ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm un faktiskie konkurences izkropļojumi, bet gan tikai tas, vai atbalsts varētu ietekmēt šo tirdzniecību vai radīt konkurences izkropļojumus. Ja kādas dalībvalsts sniegtais atbalsts nostiprina kāda uzņēmuma stāvokli Kopienas iekšējā tirgū, salīdzinot ar citiem konkurentiem, jāuzskata, ka šā uzņēmuma konkurētspēju ir ietekmējis atbalsts.

123. Komisija atgādina, ka banku sektors jau daudzus gadus ir atvērts konkurencei. Konkurence, kas noteiktos apstākļos jau pastāvēja, pamatojoties uz EK līgumā paredzēto brīvo kapitāla apriti, ir uzlabojusies ar progresējošās liberalizācijas palīdzību.

124. *BAWAG-PSK* ir filiāles, proti, meitassabiedrības daudzās dalībvalstīs [..]. Tāpat arī Austrijā darbojas daudzas citu dalībvalstu bankas [..].

125. Visbeidzot banku sektorā notiek tirdzniecība starp dalībvalstīm. Galvojums nostiprina *BAWAG-PSK*, salīdzinot ar citiem banku uzņēmumiem, kas ir tās konkurenti Eiropas Savienības iekšējā tirdzniecībā. Tādējādi galvojums varētu ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm un radīt konkurences izkropļojumus."

247 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija pagaidu lēmumā uzskatīja, ka strīdīgā garantija varēja ietekmēt konkurenci banku sektorā, jo, pirmkārt, šis sektors ir atvērts konkurencei un, otrkārt, strīdīgā garantija nostiprina *WestLB* stāvokli tirgos, kuros tā veic savas darbības, salīdzinājumā ar to banku stāvokli, kuras atbalstu nav saņēmušas, un, treškārt, *WestLB* veic pārrobežu un starptautiska līmeņa darbības.

248 Jāizvērtē, vai ar šo pamatojumu ir izpildītas judikatūrā noteiktās prasības, ņemot vērā pagaidu lēmuma kontekstu, kā arī visus attiecīgo jomu regulējošos tiesību noteikumus.

249 Pirmkārt, Savienības tiesa ir noteikusi, ka valsts atbalsta jomā nosacījumi, kas attiecas attiecīgi uz tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanu un konkurences traucējumiem, principā ir nesaraujami saistīti, un uzskatījusi, ka, ja atbalsts nostiprina kāda uzņēmuma stāvokli attiecībā pret citiem konkurējošiem uzņēmumiem Kopienas iekšējā tirdzniecībā, ir jāuzskata, ka atbalsts ir ietekmējis minēto tirdzniecību (skat. Vispārējās tiesas 2000. gada 15. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, no T-600/97 līdz T-607/97, T-1/98, no T-3/98 līdz T-6/98 un T-23/98 *Alzetta* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2319. lpp., 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

250 Nepārprotami un acīmredzami ir tas, ka *WestLB* darbojas vairāku dalībvalstu tirgū un ka Vācijas tirgū tā faktiski vai potenciāli konkurē ar vairākām citu dalībvalstu bankām.

251 Otrkārt, kā Komisija ir norādījusi lēmuma *BAWAG-PSK* 123. apsvērumā, banku sektors ir bijis pakļauts nozīmīgam liberalizācijas procesam Kopienu līmenī. No judikatūras izriet, ka šis apstāklis saasina konkurenci, kas jau varēja izrietēt no Līgumā paredzētās brīvas kapitāla aprites, kura var liecināt par faktisku vai iespējamu atbalsta ietekmi uz konkurenci, kā arī par tā sekām uz tirdzniecību starp dalībvalstīm (Tiesas 2006. gada 10. janvāra spriedums lietā C-222/04 *Cassa di Risparmio di Firenze* u.c., Krājums, I-289. lpp., 142. un 145. punkts).

252 Visbeidzot, treškārt, kā Komisija ir norādījusi Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 4. punktā, neefektīvu uzņēmumu slēgšana ir normāla tirgus darbības sastāvdaļa, un atbalsts pārstrukturēšanas darbībām ir pieskaitāms tādam valsts atbalstam, kas ir viskropļojošākais, tādēļ kā pamatnoteikums jāsaglabā vispārējais princips par valsts atbalsta aizliegumu, kā noteikts Līgumā, un jāierobežo atkāpes no šā pamatnoteikuma.

253 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka principā, ja atbalsts ir nepieciešams uzņēmuma izdzīvošanai, kas citādi izzudīs, atbalsta piešķiršana nenoliedzami rada konkurences izkropļojumu, ciktāl ar to tiek kavēta šī uzņēmuma tirgus daļu pārdalīšana starp konkurentiem.

254 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāuzskata, ka lēmuma, ar kuru par valsts atbalstu kvalificē atbalstu tāda uzņēmuma pārstrukturēšanai kā *WestLB*, kurš daudz darbojas pārrobežu līmenī tādā sektorā, kurš ir bijis pakļauts liberalizācijai Savienības līmenī, kāds ir banku sektors, un kurš varēja izzust no tirgus, ja atbalsts nebūtu ticis piešķirts, pamatojums var būt īpaši īss.

255 Ņemot vērā iepriekš minēto, pagaidu lēmumā norādītais pamatojums attiecībā uz jautājumu par to, vai strīdīgā garantija varēja ietekmēt konkurenci, var tikt uzskatīts par pietiekamu.

Par apstrīdētā lēmuma motīvu attiecībā uz strīdīgās garantijas ietekmi uz konkurenci pamatotību

256 Prasītāja iesniedz divus argumentus, lai apšaubītu apstrīdētā lēmuma motīvu attiecībā uz to, vai strīdīgā garantija varēja ietekmēt konkurenci, pamatotību. Ar pirmo argumentu prasītāja norāda, ka Komisijai bija jāizvērtē faktiskais tirgus stāvoklis apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā, lai pārbaudītu, vai strīdīgā garantija, kura pagaidu lēmumā kvalificēta par valsts atbalstu, varēja turpināt tā tikt kvalificēta. Ar otro argumentu prasītāja norāda, ka kopš 2008. gada finanšu sektoram piešķirtais atbalsts nevar izkropļot konkurenci.

– Par pirmo argumentu, saskaņā ar kuru Komisijai bija jāizvērtē faktiskais tirgus stāvoklis apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī

257 Prasītāja norāda, ka Komisija nevarēja vienīgi atsaukties uz pagaidu lēmumu attiecībā uz jautājumu par to, vai strīdīgā garantija varēja radīt konkurences izkropļojumu. Prasītāja uzskata, ka Komisijai, pieņemot lēmumu, ar kuru konstatē, ka pasākums ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā, vienmēr ir jāizvērtē faktiskais tirgus stāvoklis šī lēmuma pieņemšanas dienā. Prasītāja norāda, ka Komisijai it īpaši bija jāveic šāds izvērtējums šajā lietā. Pirmkārt, starp pagaidu lēmuma un apstrīdētā lēmuma pieņemšanu finanšu krīze bija viena no vissmagākajām šajā gadsimtā, kā dēļ Komisija atļāva piešķirt atbalstu finanšu sektoram kopā par aptuveni 3000 miljardiem euro. Prasītāja līdz ar to uzskata par apšaubāmu to, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā vēl pastāvēja konkurence, kas var izkropļot šo sektoru. Turklāt prasītāja norāda, ka atbalstam 5 miljardu euro apmērā, proti, 0,167 % no kopējā atbalsta, kuru Komisija finanšu krīzes dēļ bija atļāvusi līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, bija grūti radīt ievērojamu konkurences izkropļojumu, kas varētu turpināties. Otrkārt, pagaidu lēmums attiecās uz pagaidu glābšanas pasākumu, savukārt apstrīdētais lēmums – pastāvīgas pārstrukturēšanas pasākumu.

258 Jāuzskata, ka principā jautājums par to, vai atbalsts ir valsts atbalsts, ir jārisina, pamatojoties uz objektīviem elementiem, kas ir novērtējami Komisijas lēmuma pieņemšanas dienā, un līdz ar to Savienības tiesa kontrolē Komisijas veikto situācijas novērtējumu šajā dienā (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 11. decembra spriedumu lietā C-334/07 P Komisija/*Freistaat Sachsen*, Krājums, I-9465. lpp., 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

259 Tomēr ir jāuzskata, ka, ja Komisija pasākumu jau ir kvalificējusi par valsts atbalstu lēmumā, kurš nav apstrīdēts, kā tā to izdarīja šajā lietā attiecībā uz strīdīgo garantiju pagaidu lēmumā, tai uzreiz vēlreiz jāizvērtē faktiskais konkurences stāvoklis dienā, kurā tā pieņem jaunu lēmumu, kurā to pašu pasākumu turpina kvalificēt par valsts atbalstu, ciktāl šie abi lēmumi ir pieņemti saistītā un pietiekami līdzīgā faktu un juridiskajā kontekstā.

260 Prasītājas argumenti nevar pierādīt, ka starp pagaidu lēmuma un apstrīdētā lēmuma pieņemšanu ir mainījušies apstākļi, kas liktu Komisijai vēlreiz izvērtēt strīdīgās garantijas iespējamo ietekmi uz konkurenci.

261 Pirmkārt, finanšu krīzes saasināšanās, kas eventuāli notika starp pagaidu lēmuma pieņemšanu (2008. gada 30. aprīlis) un apstrīdētā lēmuma pieņemšanu (2009. gada 12. maijs), kā arī tas, ka šajā laikā Komisija bija atļāvusi vairākus valsts atbalstus ievērojamas kopējās summas apmērā par labu finanšu sektoram, netraucē turpināt kvalificēt par valsts atbalstu pasākumu, kas noteikts par labu grūtībās nonākušai bankai, vēlreiz neizvērtējot pastāvošo konkurenci šajā sektorā.

262 Pirmkārt, šis sektors tika pakļauts nozīmīgam liberalizācijas procesam Kopienu līmenī, saasinot konkurenci, kas jau varēja izrietēt no EK līgumā paredzētās kapitāla brīvas aprites (iepriekš 251. punktā minētais spriedums lietā *Cassa di Risparmio di Firenze* u.c., 145. punkts). Prasītāja nevar apgalvot, ka iespējamā finanšu krīzes saasināšanās un iepriekšējā punktā minēto atbalsta pasākumu atļaušana ir izslēgusi šo saasināto konkurenci tiktāl, ka strīdīgā garantija to vairs nevarētu ietekmēt.

263 Katrā ziņā ir jāuzskata, ka valsts atbalsta 5 miljardu euro apmērā piešķiršana, kas grūtībās nonākušai lielai bankai ļauj turpināt savu darbību un līdz ar to nezaudēt savas svarīgās tirgus daļas par labu tās konkurentiem, principā var ietekmēt pastāvošo konkurenci pat tad, ja tā ir īpaši novājināta.

264 Otrkārt, prasītāja neiebilst pret Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru vairākas dalībvalstu bankas, tostarp Vācijas federālo zemju bankas, kuras ir līdzīgas *WestLB*, nebija saņēmušas nekādu valsts atbalstu apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī. Kā Komisija pareizi ir norādījusi, konkurences attiecības starp šīm pēdējām minētajām bankām un *WestLB* nenoliedzami ietekmēja strīdīgās garantijas piešķiršana, lai arī šajā datumā citas bankas bija saņēmušas ievērojamu valsts palīdzību.

265 Turklāt no judikatūras izriet, ka apstāklis, ka pasākuma saņēmēja konkurents ir saņēmis valsts atbalstu, neietekmē šī pasākuma kvalificēšanu par valsts atbalstu (iepriekš 83. punktā minētais spriedums lietā *Vlaams Gewest*/Komisija, 54. punkts).

266 Otrkārt, tas, ka strīdīgā garantija, kas pagaidu lēmuma pieņemšanas laikā saprasta kā pagaidu pasākums, kurš ir grozāms, ir kļuvusi par pasākumu ar pastāvīgu iedarbību apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā, nerada apstākļu izmaiņas, kas Komisijai šajā lēmumā traucētu atsaukties uz izdarīto kvalificēšanu pagaidu lēmumā. Tieši pretēji, Komisija pamatoti varēja uzskatīt, kā tā pareizi ir norādījusi, ka pasākums, kurš kvalificēts par valsts atbalstu un kurš tādējādi var radīt konkurences izkropļojumus, un kura piemērošana tika pakļauta laika ierobežojumam, bija vēl jo vairāk kā tāds jākvalificē šī ierobežojuma neesamības gadījumā.

267 No iepriekš minētā izriet, ka tas, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā nebija izvērtējusi, vai strīdīgā garantija varēja radīt konkurences izkropļojumu, bet atsaukusies uz izvērtējumu, kuru tā šajā ziņā bija veikusi pagaidu lēmumā, nav EKL 87. panta 1. punkta pārkāpums. Tādējādi šis arguments ir jānoraida.

– Par otro argumentu, saskaņā ar kuru kopš 2008. gada sniegtie atbalsta pasākumi finanšu sektoram nevar izkropļot konkurenci

268 Prasītāja norāda, ka kopš 2008. gada sniegto atbalsta pasākumu finanšu sektoram mērķis ir novērst minētā sektora krahu un līdz ar to tie nevar izkropļot konkurenci.

269 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka Komisijas apstrīdētajā lēmumā izvērtētais atbalsts ir individuāls atbalsts, kas piešķirts tikai vienai bankai, *WestLB*, bet ne atbalsts, kas piešķirts Vācijas vai Eiropas finanšu sektoram kopumā. Protams, nevar tikt izslēgts, ka *WestLB* izdzīvošanai var arī būt pozitīvas ekonomiskās sekas attiecībā uz iestādījumiem, kuri valsts atbalsta pasākumus nav saņēmuši. Tomēr tik un tā *WestLB* neizbēgami atrodas relatīvi spēcīgākā konkurences stāvoklī attiecībā pret šiem iestādījumiem nekā tad, ja tai būtu bijis jāizbeidz sava darbība.

270 Tādējādi prasītājas iesniegtais arguments nevar tikt atbalstīts.

271 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, pirmkārt, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums attiecībā uz jautājumu par to, vai strīdīgā garantija varēja radīt konkurences izkropļojumu, ir pietiekams un, otrkārt, ka prasītājai nav izdevies pierādīt, ka Komisijas minētie motīvi ir kļūdaini.

272 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida.

Par astoto pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

Ievada apsvērumi

273 Vispirms ir jāatgādina, ka prasītājas izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums ir nepietiekami pamatots, jo tajā nav norādīts nedz tas, vai strīdīgā garantija varēja radīt konkurences izkropļojumus, nedz šo izkropļojumu raksturs, jau tika izvērtēts otrā pamata ietvaros.

274 Turpinājumā prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums ir nepietiekami pamatots, ciktāl runa ir par strīdīgās garantijas saderīguma ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu vērtējumu. Prasītāja uzskata, ka šī lēmuma pamatojums neļauj saprast, kāpēc tā pielikumā iekļautie nosacījumi ir vajadzīgi un samērīgi šajā tiesību normā noteiktā mērķa sasniegšanai. Pamatojumam būtu jābūt īpaši detalizētam, ņemot vērā, pirmkārt, finanšu krīzes kontekstu, otrkārt, apstrīdētajā lēmumā izvirzīto nosacījumu apjomu un, treškārt, to, ka šajā lēmumā "ir paredzēts kas ievērojami vairāk nekā iepriekšējos lēmumos".

275 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, tā kā prasība ir pieņemama tikai, ciktāl tā attiecas uz nosacījumu par pārdošanas pienākumu iekļaušanu apstrīdētā lēmuma pielikumā, prasītājas argumenti var tikt izvērtēti pēc būtības tikai attiecībā uz pamatojumu par šiem nosacījumiem.

276 Šajā ziņā prasītāja norāda, pirmkārt, ka apstrīdētajā lēmumā bija jāiekļauj detalizētāks pamatojums jautājumā par pārdošanas pienākuma nepieciešamību, it īpaši tādēļ, ka tāds pats pienākums nebija noteikts citās "paralēlās procedūrās". Apstrīdētā lēmuma 69. apsvērumā šajā ziņā sniegtais pamatojums, saskaņā ar kuru krājkasēm un *NRW Land* dažkārt bija diametrāli pretējas intereses, neesot pietiekams. Turklāt tā esot parasta prakse, ka vienas akciju sabiedrības īpašnieku intereses dažkārt esot pretrunīgas. Visbeidzot prasītāja norāda, ka apstrīdētā lēmuma pamatojumu nevar papildināt ar Komisijas sniegtajiem skaidrojumiem tikai Vispārējā tiesā.

277 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

278 Jāatgādina, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir uzskatījusi, ka strīdīgā garantija bija pārstrukturēšanas atbalsts par labu grūtībās nonākušam uzņēmumam. Kā norādīts iepriekš 210. punktā, tā līdz ar to varēja šī pasākuma saderības ar kopējo tirgu izvērtējumu veikt saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm.

279 Atbilstoši Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 17. punktam pārstrukturēšana balstās uz reālu, saskaņotu un tālejošu plānu, lai atjaunotu uzņēmuma ilgtermiņa dzīvotspēju. Saskaņā ar šo pamatnostādņu 34. punktu individuāla pārstrukturēšanas atbalsta piešķiršanai ir jābūt ar nosacījumu, ka tiks īstenots Komisijas vīzēts pārstrukturēšanas plāns.

280 Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 47. punktā ir noteikts, ka atbalsta saņēmējam ir pilnībā jāīsteno iepriekšējā punktā minētais plāns un jāizpilda citas saistības, kas paredzētas lēmumā, ar kuru atļauj atbalsta piešķiršanu. Plāna neīstenošanu kādā aspektā vai pārējo saistību nepildīšanu uzskata par atbalsta ļaunprātīgu izmantošanu.

281 Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 35.–37. punktā ir ietverti noteikumi, saskaņā ar kuriem pārstrukturēšanas plāns ir jāiesniedz Komisijai, kā arī tajā paredzētā informācija. Pirmkārt, šim plānam ir jābūt sīki izstrādātam, tajā ir jāietver tirgus pētījumi un jāapraksta apstākļi, kas izraisījuši uzņēmuma problēmas, tādējādi ļaujot novērtēt, vai ieteiktie pasākumi ir piemēroti. Otrkārt, attiecīgajai dalībvalstij ir jāatbild par šo plānu. Treškārt, plānam ir jāspēj saprātīgā termiņā atjaunot uzņēmuma ilgtermiņa dzīvotspēju, pamatojoties uz reāliem pieņēmumiem, tādējādi, ka uzņēmums pēc pārstrukturēšanas varēs segt visas tā izmaksas. Ceturtkārt, ja uzņēmuma grūtības saistās ar trūkumiem tās vadības sistēmā, jāievieš pienācīgi pielāgojumi.

282 Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 38.–40. punktā ir minēta "izvairīšanās no pārmērīgiem konkurences traucējumiem", kas saistīta ar pārstrukturēšanas atbalsta piešķiršanu. Saskaņā ar šīm tiesību normām pirmām kārtām kompensācijas pasākumi ir jānosaka, lai ierobežotu atbalsta negatīvo ietekmi uz konkurenci un tirdzniecību (turpmāk tekstā – "kompensācijas pasākumi"). Otrām kārtām šiem pasākumiem ir jābūt "piemērotiem" tādā ziņā, ka tie neietekmē tirgus struktūru. Trešām kārtām tiem jābūt "samērīgiem" ar attiecīgā atbalsta radīto traucējumu sekām. Šajā ziņā, pirmkārt, tiem ir jāattiecas uz vienu vai vairākiem tirgiem, kuros uzņēmumam saglabājas būtiska pozīcija pēc pārstrukturēšanas. Otrkārt, ja šos pasākumus var ieviest pirms vai pēc atbalsta piešķiršanas, tad tiem visādā ziņā jābūt neatņemamai pārstrukturēšanas plāna sastāvdaļai. Treškārt, tie nevar izpausties kā vienkārša zaudējumus radošu darbību daļēja norakstīšana vai slēgšana, jo citādi tie neradītu attiecīgā uzņēmuma jaudas vai klātbūtnes tirgū samazināšanos (Vispārējās tiesas 2012. gada 14. februāra spriedums apvienotajās lietās T-115/09 un T-116/09 *Electrolux*/Komisija, 44. punkts).

283 Pirmkārt, no iepriekš minētā izriet, ka pārstrukturēšanas plāna esamība ir būtisks nosacījums, lai pārstrukturēšanas atbalstu varētu uzskatīt par saderīgu ar kopējo tirgu. Šis plāns ir galvenais analīzes, kura šajā ziņā ir jāveic Komisijai (turpmāk tekstā – "saderīguma izvērtējums"), elements. Visbeidzot, Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs ir paredzēts, ka atbalsta eventuāla atļaušana automātiski ir pakļauta tam, ka ir izpildīts plāns, kuru izvērtējusi un vīzējusi Komisija.

284 Otrkārt, pārstrukturēšanas plānā, uz kuru pamatojoties Komisija veic saderīguma izvērtējumu, ir jābūt ietvertiem divu veidu pasākumiem, kuri atšķiras atkarībā no to mērķa. Pirmā veida pasākumu mērķis ir atjaunot uzņēmuma ilgtermiņa dzīvotspēju. Savukārt otrā veida pasākumu mērķis ir izvairīties no pārmērīgiem konkurences traucējumiem. Principā nekas neliedz, ka visu pārstrukturēšanas plānā paredzēto pasākumu saturs tiek apspriests sarunās, kurās atbalsta saņēmējs attiecīgā gadījumā var tikt iesaistīts starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti. Tomēr no Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm izriet, ka tieši dalībvalstij kā pēdējai ir jāatbild par galīgo plānu.

285 Visbeidzot, attiecībā uz pārstrukturēšanas atbalsta saderību ar kopējo tirgu no judikatūras izriet, ka pienākums norādīt pamatojumu ir izpildīts, ja Komisijas lēmums nosaka argumentus, kuru dēļ tā uzskata, ka atbalsts ir attaisnots, ievērojot Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs paredzētos nosacījumus, proti, pārstrukturēšanas plāna esamību, atbalsta saņēmēja ilgtermiņa dzīvotspējas pierādījumu pietiekamību un atbalsta proporcionalitāti tā saņēmēja ieguldījumam (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedumu lietā T-349/03 *Corsica Ferries France*/Komisija, Krājums, II-2197. lpp., 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

286 Tieši ņemot vērā iepriekš norādīto, pirmkārt, ir jānosaka Komisijas pienākuma norādīt iemeslus, kuru dēļ tā nolēma strīdīgo garantiju atļaut ar nosacījumu, ka ir izpildīts pārdošanas pienākums, apjoms un, otrkārt, ir jāizvērtē, vai apstrīdētā lēmuma pamatojums šajā ziņā ir pietiekams.

Par Komisijas pienākuma norādīt iemeslus, kuru dēļ tā nolēma strīdīgo garantiju atļaut ar nosacījumu, ka ir izpildīts pārdošanas pienākums, apjomu

287 Lai noteiktu Komisijas pienākuma norādīt iemeslus, kuru dēļ tā nolēma strīdīgo garantiju atļaut ar nosacījumu, ka ir izpildīts pārdošanas pienākums, apjomu, pirmkārt, ir jāidentificē mērķis, saistībā ar kuru Komisijai šis lēmums ir jāpamato. Otrkārt, ir jānosaka Komisijas vispārīgā pienākuma pamatot savus lēmumus, ar kuriem pārstrukturēšanas atbalsta pasākumu atļaušana ir pakļauta nosacījumam, ka ir izpildīti pārstrukturēšanas plānos, par kuriem saistības ir uzņēmušās attiecīgās dalībvalstis, paredzētie pasākumi, apjoms. Treškārt, ir jāizvērtē, vai šī pienākuma apjoms ir citāds, ja Komisija nolemj nodrošināt attiecīgo plānu izpildi, savos lēmumos paredzot nosacījumus saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktu. Visbeidzot, ceturtkārt, ir jāpārbauda, vai pārdošanas pienākums bija iekļauts pirmajā pilnīgajā *WestLB* pārstrukturēšanas plānā, par kuru saistības uzņēmās Vācijas Federatīvā Republika.

– Par mērķi, saistībā ar kuru Komisijai ir jāpamato savs lēmums strīdīgās garantijas atļaušanu pakļaut nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi

288 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Komisijas mērķis, kad tā nolemj pārstrukturēšanas atbalstu pakļaut atsevišķu nosacījumu izpildei, ir nodrošināt tāda mērķa īstenošanu, kas paredzēts ar vispārīgā valsts atbalsta aizlieguma izņēmumu, uz kuru balstās atļaušana. Ja atļaušana balstās uz EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu tajā paredzētajā otrajā gadījumā, prasītāja uzskata, ka šim mērķim ir jābūt novērst nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā.

289 Šis apgalvojums ir jānoraida.

290 Kā norādīts iepriekš 284. punktā, Komisijas mērķis, kad tā pārstrukturēšanas atbalsta atļaušanu pakļauj nosacījumam par pārstrukturēšanas plānā, par kuru saistības ir uzņēmusies attiecīgā dalībvalsts, paredzēto pasākumu izpildi, ir, pirmkārt, atjaunot saņēmēja ilgtermiņa dzīvotspēju un, otrkārt, nodrošināt, ka konkurences izkropļojumi nav pārmērīgi.

291 Šajā lietā, kā norādīts iepriekš 187. punktā, pārdošanas pienākums tika iekļauts apstrīdētā lēmuma pielikumā kā pasākums, lai nodrošinātu *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspējas atjaunošanu. Tādējādi tieši saistībā ar šo mērķi Komisijai ir jāpamato savs lēmums, ar kuru strīdīgās garantijas atļaušana ir pakļauta nosacījumam par minētā pienākuma izpildi.

– Par Komisijas vispārīgā pienākuma pamatot savus lēmumus, ar kuriem pārstrukturēšanas atbalsta pasākumu atļaušana ir pakļauta nosacījumam, ka ir izpildīti pārstrukturēšanas plānos, par kuriem saistības ir uzņēmušās attiecīgās dalībvalstis, paredzētie pasākumi, apjomu

292 Jānorāda, ka, lai arī Komisijai principā ir pienākums pierādīt atbalsta piešķiršanu saskaņā ar EKL 87. panta 1. punktu, pierādīšanas pienākums, ka atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, kā atkāpe no šīs tiesību normas noteikumiem principā ir attiecīgajai dalībvalstij, kurai jāpierāda, ka ir izpildīti visi šādas atkāpes nosacījumi (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2007. gada 12. septembra spriedumu lietā T-68/03 *Olympiaki Aeroporia Ypiresies*/Komisija, Krājums, II-2911. lpp., 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

293 Tādējādi, ja Komisija, īstenojot savu plašo novērtējuma brīvību, kura tai ir piešķirta, lai novērtētu valsts atbalsta saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punktu (skat. iepriekš 183. punktu), prasa, kā šajā lietā, savās pamatnostādnēs, vadlīnijās vai paziņojumos, ka, lai atļautu atbalstu, attiecīgajai dalībvalstij ir jāuzņemas saistības par plānu, ar kuru var īstenot atsevišķus konkrētus leģitīmus mērķus, attiecīgajai dalībvalstij ir jāpierāda, ka ar minēto plānu var tos īstenot, nevis Komisijai ir jāpierāda, ka katrs šajā plānā paredzētais pasākums ir nepieciešams šajā ziņā.

294 Tādējādi, ņemot vērā iepriekš 279.–284. punktā minēto, pārstrukturēšanas plāns ir jāuzskata par tādu, kas veido dalībvalsts ieteikto saistību kopumu, kuru mērķis ir pierādīt, ka ir izpildīti nosacījumi attiecībā uz izņēmumu no vispārīgā valsts atbalsta aizlieguma. Ar šīm saistībām no Komisijas vēlas saņemt lēmumu, kura saņemšana nav attiecīgās dalībvalsts subjektīvās tiesības, proti, atbalsta atļaušana, ar kuru var izvairīties no konkurences procesa iznākuma, un šīs saistības tiek ieteiktas, lai nodrošinātu iepriekš 284. un 290. punktā minēto mērķu sasniegšanu.

295 Attiecībā uz atbalsta saņēmēju pārstrukturēšanas plāns turklāt kļūst par to nosacījumu kopumu, kuriem attiecīgā dalībvalsts ir pakļāvusi atbalsta piešķiršanu, ciktāl pēdējā minētā attiecībā pret Komisiju ir apņēmusies atbalstu piešķirt tikai tad, ja saņēmējs ir izpildījis šo plānu.

296 Šajos apstākļos ir jāuzskata, ka Komisijas lēmumā, ar kuru ir piešķirta atļauja, it īpaši Komisijai ir pienākums, pirmkārt, pierādīt, ka atļautais pasākums tiešām ir jākvalificē par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, otrkārt, pārbaudīt, ka attiecīgā dalībvalsts ir pierādījusi, ka uz atbalstu var attiekties viens no EKL 87. panta 3. punktā paredzētajiem izņēmumiem, un, treškārt, konstatēt, ka, ņemot vērā visus pārstrukturēšanas plānā, par kuru šī dalībvalsts ir uzņēmusies saistības, paredzētos pasākumus, ir iespējams uzskatīt, ka atbalsta saņēmējam būs ilgtermiņa dzīvotspēja un ka ar atbalstu radītie konkurences izkropļojumi nebūs pārmērīgi.

297 Savukārt pretēji tam, ko būtībā uzskata prasītāja, Komisijai nav nedz jāpaskaidro katra pārstrukturēšanas plānā paredzētā pasākuma nepieciešamība, nedz jācenšas noteikt kā pasākumus, ar kuriem var nodrošināt iepriekšējā punktā minēto mērķu izpildi, tikai tādus pasākumus, kuri ir pēc iespējas mazāk ierobežojoši, ja vien vai nu attiecīgā dalībvalsts iepriekš nav uzņēmusies saistības par mazāk ierobežojošu pārstrukturēšanas plānu, atbilstoši izpildot šos mērķus, vai arī šī dalībvalsts nav parādījusi savu nepiekrišanu atsevišķu pasākumu iekļaušanai pārstrukturēšanas plānā un nav par to

uzņēmusies saistības, pamatojoties uz to, ka Komisija tai galīgi ir norādījusi, ka atbalsts netiks atļauts šo pasākumu neesamības gadījumā, un lēmums, ar kuru atbalsta piešķiršana ir pakļauta nosacījumam par minēto pasākumu izpildi, nevar tikt attiecināts uz konkrēto dalībvalsti šajos gadījumos.

298 Pirmkārt, šo secinājumu nostiprina tas, ka pārstrukturēšanas plānā paredzētie pasākumi var būt ļoti daudzi un dažādi, kas nozīmē, ka ir jābūt padziļinātām zināšanām par atbalsta saņēmēja darbību un iekšējo struktūru, tā komerciālo stāvokli, kā arī tam piedāvātajām stratēģiskajām opcijām, lai varētu paredzēt alternatīvus pasākumus. Tā kā Komisijai acīmredzami nav šo zināšanu, tā nevar identificēt pasākumus, kuri varētu aizstāt pārstrukturēšanas plānā, par kuru attiecīgā dalībvalsts ir uzņēmusies saistības, paredzētos pasākumus.

299 Otrkārt, prasība, lai Komisija pamatotu katra pārstrukturēšanas plānā paredzētā pasākuma nepieciešamību, varētu kavēt tai atsevišķos gadījumos konstatēt, ka atbalsta saņēmējam būs ilgtermiņa dzīvotspēja. Tas, šķiet, ir tāda pārstrukturēšanas plāna gadījums, kurā ir iekļauti atsevišķi pasākumi, kuri, kopā ņemot, ļautu nodrošināt minētā saņēmēja dzīvotspēju, bet kuri, izvērtēti atsevišķi, nešķistu nepieciešami šajā ziņā. Šādā gadījumā Komisija nevarētu pierādīt neviena ieteiktā pasākuma absolūtu nepieciešamību un praksē nevarētu pakļaut atbalsta atļaušanu nosacījumam par šo pasākumu izpildi. Tādējādi tā nevarētu nodrošināt saņēmēja dzīvotspējas atjaunošanu.

300 Visbeidzot, treškārt, ir jāatgādina, ka tad, kad Komisija atļauj pārstrukturēšanas atbalstu par labu bankai, kuras ekonomiskā situācija bija pasliktinājusies tiktāl, ka tā varēja izbeigt savu darbību un radīt krīzi valsts finanšu tirgū, vienīgi valsts iejaukšanās, izvairoties no tā, ka konkurences process rada iznākumu, ir tā, kas ļauj tai turpināt savu darbību un ar mērķi novērst nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībā.

301 Šajos apstākļos, lai arī ir pamatoti prasīt, lai Komisija nodrošina, ka, pirmkārt, piešķirtais atbalsts rada cerēto labumu šai tautsaimniecībai, kas var prasīt it īpaši, lai tiktu nodrošināta bankas dzīvotspēja, un ka, otrkārt, piešķirtajam atbalstam ir vismazākā iespējamā ietekme uz konkurenci, savukārt būtu pārmērīgi prasīt, lai Komisija arī pierāda, ka nosacījumi atbalsta atļaušanai ir saņēmējam pēc iespējas mazāk apgrūtinoši.

302 Iepriekš 296. un 297. punktā minēto secinājumu turklāt apstiprina judikatūra, saskaņā ar kuru Komisijas pienākums norādīt pamatojumu attiecībā uz pārstrukturēšanas atbalsta saderību ar kopējo tirgu ir izpildīts, ja attiecīgais lēmums nosaka argumentus, kuru dēļ atbalsts ir attaisnots, ievērojot Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs paredzētos nosacījumus, proti, pārstrukturēšanas plāna esamību, atbalsta saņēmēja ilgtermiņa dzīvotspējas pierādījumu pietiekamību un atbalsta proporcionalitāti tā saņēmēja ieguldījumam (skat. iepriekš 285. punktu).

– Par to, vai Komisijas vispārīgā pienākuma pamatot savus lēmumus, ar kuriem pārstrukturēšanas atbalsta pasākumu atļaušana ir pakļauta nosacījumam, ka ir izpildīti pārstrukturēšanas plānos, par kuriem saistības ir uzņēmušās attiecīgās dalībvalstis, paredzētie pasākumi, apjoms ir citāds, ja Komisija nolemj nodrošināt pārstrukturēšanas plāna izpildi, savā lēmumā paredzot nosacījumus saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktu

303 Tiesas sēdē prasītāja apgalvoja, ka Komisijas pienākums norādīt pamatojumu ir jāuzskata par citādu, nekā aprakstīts iepriekš 296. un 297. punktā, ja Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktu nolemj lēmumā, ar kuru atļauts pārstrukturēšanas atbalsts, ietvert nosacījumu.

304 Ciktāl šāds nosacījums atspoguļo, kā šajā lietā, pārstrukturēšanas plānā, par kuru atbildību ir uzņēmusies attiecīgā dalībvalsts, paredzētu pasākumu, šis apgalvojums ir jānoraida.

305 Ņemot vērā, pirmkārt, ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm piešķirto īpašo atbildību jebkurai dalībvalstij, kura vēlas piešķirt pārstrukturēšanas atbalstu kāda uzņēmuma labā, attiecībā uz pārstrukturēšanas plāna iesniegšanu un, otrkārt, to, ka ar minētajām pamatnostādnēm ir paredzēts, ka atbalsta atļaušana automātiski ir pakļauta nosacījumam par šajā plānā ietverto pasākumu izpildi, šie pasākumi ir jāuzskata par daļu no atbalsta piešķiršanas nosacījumiem, kurus ir paredzējusi attiecīgā dalībvalsts (skat. iepriekš 295. punktu). Šie nosacījumi turklāt ir daļa no faktu un juridiskā konteksta, pamatojoties uz kuru attiecīgā dalībvalsts lūdza Komisijai veikt atbalsta saderības izvērtējumu.

306 Tādējādi, ja Komisija pārstrukturēšanas atbalsta atļaušanai paredz šādu nosacījumu, tā nedz atbalsta saņēmējam, nedz attiecīgajai dalībvalstij neuzliek nekādu pienākumu, kuru tā iepriekš nebija uzņēmusies.

307 Turklāt attiecībā uz konkrēto dalībvalsti no šāda nosacījuma pārkāpuma izrietošās sekas pēc būtības ir tādas pašas kā tās, kuras izriet no pārstrukturēšanas plānā, par kuru tā ir uzņēmusies atbildību, paredzēta pasākuma neievērošanas, proti, tas, ka Komisija atbalstu varētu uzskatīt par ļaunprātīgi piemērotu, un Komisijas iespēja vērsties Tiesā, lai konstatētu, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi savus pienākumus.

308 Visbeidzot katrā ziņā, tā kā Komisija ir tikai uzskatījusi, ka strīdīgā garantija varēja tikt atļauta tikai tad, ja pastāv pārstrukturēšanas plāns, kurā paredzēta atsevišķu pasākumu īstenošana, nešķiet loģiski no tās prasīt, ka tā norāda iemeslus, kuru dēļ tās lēmums atļaut atbalstu ir jāpakļauj nosacījumam par to, ka šie pasākumi ir jāīsteno.

309 Tādējādi ir jāuzskata, ka apstrīdētajā lēmumā Komisijai bija tikai jānorāda motīvi, kuru dēļ visu to pasākumu noteikšana, kas paredzēti galīgajā pārstrukturēšanas plānā, attiecībā uz kuru nav strīda par to, ka to vidū bija pārdošanas pienākums, pietiktu, lai nodrošinātu *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspēju un to, ka strīdīgā garantija neradītu pārmērīgus konkurences izkropļojumus, ciktāl ir iespējams uzskatīt, pirmkārt, ka Vācijas Federatīvā Republika iepriekš nav uzņēmusies atbildību par pilnīgo pārstrukturēšanas plānu, kas ir mazāk ierobežojošs un arī atbilstoši izpilda šos mērķus, un, otrkārt, ka tā nav iebildusi pārdošanas pienākuma iekļaušanai galīgajā pārstrukturēšanas plānā un bija piedāvājusi to iekļaut, pamatojoties vienīgi uz to, ka Komisija tai galīgi bija norādījusi, ka pretējā gadījumā atbalsts netiks atļauts (skat. iepriekš 297. punktu).

– Par to, vai galīgais pārstrukturēšanas plāns bija pirmais pilnīgais *WestLB* pārstrukturēšanas plāns, par kuru Vācijas Federatīvā Republika uzņēmās atbildību, un vai Vācijas Federatīvā Republika bija iebildusi pret pārdošanas pienākuma iekļaušanu minētajā plānā

310 Vispirms ir jāizvērtē, vai sākotnējais pārstrukturēšanas plāns, kurš Komisijai tika iesniegts 2008. gada 8. augustā un kurā nebija paredzēta *WestLB* pārdošana atbilstoši tādiem pašiem noteikumiem kā galīgajā pārstrukturēšanas plānā, var tikt uzskatīts par pilnīgu pārstrukturēšanas plānu.

311 Pirmkārt, jāatgādina, ka sākotnējā pārstrukturēšanas plānā tika solīts līdz 2008. gada 31. decembrim iesniegt *WestLB* akcionāru struktūras izmaiņu "konkretizējumu" (skat. lēmuma par procedūras uzsākšanu 25. apsvērumu un apstrīdētā lēmuma 2. un 29. apsvērumu, un iepriekš 26. punktu). Šī neidentificētā konkretizējuma sekām bija jābūt tādām, ka akcionāri zaudē to kontroles vairākumu līdz 2009. gada 30. septembrim.

312 Otrkārt, sākotnējā pārstrukturēšanas plāna paziņošanas Komisijai brīdī Vācijas Federatīvā Republika to informēja, ka akcionāri *Eckpunktevereinbarung* ietvaros ir vienojušies tai līdz 2008. gada 31. decembrim iesniegt pārstrādātu pārstrukturēšanas plānu, kurā ietverti tādi samazināšanas pasākumi, kuri pārsniedz sākotnējā pārstrukturēšanas plānā paredzētos un ņem vērā izmaiņas akcionāru struktūrā (lēmuma par procedūras uzsākšanu 26. apsvērums un iepriekš 27. punkts).

313 Tādējādi, ja Komisijai tika paziņots sākotnējais pārstrukturēšanas plāns, tai noteikti bija jāuzskata, ka ievērojamie papildu pārstrukturēšanas pasākumi, kuri varēja acīmredzami ietekmēt strīdīgās garantijas saderīguma izvērtējumu, tai tiks iesniegti vēlāk. Šajos apstākļos tā nevarēja veikt šo vērtējumu, pamatojoties uz sākotnējo pārstrukturēšanas plānu. Līdz ar to sākotnējo pārstrukturēšanas plānu nevarēja uzskatīt par pilnīgu plānu Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 35.–45. punkta izpratnē.

314 Turpinājumā ir jānorāda, ka no lietas materiāliem neizriet nedz tas, ka Vācijas Federatīvā Republika būtu lūgusi Komisijai izvērtēt strīdīgās garantijas saderību, ņemot vērā vai nu sākotnējā pārstrukturēšanas plānā paredzētos pasākumus, vai arī citus pasākumus, kuri atšķīrās no galīgajā plānā paredzētajiem pasākumiem, nedz arī tas, ka tā būtu iebildusi pret to, ka strīdīgās garantijas piešķiršanu pakļauj nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi. Ņemot vērā īpašo ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm piešķirto atbildību jebkurai dalībvalstij, kura vēlas piešķirt pārstrukturēšanas atbalstu, attiecībā uz pārstrukturēšanas plāna iesniegšanu, nevar pieļaut, ja dalībvalsts nav paziņojusi savu nepiekrišanu šajā plānā iekļautajiem pasākumiem, ka šie pasākumi uz to nav attiecināmi. Vācijas Federatīvā Republika savos apsvērumos attiecībā uz lēmumu par procedūras uzsākšanu pat nav norādījusi, ka pārdošanas pienākums nebija nepieciešams, lai nodrošinātu *WestLB* dzīvotspēju, vai ka bija iespējami alternatīvi mazāk stingri risinājumi (skat. apstrīdētā lēmuma 44.–50. apsvērumu), lai arī Komisija, kā tā pamatoti ir norādījusi, būtībā lēmuma par procedūras uzsākšanu 49. apsvērumā jau bija minējusi, ka *WestLB* akcionāru struktūras izmaiņas varētu būt šajā ziņā nepieciešamas. Turklāt, ciktāl nedz *WestLB*, nedz neviens cits ieinteresētais lietas dalībnieks nebija iesniedzis apsvērumus attiecībā uz lēmumu par procedūras uzsākšanu (skat. iepriekš 32. punktu), ir jāuzskata, ka arī tie pret šo lēmumu neiebilda. Šajos faktiskajos apstākļos nav iespējams šajā lietā uzskatīt, ka lēmums galīgajā pārstrukturēšanas plānā iekļaut pārdošanas pienākumu nevar tikt attiecināts uz Vācijas Federatīvo Republiku kā uz pēdējo atbildīgo.

315 Visbeidzot katrā ziņā, pat ja prasītāja uzskata, ka pārdošanas pienākuma iekļaušanu galīgajā pārstrukturēšanas plānā ieteica vai pat pieprasīja Komisija, tā neuzskata, ka tā ir pieņēmusi tiešu vai netiešu lēmumu, ar kuru noraidīts vai nu sākotnējais pārstrukturēšanas plāns, vai arī cits iepriekšējs pārstrukturēšanas plāns, kurā pārdošanas pienākums nebija iekļauts vai ar kuru Vācijas Federatīvajai Republikai galīgi paziņots, ka strīdīgā garantija netiks atļauta, ja šis pienākums nebūs iekļauts *WestLB* pārstrukturēšanas plānā.

316 Tādējādi ir jāsecina, pirmkārt, ka galīgais pārstrukturēšanas plāns bija vienīgais plāns Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu 35.–40. punkta izpratnē, par kuru Vācijas Federatīvā Republika uzņēmās atbildību līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, un, otrkārt, ka nav ticis pierādīts tādējādi, ka šī iekļaušana nevarētu tikt attiecināta uz Vācijas Federatīvo Republiku kā uz pēdējo atbildīgo, ka šī dalībvalsts bija iebildusi pret pārdošanas pienākuma iekļaušanu minētajā plānā.

– Secinājumi

317 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisijas pienākums norādīt pamatojumu attiecībā uz nepieciešamību strīdīgās garantijas atļaušanu pakļaut galīgajā pārstrukturēšanas plānā paredzētajiem nosacījumiem, kuru mērķis ir nodrošināt *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspēju, sastāv no tā, ka ir jānorāda iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka minētā plāna izpilde ir pietiekama, lai īstenotu šo mērķi.

318 Tādējādi pretēji tam, ko būtībā norāda prasītāja, nav atsevišķi jāizvērtē apstrīdētā lēmuma pamatojums attiecībā uz pārdošanas pienākumu. Šajā lēmumā Komisijai bija tikai jānorāda, kāpēc pārdošanas pienākums kopā ar pārējiem galīgajā pārstrukturēšanas plānā paredzētajiem pasākumiem varēja panākt mērķa nodrošināt *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspēju īstenošanu.

319 Līdz ar to ir jāizvērtē, vai Komisija apstrīdētajā lēmumā šo pienākumu ir izpildījusi.

Par vērtējumu attiecībā uz to, vai apstrīdētajā lēmumā iekļautais pamatojums par pārdošanas pienākuma nepieciešamību ir pietiekams

320 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 64. apsvērumā ir norādījusi, ka *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspējas atjaunošanai nepieciešamajam pārstrukturēšanas apjomam būtu jābūt tieši proporcionālam sniegtā atbalsta apmēram un šīs bankas uzņēmējdarbības modeļa ilgtspējai, kā norādīts paziņojuma par samazinātas vērtības aktīviem piemērojamo režīmu 52. punktā un paziņojuma "Finanšu iestāžu rekapitalizācija pašreizējās finanšu krīzes apstākļos – atbalsta ierobežošana līdz nepieciešamajam minimumam un aizsardzības līdzekļi pret pārmērīgiem konkurences traucējumiem" 44. punktā.

321 Otrkārt, Komisija apstrīdētā lēmuma 68. apsvērumā ir uzsvērusi, ka *WestLB* akcionāru maiņai ir galvenā nozīme, lai atrisinātu radušās grūtības un panāktu pozitīvu tās ekonomisko attīstību. Šajā ziņā Komisija ir atsaukusies uz lēmumā par procedūras uzsākšanu ietvertajiem apsvērumiem par to, ka šo grūtību iemesls ir minēto akcionāru struktūra un akcionāru atšķirīgās intereses.

322 Kā norādīts iepriekš 31. punktā, Komisija lēmuma par procedūras uzsākšanu 49. apsvērumā jau bija minējusi, ka *WestLB* grūtības acīmredzami bija radušās tās akcionāru struktūras un akcionāru "atšķirīgo interešu" dēļ. Šī lēmuma 50. apsvērumā tā bija norādījusi, ka sākotnējā pārstrukturēšanas plānā paredzētā akcionāru struktūras grozīšana varēja izmainīt šīs bankas uzņēmējdarbības modeli. Šī paša lēmuma 48. apsvērumā Komisija bija uzvērusi, ka šis uzņēmējdarbības modelis, kuru raksturo plaši strukturēts investīciju portfelis, bilancē neiekļautas saistības un ierobežota piekļuve uz klientiem orientētiem darījumiem, ilgtermiņā izrādījās esam nepietiekams.

323 Treškārt, apstrīdētā lēmuma 69. apsvērumā Komisija atgādināja, ka *WestLB* vai attiecīgi tās akcionāri jau ir pievērsušies šim jautājumam un šajā nolūkā vispirms ir apņēmušies līdz 2008. gada 31. decembrim iesniegt pierādījumu par akcionāru maiņas konkretizējumu, piemēram, nodomu vēstules veidā. Komisija norādīja, ka risinājums, kam tika dota priekšroka, bija apvienot *WestLB* ar *Helaba*. Kā papildu pasākums tika ieteikta *DekaBank Deutsche Girozentrale* integrācija šajā grupā. Komisija atzina, ka dažādu iemeslu dēļ abas iespējas izrādījās neveiksmīgas, viens no tiem bija akcionāru atšķirīgās intereses. Komisija uzsvēra, ka krājkasēm, kuras netieši pastāvēja *WestLB* akcionāru struktūrā, un *NRW Land* dažkārt bija diametrāli pretējas intereses, un uzskatīja, ka tas liecināja par to, ka "šajā aspektā bija pareizs Komisijas viedoklis" lēmumā par procedūras uzsākšanu un ka "akcionāru maiņai [bija] vislielākā nozīme, lai atjaunotu [*WestLB*] ilgtermiņa dzīvotspēju".

324 Ceturtkārt, Komisija apstrīdētā lēmuma 73. apsvērumā norādīja, ka *WestLB* pārdošana, pirmkārt, tiek atvieglota ar iepriekš veiktu uzņēmējdarbības procesa sadalīšanu un tā iedalīšanu trīs pamatdarbības jomās, kas konkursa procedūrā tiek piedāvātas pārdošanai gan atsevišķi, gan kā kopēja pakete.

325 Piektkārt, Komisija apstrīdētā lēmuma 74. apsvērumā minēja, ka *WestLB* ir pārorientējusi uzņēmējdarbību, atsakoties no tādām zaudējumus radošām uzņēmējdarbības jomām kā ieguldījumu pārvaldība un savā vārdā veikti darījumi, kas bija izraisījuši krīzi, un galveno uzmanību pievēršot uz klientiem orientētiem darījumiem. Komisija konstatēja, ka galīgais pārstrukturēšanas plāns paredz, ka *WestLB* atkal koncentrēs uzņēmējdarbību Ziemeļreinā-Vestfālenē un vispārīgi Vācijā un pievērsīsies atsevišķām galvenajām uzņēmējdarbības jomām. Komisija uzsvēra, ka, atsakoties no riskantiem darījumiem un atgriežoties pie tādiem stabilākiem darījumiem kā bankas operācijas un sadarbība ar krājkasēm, privātiem klientiem un vidējiem uzņēmumiem, tiek palielināts ilgtermiņā noturīgu darījumu īpatsvars visu *WestLB* darījumu kontekstā un sniegts ieguldījums bankas ilgtermiņa dzīvotspējas atjaunošanā, un tādējādi atsakoties no uzņēmējdarbības modeļa, kas nav izrādījusies ilgtermiņā noturīga.

326 Visbeidzot, sestkārt, Komisija apstrīdētā lēmuma 75. apsvērumā norādīja, ka galīgajā pārstrukturēšanas plānā ir iekļauti izmaksu samazināšanas pasākumi un riska pārvaldības uzlabošanas pasākumi, un tādējādi *WestLB* riska profila uzlabošanas pasākumi. Kā norādīts iepriekš 50. punktā, Komisija secināja, ka no šī plāna nepārprotami izriet, ka *WestLB* var atjaunot ilgtermiņa dzīvotspēju.

327 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā pietiekami precīzi ir identificējusi vairākus galīgajā pārstrukturēšanas plānā iekļautus pasākumus, kas ļauj izmainīt *WestLB* darbību paleti un akcionāru struktūru. Komisija uzskata, ka šo izmaiņu rezultātā notika atteikšanās no uzņēmējdarbības politikas, kuru it īpaši raksturoja paaugstināta riska darījumu veikšana, kas bija bankas finansiālo grūtību pamatā. Turklāt tās īpašniekiem vairs nebūtu atšķirīgu interešu, kam, kā uzskata Komisija, bija galvenā loma šo grūtību radīšanā. Visbeidzot Komisija norādīja, ka *WestLB* pāreju uz uzņēmējdarbības modeli ar mazāku risku un uz akcionāru struktūru ar kopīgākām interesēm vai nu pastiprinātu, vai arī atvieglotu izmaksu samazināšanas pasākumi un darbību sadalīšanu pa dažādām jomām, kuras var tikt pārdotas atsevišķi.

328 Šis pamatojums ļauj saprast iemeslus, kuru dēļ Komisija uzskatīja, ka galīgajā pārstrukturēšanas plānā paredzētie un apstrīdētā lēmuma pielikumā iekļautie pasākumi, tostarp pasākumi attiecībā uz pārdošanas pienākumu, bija tādi, kas varēja nodrošināt *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspējas atjaunošanu.

329 Tādējādi ir jāuzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir norādīts pietiekams pamatojums attiecībā uz strīdīgās garantijas pakļaušanu nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi.

330 Vēl pakārtotāk ir jānorāda, ka šis pamatojums arī ir jāuzskata par pietiekamu, ja, kā būtībā ir norādījusi prasītāja, Komisijai bija jāpamato pārdošanas pienākuma stingra nepieciešamība, lai atjaunotu *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspēju.

331 No iepriekš 31., 32. un 321. punkta izriet, ka Komisija administratīvā procesa laikā, kura nobeigumā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, kā arī šajā lēmumā uzsvēra, ka *WestLB* finansiālo grūtību iemesls bija nedzīvotspējīgs uzņēmējdarbības modelis.

332 Komisija arī ir norādījusi, ka šis modelis daļēji izrietēja no īpašās akcionāru struktūras esamības un akcionāru atšķirīgajām interesēm.

333 Taisnība, ka Komisija tikai savos rakstveida apsvērumos bija precizējusi *WestLB* akcionāru struktūras raksturiezīmes, kuras, tāsprāt, bija atbildīgas par šo modeli, kā arī akcionāru atšķirīgās intereses, kas varēja vēl vairāk apgrūtināt šīs bankas komerciālo dzīvotspēju. Tā būtībā norāda, ka, tā kā *WestLB* akcionāru struktūru kontrolēja Vestfālenes-Lipes un Reinzemes federālo zemju krājkases, nebija pamatoti uzskatīt, ka *WestLB* varēja attīstīt nozīmīgu uzņēmējdarbību jomā, kura ir būtiska, lai nodrošinātu tās komerciālās dzīvotspējas atjaunošanu, un kurā šīs krājkases bija aktīvas, proti, uz klientiem orientēta privātbanka.

334 Tomēr *WestLB* akcionāru struktūra un iespējami pretrunīgās akcionāru intereses noteikti ir prasītājai labi zināmi apstākļi, tādējādi būtu pārmērīgi prasīt, lai Komisija apstrīdētajā lēmumā atkārto šīs struktūras raksturiezīmes, kuras, tāsprāt, radīja *WestLB* finansiālās grūtības (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 13. aprīļa spriedumu lietā T-167/07 *Far Eastern New Century* /Padome, Krājumā nav publicēts, 127. punkts).

335 Turklāt Komisija lēmumā par procedūras uzsākšanu jau būtībā ir uzsvērusi, ka *WestLB* finansiālo grūtību iemesls bija nedzīvotspējīgs uzņēmējdarbības modelis akcionāru struktūras un akcionāru atšķirīgo interešu dēļ, un Vācijas Federatīvā Republika vai prasītāja kā ieinteresētā puse nebija nedz apstrīdējušas šo sākotnējo secinājumu, nedz lūgušas sniegt plašāku informāciju par šī secinājuma pamatā esošajiem motīviem, kas ir būtisks apstāklis, lai šajā lietā ierobežotu Komisijas pienākumu norādīt pamatojumu par šo jautājumu apstrīdētajā lēmumā (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. iepriekš 334. punktā minēto spriedumu lietā *Far Eastern New Century*/Padome, 128. punkts).

336 Visbeidzot, kā ir norādījusi pati prasītāja, akcionāri bija parakstījuši *Eckpunktevereinbarung*, par kuru tika paziņots Komisijai 2008. gada 8. augustā. Šis dokuments, kurš tika pieņemts pēc informācijas apmaiņas starp Komisiju, Vācijas Federatīvo Republiku, *WestLB* un akcionāriem, ietver apņemšanos izmainīt bankas akcionāru struktūru (skat. iepriekš 26. un 27. punktu). Tādējādi Komisijai noteiktā prasība izskaidrot, kāpēc šīs izmaiņas bija nepieciešamas, šajā lietā ir mīkstināta.

337 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida.

Par ceturto pamatu – samērīguma principa pārkāpumu

338 Šis pamats būtībā ir iedalīts trīs daļās, attiecīgi pirmā – par to, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ietverto nosacījumu samērīgumu ir izvērtējusi, par pamatu ņemot kļūdainu apgalvojumu, otrā – par īpašumtiesību pārkāpumu un trešā – par to, ka akcionāriem ir nodarīti nesamērīgi zaudējumi salīdzinājumā ar mērķi, kuru sasniedz ar apstrīdēto lēmumu.

Par pirmo daļu attiecībā uz to, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ietverto nosacījumu samērīgumu ir izvērtējusi, par pamatu ņemot kļūdainu apgalvojumu

339 Prasītāja norāda, kā tā ir norādījusi trešā pamata ietvaros, ka Komisija uzskatīja, ka EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta – tiesību norma, pamatojoties uz kuru tika atļauta strīdīgā garantija, – mērķis bija pielīdzināms EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta mērķim. Prasītāja uzskata, ka Komisija līdz ar to apstrīdētajā lēmumā ietverto nosacījumu samērīgumu bija izvērtējusi, par pamatu ņemot kļūdainu apgalvojumu. Prasītāja uzskata, ka nopietnu traucējumu tautsaimniecībā atrisināšana ir svarīgāks kopīgo interešu mērķis nekā kādas nozares vai reģiona veicināšana. Tā norāda, ka tikai šī iemesla dēļ ir ticis pārkāpts samērīguma princips.

340 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

341 Jāuzsver, ka prasītāja tikai formāli izvirza samērīguma principa pārkāpumu. Faktiski tā apšauba EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta piemērošanu, kuru Komisija veica apstrīdētajā lēmumā, un atsaucas uz argumentiem, kuri šajā ziņā sniegti attiecībā uz trešo pamatu. Tādējādi pirmā daļa ir jānoraida, pamatojoties uz tiem pašiem motīviem, kas ir šie argumenti, kā Komisija pareizi ir norādījusi.

Par otro daļu attiecībā uz īpašumtiesību pārkāpumu

342 Prasītāja norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu akcionāriem ir tikušas atņemtas īpašumtiesības, pārkāpjot šo tiesību aizsardzību regulējošos principus Savienībā. Komisija to apstrīd.

343 Jākonstatē, ka šī daļa tāpat kā iepriekšējā daļa tikai formāli attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu. Ar šo daļu prasītāja faktiski izvirza argumentus, kuri sniegti par sesto pamatu, kura atbalstam tā atsaucas uz to, ka Komisijai nav pilnvaru akcionāriem uzlikt pienākumu pārdot savas īpašumtiesības uz *WestLB*. Tādējādi prasītājas iesniegtie argumenti tiks izvērtēti sestā pamata ietvaros. Ciktāl ar tiem nevar pierādīt samērīguma principa pārkāpumu, tie ir jānoraida šī pamata ietvaros.

Par trešo daļu attiecībā uz to, ka akcionāriem ir nodarīti nesamērīgi zaudējumi salīdzinājumā ar mērķi, kuru sasniedz ar apstrīdēto lēmumu

344 Prasītāja norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu akcionāriem atņemtās īpašumtiesības rada tiem nesamērīgus zaudējumus salīdzinājumā ar Komisijas sasniegto mērķi izvairīties no konkurences izkropļojumiem finanšu sektorā. Šie zaudējumi ir vēl jo vairāk nesamērīgi tāpēc, ka, pirmkārt, šajā sektorā jau ir radīti traucējumi ar daudziem atbalsta pasākumiem un, otrkārt, strīdīgā garantija tika uzskatīta par nepieciešamu, lai "glābtu" nozīmīgu banku un lai atjaunotu minētā sektora darbību.

345 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

346 Samērīguma princips nozīmē, ka Savienības iestāžu pieņemtie akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir piemērots un nepieciešams, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteiktos mērķus; protams, ja ir izvēles iespēja starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais (Tiesas 1984. gada 17. maija spriedums lietā 15/83 *Denkavit Nederland*, *Recueil*, 2171. lpp., 25. punkts, un 1989. gada 11. jūlija spriedums lietā 265/87 *Schräder HS Kraftfutter*, *Recueil*, 2237. lpp., 21. punkts).

347 Samērīguma princips kā Savienības tiesību vispārīgais princips ir kritērijs jebkuras Savienības iestāžu darbības likumībai. Tādējādi, pārbaudot Komisijas darbības, vienmēr rodas, pirmkārt, jautājums par pienākumu, kas izriet no šī principa ievērošanas, piemērojamību un konkrētajām robežām un, otrkārt, jautājums par pārbaudes tiesā robežām (Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-441/07 P Komisija/*Alrosa*, Krājums, I-5949. lpp., 36. un 37. punkts).

348 Lai izvērtētu samērīguma principa piemērojamību šajā lietā, it īpaši ir jāņem vērā Komisijas un konkrētās dalībvalsts attiecīgie pienākumi procedūrā, kurā tiek atļauts pārstrukturēšanas atbalsts par labu uzņēmumam, kura pastāvēšana ir apdraudēta, kuri izriet no iepriekš 287.–302. punkta.

349 Ņemot vērā iepriekš 287.–302. punktā norādīto, ir jāuzskata, ka samērīguma principa ievērošana neprasa, lai Komisija pārstrukturēšanas atbalsta atļaušanu pakļauj pasākumiem, kuri ir stingri nepieciešami, lai atjaunotu atbalsta saņēmēja dzīvotspēju un lai izvairītos no pārmērīgiem konkurences izkropļojumiem, ja šie pasākumi ir daļa no pārstrukturēšanas plāna, par kuru atbildību ir uzņēmusies attiecīgā dalībvalsts.

350 Komisija, šajā kontekstā īstenojot samērīguma principu, tikai konstatē, pirmkārt, ka pārstrukturēšanas plāns, par kuru atbildību uzņēmusies attiecīgā dalībvalsts, ļauj uzskatīt, ka atbalsta saņēmējs būs ilgterminā dzīvotspējīgs un ka netiks pieļauti pārmērīgi konkurences izkropļojumi, un, otrkārt, ka attiecīgā dalībvalsts nav uzņēmusies atbildību par plānu, kurā iekļauti mazāk ierobežojoši pasākumi, kas ļauj pietiekami nodrošināt šo ekonomisko dzīvotspēju un nepieļaut šos izkropļojumus (pēc analoģijas skat. iepriekš 347. punktā minēto spriedumu lietā Komisija/*Alrosa*, 41. punkts).

351 Komisijas lēmuma, ar kuru strīdīgās garantijas atļaušana ir pakļauta nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi, samērīgums līdz ar to ir jāizvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

352 Šajā ziņā galīgais pārstrukturēšanas plāns ir vienīgais pilnīgais pārstrukturēšanas plāns, par kuru Vācijas Federatīvā Republika uzņēmās atbildību līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai (skat. iepriekš 316. punktu). Tā kā šajā plānā bija paredzēts pārdošanas pienākums, ir jāuzskata, ka Komisijai nebija jāpakļauj strīdīgās garantijas atļaušana mazāk stingriem nosacījumiem attiecībā uz *WestLB* akcionāru struktūras maiņu nekā galīgajā pārstrukturēšanas plānā paredzētajiem nosacījumiem.

353 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija, pakļaujot strīdīgās garantijas atļaušanu nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi, nav pārkāpusi samērīguma principu.

354 Visbeidzot vēl pakārtotāk ir jānorāda, ka, pat ja Komisijai pārstrukturēšanas atbalsts būtu jāpakļauj tikai pēc iespējas mazāk ierobežojošiem pasākumiem, kas nodrošinātu saņēmēja ilgtermiņa ekonomiskās dzīvotspējas atjaunošanu, ir jāuzskata, ka prasītāja nav pierādījusi, ka pārdošanas pienākums ir nesamērīgs salīdzinājumā ar Komisijas sasniedzamo mērķi.

355 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pretēji tam, ko būtībā ir norādījusi prasītāja, Komisijas sasniedzamais mērķis, tai strīdīgās garantijas atļaušanu pakļaujot nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi, nebija nepieļaut to, ka šī garantija nerada pārmērīgus konkurences izkropļojumus finanšu tirgos.

356 Kā Komisija pareizi ir norādījusi un kā ir minēts iepriekš 187. un 291. punktā, pārdošanas pienākuma mērķis ir nodrošināt *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspējas atjaunošanu.

357 Tādējādi, pirmkārt, kā neefektīvs ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru šis nosacījums ir nesamērīgs ar mērķi nepieļaut pārmērīgus konkurences izkropļojumus.

358 Otrkārt, ir jānorāda, ka prasītāja nav iesniegusi nevienu argumentu, kas pierādītu, ka Komisijas lēmums, ar kuru strīdīgās garantijas atļaušana ir pakļauta nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi, ir nesamērīgs ar mērķi nodrošināt *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspējas atjaunošanu.

359 Ņemot vērā visus iepriekšminētos apsvērumus, šis pamats ir jānoraida pilnībā.

Par piekto pamatu – vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un pilnvaru nepareizu izmantošanu

360 Prasītāja norāda, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu un pieļāvusi pilnvaru nepareizu izmantošanu.

361 Prasītāja uzskata, ka atbalsta, kas piešķirts bankai, atļaušanas pakļaušana pienākumam to pārdot ir kaut kas nepieredzēts Komisijas lēmumpieņemšanas praksē. Nevienlīdzīga attieksme nepārprotami izrietot no apstrīdētā lēmuma salīdzināšanas ar Komisijas 2009. gada 7. maija Lēmumu C(2009)3708, galīgā redakcija, par valsts atbalstu N 244/2009 – *Commerzbank*, Vācija (turpmāk tekstā – "lēmums lietā *Commerzbank*"). Šajā lēmumā, kurš bija pieņemts vienu nedēļu pirms apstrīdētā lēmuma, Komisija nebija prasījusi veikt izmaiņas atbalsta saņēmējas bankas akcionāru struktūrā. Turklāt prasītāja ir iesniegusi tabulu, kas, tāsprāt, parāda, ka lēmums par *WestLB* to lēmumu vidū, kuri attiecas uz atbalsta pasākumu noteikšanu finanšu krīzes kontekstā, ir vienīgais, kurā izvērtētā atbalsta atļaušana ir tikusi pakļauta nosacījumam par saņēmēja akcionāru struktūras izmaiņu veikšanu.

362 Prasītāja piebilst, ka Komisija nav sniegusi nevienu objektīvu attaisnojumu par *WestLB* ciesto nevienlīdzīgo attieksmi. Tā norāda, ka Komisija patvaļīgi ir izmantojusi pilnvaras, kuras tai ir piešķirtas ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, ar citu mērķi, nevis šajā tiesību normā paredzēto, proti, reorganizēt *WestLB* un tās akcionāru struktūru. Prasītāja uzskata, ka tas rada pilnvaru nepareizu izmantošanu EKL 230. panta 2. punkta izpratnē. Prasītāja norāda uz trīs faktiem, lai šo apgalvojumu pamatotu. Pirmkārt, Komisija iepriekš 2008. gada 15. jūlijā ir paredzējusi pārstrukturēšanas atļaušanas nosacījumus. Otrkārt, tā šos nosacījumus nav grozījusi apstrīdētajā lēmumā, lai arī finanšu krīze saasinājās, un tāpēc, ka tā beigās izlēma piemērot EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu. Treškārt, *N. Kroes* publiski atkārtoti ir uzstājusi uz prasītajiem nosacījumiem četrās publikācijās presē un regulāri ir nosūtījusi brīdinājuma paziņojumus par *Länder* banku konsolidēšanu, vienlaicīgi apgalvojot, ka Vācijas finanšu sektors, kurš "balstās uz trīs pīlāriem", bija pārsniegts un ir jāreformē.

363 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

364 Pirmkārt, ir jānorāda, ka vienlīdzīgas attieksmes princips prasa, lai salīdzināmas situācijas netiktu aplūkotas atšķirīgi un dažādas situācijas netiktu aplūkotas vienādi, ja vien tādai pieejai nav objektīva attaisnojuma (Tiesas 2006. gada 26. oktobra spriedums lietā C-248/04 *Koninklijke Coöperatie Cosun*, Krājums, I-10211. lpp., 72. punkts un tajā minētā judikatūra, un Vispārējās tiesas 2012. gada 18. janvāra spriedums lietā T-422/07 *Djebel – SGPS*/Komisija, 202. punkts).

365 Tomēr prasītāja nav pierādījusi, ka *WestLB* situācija bija salīdzināma ar to banku situāciju, kuras bija saņēmušas prasītājas prasības pieteikumā minētos valsts atbalsta pasākumus un attiecībā uz kurām, kā uzskata prasītāja, Komisija bija atļāvusi pārstrukturēšanas atbalsta pasākumus, tajā pašā laikā neprasot izmainīt akcionāru struktūru.

366 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka pārstrukturēšanas atbalsta, kas piešķirts grūtībās nonākušai bankai finanšu krīzes situācijā, sekas pamatā ir atkarīgas no visiem individuālajiem apstākļiem, kuru vidū ir bankas ekonomiskais stāvoklis un tās iespējas atjaunot ekonomisko dzīvotspēju. Tomēr prasītāja nav izvērtējusi, vai Komisija prasītājas minētajos lēmumos par bankām bija uzskatījusi, ka akcionāru struktūras bija tikpat problemātiskas kā *WestLB* gadījumā, kā Komisija pareizi ir norādījusi.

367 Attiecībā uz atbalsta atļaušanu, uz kuru attiecas lēmums lietā *Commerzbank*, Komisija apstiprina, ka šī atbalsta atļaušana nebija pakļauta nosacījumam par saņēmēja akcionāru struktūras izmaiņu veikšanu, jo, pirmkārt, – pretēji *WestLB* – *Commerzbank* bija tā sauktā "atvērtā" sabiedrība, kuras daļas piederēja daudziem akcionāriem, un, otrkārt, tās grūtību iemesls nebija tās akcionāru struktūra vai akcionāru atšķirīgās intereses, ko prasītāja nav apstrīdējusi nedz atbildē uz repliku, nedz tiesas sēdē.

368 Otrkārt, ir jānorāda, kā būtībā ir minējusi Komisija, ka tikai un vienīgi EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta ietvaros ir jāizvērtē tāda Komisijas lēmuma tiesiskums, ar kuru konstatēts, ka jauns atbalsts neizpilda šī izņēmuma piemērošanas nosacījumus, nevis saistībā ar tās iepriekšējo lēmumpieņemšanas praksi, pieņemot, ka tā ir pierādīta (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2010. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-396/08 *Freistaat Sachsen* un *Land Sachsen-Anhalt*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 54. punkts, un iepriekš 364. punktā minēto spriedumu lietā *Djebel – SGPS* /Komisija, 198. punkts). Valsts atbalsta jēdziens, kā arī vajadzīgie nosacījumi, lai nodrošinātu saņēmēja dzīvotspējas atjaunošanu, atbilst objektīvai situācijai, kura izvērtējama brīdī, kad Komisija pieņem lēmumu. Līdz ar to iemesliem, kādēļ Komisija kādā iepriekš pieņemtā lēmumā ir atšķirīgi novērtējusi attiecīgo situāciju, nav nozīmes, izvērtējot apstrīdētā lēmuma tiesiskumu (pēc analoģijas skat. iepriekš 364. punktā minēto spriedumu lietā *Djebel – SGPS*/Komisija, 199. punkts un tajā minētā judikatūra).

369 Treškārt, kā pareizi ir norādījusi Komisija, tai nevar tikt atņemta iespēja paredzēt stingrākus saderības nosacījumus par iepriekš pieņemtajos lēmumos noteiktajiem, ja to prasa kopējā tirgus attīstība un neizkropļotas konkurences mērķis šajā tirgū, un tirgus dalībniekiem nav leģitīma iemesla atsaukties uz tiesisko paļāvību saistībā ar pašreizējās situācijas saglabāšanu, kas var tikt grozīta Savienības iestāžu novērtējuma brīvības robežās (šajā ziņā skat. iepriekš 364. punktā minēto spriedumu lietā *Djebel – SGPS*/Komisija, 200. punkts un tajā minētā judikatūra).

370 Turpinājumā ir jāuzskata, ka principā tas, ka pārstrukturēšanas atbalsta atļaušanu pakļauj nosacījumam par pārstrukturēšanas plānā, par kuru atbildību ir uzņēmusies attiecīgā dalībvalsts, paredzēto pasākumu izpildi, nevar radīt vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

371 Ja divu salīdzināmu pārstrukturēšanas atbalstu atļaušanu pakļautu dažādiem nosacījumiem, kuri paredzēti pārstrukturēšanas plānos, par kuriem attiecīgi atbildību ir uzņēmušās konkrētās dalībvalstis, atšķirīgā situācija, kurā atrodas atbalsta saņēmēji, neizriet no Komisijas izvēles, bet gan no saistībām, kuras attiecīgi uzņēmušās šīs dalībvalstis, un Komisijai ir pienākums pārbaudīt, vai šīs saistības var nodrošināt saņēmēju dzīvotspējas atjaunošanu un pārmērīgu konkurences izkropļojumu novēršanu.

372 Visbeidzot, attiecībā uz to, vai Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir pieļāvusi pilnvaru nepareizu izmantošanu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru akts ir spēkā neesošs pilnvaru nepareizas izmantošanas dēļ tikai tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no Līgumā īpaši paredzētas procedūras, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (Tiesas 2005. gada 10. marta spriedums lietā C-342/03 Spānija/Padome, Krājums, I-1975. lpp., 64. punkts).

373 Vispirms ir jānorāda, ka prasītājas minētās publikācijas presē, kurās ietverti atsevišķi *N. Kroes* paziņojumi, neparāda, kā pareizi ir norādījusi Komisija, ka Komisija savas valsts atbalsta kontroles pilnvaras ir izmantojusi citiem mērķiem, nekā paredzēts EKL 87. pantā.

374 Jāuzskata, ka *N. Kroes* ar šiem paziņojumiem ir publiski darījusi zināmu savu viedokli par to, ka jebkāda strīdīgās garantijas atļaušana ir jāpakļauj tādu apstākļu vērtējumam, saskaņā ar kuriem *WestLB* bija nonākusi grūtībās pirms finanšu krīzes, kas prasīja ievērojami izmainīt tās uzņēmējdarbības modeli un ar akcionāru sastāvu saistītās struktūras problēmas. Šie paziņojumi nebija Komisijas galīgais viedoklis šajā jautājumā un vēl jo mazāk jautājumā par Vācijas finanšu sektora struktūru.

375 Katrā ziņā prasītāja neizskaidro, kādēļ *N. Kroes* paziņojumi būtu jāuzskata par objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm tam, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no procedūras.

376 Turpinājumā ir jānorāda, ka tas, ka Komisija 2008. gada 15. jūlijā varēja norādīt nosacījumus, kuri, tāsprāt, būtu jāizpilda, lai varētu tikt atļauta strīdīgā garantija, un negrozīja šos nosacījumus apstrīdētajā lēmumā, lai arī finanšu krīze saasinājās, jo tā izlēma piemērot EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, arī nav objektīva pazīme tam, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem iepriekš norādīts, vai lai izvairītos no procedūras.

377 Tas tikai pierāda, ka salīdzinoši agrā procedūras posmā Komisija bija norādījusi, ka strīdīgo garantiju būtu grūti atļaut, ja *WestLB* pārstrukturēšanas plānā nebūtu iekļauti atsevišķi nosacījumi, kuri bija paredzēti galīgajā pārstrukturēšanas plānā, tomēr neiezīmējot galīgo nostāju šajā jautājumā. Tomēr no iepriekš minētā neizriet, ka Komisija centās izmainīt *WestLB* īpašuma struktūru vai samazināt šīs bankas mērogu, lai sasniegtu citus mērķus, nevis mērķi nodrošināt bankas dzīvotspēju un novērst pārmērīgus konkurences izkropļojumus.

378 Turklāt ir jānorāda, pirmkārt, ka prasītāja nav izvirzījusi pamatu par apstrīdētā lēmuma atcelšanu tādēļ, ka Komisija ir līdzdarbojusies vai izdarījusi nepamatotu spiedienu uz Vācijas Federatīvo Republiku, lai tā uzņemtos atbildību par galīgo pārstrukturēšanas plānu.

379 Otrkārt, 2008. gada 15. jūlijā izdarītais Komisijas neformālais novērtējums par iespējām atļaut strīdīgo garantiju, ja netiek paredzēti atsevišķi pasākumi, tika veikts pēc tam, kad par šo garantiju bija veikta būtiska izpēte no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Komisija 2008. gada 30. aprīlī jau bija pieņēmusi pagaidu lēmumu, kurš attiecās uz šīs pašas garantijas saderību ar kopējo tirgu, un, kā minēts iepriekš 320. punktā, nedz Vācijas Federatīvā Republika, nedz *WestLB*, nedz arī neviena ieinteresētā persona formāli neiebilda, kad tām bija iespēja iesniegt apsvērumus attiecībā uz lēmumu par procedūras uzsākšanu, pret Komisijas šajā lēmumā izteikto sākotnējo secinājumu, saskaņā ar kuru akcionāru struktūras izmaiņas varētu būt nepieciešamas, lai atjaunotu *WestLB* ilgtermiņa dzīvotspēju.

380 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka prasītājai nav izdevies pierādīt, ka Komisijas attieksme pret to ir bijusi diskriminējoša vai ka Komisija ir ļaunprātīgi izmantojusi savas pilnvaras saskaņā ar EKL 87. pantu.

381 Tādējādi šis pamats ir jānoraida.

Par sesto pamatu – EKL 295. panta pārkāpumu

382 Saskaņā ar EKL 295. pantu "[EK] līgums nekādi neietekmē dalībvalstu tiesību aktus, kas reglamentē īpašumtiesību sistēmu".

383 Prasītāja norāda, ka Komisija, strīdīgās garantijas atļaušanu pakļaujot pārdošanas pienākuma izpildei, ir pārkāpusi šo tiesību normu. Tā uzskata, ka Komisija akcionāriem ir atņēmusi to īpašumtiesības un noteikusi, kurš var būt par attiecīgā īpašuma īpašnieku, kas ir ekskluzīva dalībvalstu kompetence. Komisija, pat īstenojot savas pilnvaras saskaņā ar EKL 87. un 88. pantu, nevarētu uzlikt pienākumu īpašniekam atteikties no savām īpašumtiesībām, lai netiktu pārkāptas absolūtās robežas, kuras ar EKL 295. pantu ir paredzētas attiecībā uz Savienības pilnvarām.

384 Prasītāja uzskata, ka ar EKL 295. pantu aizsargātā joma katrā ziņā tiek ietekmēta, ja dalībvalstīm vairs nav nekādas rīcības brīvības publisko tiesību uzņēmumu pārvaldīšanā, līdzdalības saglabāšanā šajos uzņēmumos vai tādu apsvērumu ievērošanā, kas neietver tikai peļņas gūšanas kritērijus. Prasītāja norāda, ka šī rīcības brīvība akcionāriem ir tikusi atņemta ar apstrīdēto lēmumu. Tam, vai šis apstrīdētā lēmuma mērķis ir bijis primārs vai sekundārs, nav nozīmes – pretēji tam, ko apgalvo Komisija.

385 Prasītāja norāda, ka, "ja izvērtē vairākas attiecībā uz valsts atbalstu un *ad hoc* pasākumiem finanšu sektorā veiktas izvērtēšanas procedūras, ir jākonstatē [..], ka Komisija vairs nelemj par konkrētu gadījumu, bet ka tā ar strukturālām izmaiņām ekonomiskajos modeļos un dažādu banku darbības jomās būtiski pārstrukturē finanšu sektoru". Prasītāja apgalvo, ka Komisija faktiski ir vadījusi visu sektoru no ekonomikas politikas, nevis konkurences politikas viedokļa, kas pārkāpj tās pilnvaras un ir pretrunā EKL 295. pantam.

386 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.

387 Vispirms ir jānorāda, kā ir minējusi Komisija, ka no judikatūras izriet, ka, lai arī īpašumtiesību sistēmas joprojām paliek dalībvalstu ziņā saskaņā ar EKL 295. pantu, šis pants neatbrīvo dalībvalstu īpašumtiesību sistēmas no Līguma pamatnoteikumiem (skat. Tiesas 1984. gada 6. novembra spriedumu lietā 182/83 *Fearon*, *Recueil*, 3677. lpp., 7. punkts; 2002. gada 4. jūnija spriedumu lietā C-367/98 Komisija/Portugāle, *Recueil*, I-4731. lpp., 48. punkts; Vispārējās tiesas 2003. gada 6. marta spriedumu apvienotajās lietās T-228/99 un T-233/99 *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, *Recueil*, II-435. lpp., 192. punkts).

388 Saskaņā ar EKL 86. panta 1. punktu Līguma noteikumi konkurences jomā, kas ir pamatnoteikumi, vienādi ir piemērojami publiskiem un privātiem uzņēmumiem (iepriekš 387. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 193. punkts).

389 Tādēļ nevar uzskatīt, ka EKL 295. pants ierobežo valsts atbalsta jēdziena apjomu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē (iepriekš 387. punktā minētais spriedums apvienotajās lietās *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 194. punkts).

390 Līdz ar to EKL 295. pants nevar ierobežot Komisijas novērtējuma brīvību, lai izlemtu, vai pasākums, uz kuru attiecas EKL 87. panta 1. punktā paredzētais vispārīgais valsts atbalsta aizliegums, var vai nevar tikt atļauts saskaņā ar kādu no EKL 87. panta 3. punktā paredzētajiem izņēmumiem no šīs tiesību normas.

391 Tādējādi ir jāuzskata, ka EKL 295. pants ļauj Komisijai valsts atbalsta kāda pārstrukturējama uzņēmuma labā atļaušanu pakļaut nosacījumam par tā pārdošanu, ja ar to tiek nodrošināta šī uzņēmuma ilgtermiņa dzīvotspēja.

392 Kā ir norādījusi Komisija, šāda nosacījuma paredzēšana arī neapšauba attiecīgās dalībvalsts "īpašumtiesību sistēmu".

393 Šajā ziņā vispirms pietiek norādīt, ka no judikatūras izriet, ka konkurences tiesību piemērošana uzņēmumiem neatkarīgi no īpašumtiesību sistēmām, kuru subjekti tie ir, neierobežo aizsardzību saskaņā ar EKL 295. pantu un nenozīmē to, ka dalībvalstīm nav nekādas rīcības brīvības publisko uzņēmumu pārvaldīšanā, līdzdalības saglabāšanā šajos uzņēmumos vai tādu apsvērumu ievērošanā, kas neietver tikai peļņas gūšanas kritērijus (iepriekš 387. punktā minētais spriedums lietā *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 195. punkts).

394 Gadījumos, kad iepriekšējā punktā minētās intereses nav saderīgas ar konkurences tiesībām, tās tiek ņemtas vērā ar EKL 86. panta 2. punktu, kas paredz, ka uzņēmumi, kam uzticēti pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi vai kas darbojas kā dalībvalstu fiskāli monopoli, var izvairīties no konkurences noteikumu piemērošanas, ja šo noteikumu piemērojums *de iure* vai *de facto* traucē veikt tiem uzticētos konkrētos uzdevumus (iepriekš 387. punktā minētais spriedums lietā *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 196. punkts).

395 Prasītāja nav norādījusi, ka EKL 86. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, lai *WestLB* atbrīvotu no konkurences noteikumu piemērošanas (šajā ziņā skat. iepriekš 387. punktā minēto spriedumu lietā *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, 197. punkts).

396 Tādējādi prasītājas apgalvojums par to, ka Komisijas mērķis, tai pakļaujot strīdīgās garantijas atļaušanu nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi, bija apšaubīt Vācijas finanšu sektora struktūru un publisko akcionāru esamību *WestLB* vai citās bankās, ir kļūdains, kā ir norādījusi Komisija.

397 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka ar apstrīdēto lēmumu strīdīgās garantijas atļaušana nav pakļauta nosacījumam par *WestLB* pārdošanu privātpersonām. Tieši pretēji, Komisija apstrīdētā lēmuma 72. apsvērumā ir norādījusi, ka [Komisija] ir piekritusi aizstājošiem risinājumiem, kā, piemēram, to Vācijas federālo zemju banku konsolidācijai, kuras ir publiskas, kā savās atbildēs uz Vispārējās tiesas 2013. gada 31. oktobrī uzdotajiem rakstveida jautājumiem ir norādījuši lietas dalībnieki.

398 Visbeidzot, kā ir norādījusi Komisija, strīdīgās garantijas atļaušana netika pakļauta nosacījumam par zaudējumiem, kā pretizpildījumu neparedzot akcionāru *WestLB* kapitāldaļas. Saskaņā ar nosacījumiem, kuriem ir pakļauta šī atļaušana, akcionāri varēja pārdot savas daļas ikvienai privāto vai publisko tiesību personai, izpildot konkrētus kritērijus un saņemot Komisijas piekrišanu.

399 Nevar tikt izslēgts, ka nosacījumi, kuriem šī pārdošana tika pakļauta, it īpaši termiņš, kurā tā bija jāveic, un tādas garantijas neesamība, ka līdz termiņa iestāšanās brīdim neizbeidzas finanšu krīze un šīs krīzes sekas attiecībā uz bankas aktīvu vērtību, varēja ietekmēt akcionāru saņemamo cenu. Tomēr šis apstāklis ir jāskata kopā ar faktu, ka lietas dalībnieki ir vienisprātis par to, ka, ja nebūtu piešķirta strīdīgā garantija vai noteikts atbalsta pasākums ar līdzvērtīgu iedarbību, *WestLB* varētu beigt pastāvēt, tādējādi ņemot vērā, ka šī uzņēmuma tirgus vērtība principā būtu daudz mazāka, ja šī garantija nebūtu atbrīvota no vispārīgā valsts atbalsta aizlieguma, kas izriet no EKL 87. panta 1. punkta.

400 Ņemot vērā iepriekš minēto, šis pamats ir jānoraida.

Par septīto pamatu – Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkta pārkāpumu

401 Saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktu "pozitīvā lēmumā Komisija var ietvert nosacījumus, kurus ievērojot atbalsts uzskatāms par saderīgu ar kopējo tirgu, un noteikt pienākumus, kas ļauj uzraudzīt tās lēmuma izpildi".

402 Kā ir norādījusi prasītāja, Komisijas iespēju paredzēt nosacījumus vai noteikt pienākumus ir atzinušas Savienības tiesas pat pirms Regulas Nr. 659/1999 pieņemšanas (skat. iepriekš 185. punktu).

403 Prasītāja būtībā iesniedz trīs argumentus šī pamata atbalstam, kurus Komisija apstrīd.

404 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka EKL 295. panta pārkāpums, kuru ir pieļāvusi Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, rada arī Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkta pārkāpumu.

405 Pietiek norādīt, ka šis arguments neatšķiras no tiem, kurus prasītāja ir minējusi iepriekšējā pamata ietvaros attiecībā uz EKL 295. panta pārkāpumu. Tādēļ tas ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ kā šie argumenti.

406 Otrkārt, prasītāja norāda, ka Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkts neļauj Komisijai paredzēt tādus nosacījumus, kas pārkāpj īpašumtiesības. Tiesiskās noteiktības princips, saskaņā ar kuru tiesību normām ir jābūt skaidrām un precīzām, lai nodrošinātu tiesisko situāciju un attiecību paredzamību, prasa, lai nozīmīgu pamattiesību pārkāpums tiktu pamatots ar precīzu tiesību normu, kurā paredzēta Savienības un attiecīgās iestādes kompetence šajā ziņā. Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkts nevarot tikt uzskatīts par šādu tiesību normu, jo tajā nav precizēti nosacījumi un pienākumi, kurus var noteikt Komisija.

407 Prasītāja norāda, ka šo argumentu pastiprina "salīdzinājums ar citām regulētajām jomām". Tā apgalvo, ka ar Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.), 7. panta 1. punktu Komisija var pieprasīt uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām izbeigt EKL 81. panta vai 82. panta pārkāpumus. Prasītāja uzskata, ka minētās regulas 7. panta 1. punktā ir paredzēts, ka var tikt ieviesti tādi uzvedības vai strukturālie aizsardzības līdzekļi, kas ir proporcionāli izdarītajam pārkāpumam un kas ir vajadzīgi, lai efektīvi izbeigtu pārkāpšanu, un noteikts, ka strukturālos aizsardzības līdzekļus var ieviest tikai tad, ja nav vienlīdzīgi efektīva aizsardzības līdzekļa, kas attiecas uz uzvedību, vai ja jebkurš vienlīdzīgi efektīvs aizsardzības līdzeklis, kas attiecas uz uzvedību, attiecīgajam uzņēmumam būtu apgrūtinošāks nekā strukturālais aizsardzības līdzeklis. Šādi noteikumi neesot paredzēti Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktā.

408 Tāpat prasītāja norāda, ka Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulas (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 24, 1. lpp.) 6. panta 2. punktā un 8. panta 2. punktā ir paredzēts "minimālais materiāltiesisko prasību raksturs nosacījumu paredzēšanai". Komisijas paziņojumā par pieņemamiem aizsardzības līdzekļiem saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 un Komisijas Regulu (EK) Nr. 802/2004 (OV 2008, C 267, 1. lpp.) turklāt ir norādīts, ka Komisija koncentrācijas atļaušanu var pakļaut tikai nosacījumam par tādu saistību izpildi, kuras iesniegušas puses.

409 Šajā ziņā ir jānorāda, kā pareizi ir minējusi Komisija, ka Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktā ir tikai precizētas izpildāmās procesuālās prasības, lai Komisija varētu atbalstu atzīt par saderīgu ar kopējo tirgu, papildus ietverot atsevišķus nosacījumus. Kā ir norādījusi Komisija, no šīs tiesību normas tostarp izriet, ka tas ir iespējams tikai tajos lēmumos, kuri, kā šajā lietā, ir pieņemti pēc oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas. Savukārt nosacījumi pēc būtības, kuriem Komisija var pakļaut valsts atbalsta atļaušanu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punktu, neizriet no Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkta, bet no juridiskā pamata, uz kuru ir balstīts paziņojums par atbalsta saderību, šajā lietā – no EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta.

410 Kā vairākkārt ir norādīts, Komisija, kad tā plāno atļaut pārstrukturēšanas atbalstu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunktu, var šī atbalsta saderības izvērtēšanas laikā piemērot Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēs ietvertos kritērijus, kuru vidū ir kritērijs par atbalsta saņēmēja ilgtermiņa dzīvotspējas atjaunošanu. Tādējādi ir jāuzskata, ka Komisija var pārstrukturēšanas atbalsta

atļaušanu saskaņā ar šo tiesību normu pakļaut nosacījumam par to, ka tiek izpildīts jebkurš pārstrukturēšanas plānā, par kuru atbildību ir uzņēmusies dalībvalsts, ietverts pasākums, kura mērķis ir nodrošināt šo dzīvotspējas atjaunošanu.

411 Kā viens no šiem pasākumiem tostarp ir pārdošanas pienākums, uz kuru prasītāja būtībā ir atsaukusies.

412 Līdz ar to prasītājas šī pamata ietvaros iesniegtais otrais arguments ir jānoraida.

413 Treškārt, prasītāja norāda, ka "Komisija uzskatīja par nepieciešamu paredzēt vienpusējus nosacījumus, kuri it īpaši ir saistīti ar atteikšanos no īpašumtiesībām". Saskaņā ar sākotnējo apstrīdētā lēmuma versiju iemesls bija tāds, ka akcionāri "neievēroja termiņus un palēninâja procedūru". Prasītāja norāda, ka termiņi nebija noteikti. Prasītāja piebilst, ka apstrīdētajā lēmumā vairs nav minēts šis attaisnojums, bet, kā tā uzskata, nav runa par "niecīgu kļūdu", kas "neietekmē tā rezolutīvo daļu un pamatojumu". Komisija pēc tam uzskatīja nosacījumus par vajadzīgiem, jo "lēmumpieņemšanas procesa norise palēninâja procedūru". Tomēr akcionāru kompetento instanču lēmums varēja tikt pieņemts līdz 2009. gada maija beigām. Prasītāja no tā secina, ka Komisija izvēlējās negaidīt šo lēmumu. Visbeidzot, attiecībā uz Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkta piemērošanu neesot nedz vajadzīgs, nedz pietiekams, ka puses neievēro termiņu, kas šobrīd nepastāv.

414 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pretēji tam, ko būtībā ir norādījusi prasītāja, Komisijai nebija jāgaida, kamēr akcionāri paši izlemj *WestLB* pārstrukturēšanas nosacījumus. Kā tika minēts iepriekš 284. punktā, šiem nosacījumiem bija jābūt paredzētiem pārstrukturēšanas plānā, par kuru atbildību uzņēmās attiecīgā dalībvalsts, nevis akcionāri.

415 Saistībā ar atsaucēm uz labojumu, kas izdarīts apstrīdētā lēmuma – redakcijā pirms labojumiem – 41. apsvērumā un kas ir iekļauts šī lēmuma – redakcijā ar labojumiem – 42. apsvērumā, prasītāja skaidri nenorāda secinājumus, kurus, tāsprāt, Vispārējai tiesai ir no tā jāizdara.

416 Katrā ziņā apstrīdētā lēmuma versijas pirms labojuma un labotās versijas salīdzināšana parāda, ka runa ir par niecīgām izmaiņām.

417 Kā izriet no iepriekš 41. un 43. punkta, apstrīdētajā lēmumā – redakcijā pirms labojuma – bija norādīts, pirmkārt, ka "pārstrukturēšanas plānu nevar uzskatīt par saistošu, kaut arī tam ir piekritusi [Vācijas Federatīvā Republika] un akcionāri", un, otrkārt, ka "procedūras laikā Komisija secināja, ka akcionāri neievēroja termiņus un palēninâja procedūru". Labotajā versijā šie apsvērumi no apstrīdētā lēmuma pazuda, bet tajā ir norādīts, ka "procedūras laikā Komisija secināja, ka akcionāri nespēja ievērot sākotnējos termiņus attiecībā uz apstiprināto pārstrukturēšanas plānu un lēmumu pieņemšanas struktūru noteiktie termiņi palēninâja procedūru".

418 Līdz ar to abu apstrīdētā lēmuma versiju saturs šajā ziņā ir līdzīgs. Nav neviena iemesla uzskatīt, ka atšķirības formulējumā abās versijās kaut kādā veidā izmaina Komisijas pamatojumu.

419 Visbeidzot, kā ir norādījusi Komisija, šis labojums nav nekādi saistīts ar tās iespēju strīdīgās garantijas atļaušanu pakļaut atsevišķu nosacījumu izpildei. Komisijai nav jāpamato savs lēmums izmantot iespēju, kas tai ir piešķirta ar Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktu, lai atbalsta atļaušanu pakļautu apstrīdētajā lēmumā minēto nosacījumu izpildei.

420 Tādējādi prasītājas šī pamata ietvaros iesniegtais trešais arguments ir jānoraida.

421 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, šis pamats kopumā ir jānoraida.

422 Tā kā visi ar šo prasību izvirzītie pamati, kuri bija pieņemami, ir tikuši noraidīti kā nepamatoti, šī prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

423 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

424 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāsedz savi, kā arī jāatlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumi gan pamata tiesvedībā, gan pagaidu noregulējuma tiesvedībā saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta paplašinātā sastāvā)

nosprież:

1) noraidīt Eiropas Komisijas lūgumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas;

2) prasību noraidīt;

3) *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband* sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus, tostarp pagaidu noregulējuma tiesvedībā.

Kanninen Pelikánová Buttigieg
Collins Gervasoni

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 17. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Fakti 1

1. Saņēmējs 2

2. WestLB finansiālās grūtības un paziņojums par nodalīšanas struktūru 2

3. Nodalīšanas struktūras izklāsts 3

4. Papildu paziņojums 3

5. Strīdīgās garantijas atļaušana uz sešu mēnešu laikposmu 3

6. Paziņošana par nodalīšanas struktūras pagarināšanu un tās izvērtēšana 4

7. Apstrīdētais lēmums 6

8. WestLB situācijas attīstība pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas 10

Tiesvedība 10

Lietas dalībnieku prasījumi 11

Juridiskais pamatojums 12

1. Par pieņemamību 12

Par prasītājas tiesībām celt prasību 12

Par pirmo argumentu attiecībā uz to, ka prasītāja bija piedalījusies pasākuma, kas ar apstrīdēto lēmumu atzīts par valsts atbalstu, noteikšanā 13

Par otro argumentu attiecībā uz to, vai prasītāja ir individuāli skarta kā akcionāre 16

Secinājumi par prasītājas tiesībām celt prasību 17

Par prasītājas interesi celt prasību 17

2. Par lietas būtību 20

Ievada apsvērumi 20

Par pirmo pamatu – koleģialitātes principa pārkāpumu 20

Par trešo pamatu – EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu 22

Par pirmo daļu, kas iesniegta kā galvenā un attiecas uz to, ka Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķis bija salīdzināms ar EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta mērķi un Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu mērķi 23

– Par pirmo iebildumu, ka mērķis, lai tiktu novērsti traucējumi kādas dalībvalsts tautsaimniecībā, vienmēr ir saderīgs ar kopīgām interesēm 23

– Par otro iebildumu, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi divas kļūdas attiecīgi, neievērojot EKL 87. panta 3. punkta b) apakšpunkta mērķi, ciktāl tā ir izvērtējusi strīdīgās garantijas saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādnēm, un strīdīgās garantijas atļaušanu katrā ziņā nepakļaujot vieglākiem nosacījumiem nekā tiem, kuri prasīti, pamatojoties uz EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktu 24

Par otro daļu, kura ir iesniegta pakārtoti un attiecas uz to, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā kļūdaini ir paredzējusi stingrākus nosacījumus par tiem, kuri var tikt paredzēti saskaņā ar Glābšanas un pārstrukturēšanas pamatnostādņu un EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunkta kopīgu piemērošanu . 28

Par otro pamatu – EKL 87. panta 1. punkta un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, ciktāl Komisija nav nedz iesniegusi pierādījumu par strīdīgās garantijas ietekmi uz konkurenci, nedz pietiekami norādījusi iemeslus, kuru dēļ šī garantija radīja konkurences izkropļojumus 29

Par apstrīdētā lēmuma pamatojumu attiecībā uz strīdīgās garantijas ietekmi uz konkurenci 29

Par apstrīdētā lēmuma motīvu attiecībā uz strīdīgās garantijas ietekmi uz konkurenci pamatotību ... 32

– Par pirmo argumentu, saskaņā ar kuru Komisijai bija jāizvērtē faktiskais tirgus stāvoklis apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī 33

– Par otro argumentu, saskaņā ar kuru kopš 2008. gada sniegtie atbalsta pasākumi finanšu sektoram nevar izkropļot konkurenci 34

Par astoto pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi 34

Ievada apsvērumi 34

Par Komisijas pienākuma norādīt iemeslus, kuru dēļ tā nolēma strīdīgo garantiju atļaut ar nosacījumu, ka ir izpildīts pārdošanas pienākums, apjomu 36

– Par mērķi, saistībā ar kuru Komisijai ir jāpamato savs lēmums strīdīgās garantijas atļaušanu pakļaut nosacījumam par pārdošanas pienākuma izpildi 36

– Par Komisijas vispārīgā pienākuma pamatot savus lēmumus, ar kuriem pārstrukturēšanas atbalsta pasākumu atļaušana ir pakļauta nosacījumam, ka ir izpildīti pārstrukturēšanas plānos, par kuriem saistības ir uzņēmušās attiecīgās dalībvalstis, paredzētie pasākumi, apjomu 37

– Par to, vai Komisijas vispārīgā pienākuma pamatot savus lēmumus, ar kuriem pārstrukturēšanas atbalsta pasākumu atļaušana ir pakļauta nosacījumam, ka ir izpildīti pārstrukturēšanas plānos, par kuriem saistības ir uzņēmušās attiecīgās dalībvalstis, paredzētie pasākumi, apjoms ir citāds, ja Komisija nolemj nodrošināt pārstrukturēšanas plāna izpildi, savā lēmumā paredzot nosacījumus saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punktu 38

– Par to, vai galīgais pārstrukturēšanas plāns bija pirmais pilnīgais WestLB pārstrukturēšanas plāns, par kuru Vācijas Federatīvā Republika uzņēmās atbildību, un vai Vācijas Federatīvā Republika bija iebildusi pret pārdošanas pienākuma iekļaušanu minētajā plānā 39

– Secinājumi 40

Par vērtējumu attiecībā uz to, vai apstrīdētajā lēmumā iekļautais pamatojums par pārdošanas pienākuma nepieciešamību ir pietiekams 41

Par ceturto pamatu – samērīguma principa pārkāpumu 43

Par pirmo daļu attiecībā uz to, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ietverto nosacījumu samērīgumu ir izvērtējusi, par pamatu ņemot kļūdainu apgalvojumu 43

Par otro daļu attiecībā uz īpašumtiesību pārkāpumu 43

Par trešo daļu attiecībā uz to, ka akcionāriem ir nodarīti nesamērīgi zaudējumi salīdzinājumā ar mērķi, kuru sasniedz ar apstrīdēto lēmumu 44

Par piekto pamatu – vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un pilnvaru nepareizu izmantošanu . 45

Par sesto pamatu – EKL 295. panta pārkāpumu 48

Par septīto pamatu – Regulas Nr. 659/1999 7. panta 4. punkta pārkāpumu 49

Par tiesāšanās izdevumiem 52